

Giới thiệu Phu Thê Nhà Nghèo

Editor: Sahara

Thể loại: ngôn tình, điền viên, hài hước, xuyên không, cổ đại, sủng,....

Số chương: 193 chương.

Câu chuyện bắt đầu từ Lý Hào La vốn chỉ là một đại sư với chuyên môn chính là thuê thùa đó là hình ảnh trước mặt thê. Nhưng khi trải qua mặt thê thì kỹ năng thuê thùa được đánh thức, đem kỹ thuật thuê luyện thành Đông Phương Bất Bại. Sau khi vùng vẫy cầu sinh trong mặt thê được vài năm thì Lý Hào La xuyên về cổ đại.

Đến kiếp này thì Lý Hào La lại xuyên vào thân thể của một thứ nữ, bị bức gả cho gia đình nghèo thay trưởng nữ. Trọng phu là một con ma ốm, tính tình mềm yếu, hai mắt hàm xuân. Mẹ chồng có miệng lưỡi mắng chửi vô địch. Cha chồng thì không nhìn rõ hiện thực, rằng bản thân là một địa chủ phá sản, vẫn lo tiếp tế người trong tộc.

Ở mặt thê không thể ăn no thì đã đành, bây giờ đến nơi này cũng phải vì vấn đề no bụng mà sầu lo? Lý Hào La tỏ vẻ không thể nhẫn nhịn được nữa. Ở mặt thê, dị năng thuê thùa là râu ria, ở đây, cuối cùng cũng có đất dùng. Bất quá, uy lực phát ra quá mạnh rồi. Lý Hào La chẳng những dựa vào thuê thùa kiếm cơm no bụng, mà còn đem trọng phu ma ốm nuôi thành trạng nguyên. Vốn tưởng, hần là một cái bánh bao mềm, ai mà ngờ, hần lại là một cái bánh trôi vô trắng ruột đen....

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Edit: Sahara

Bầu trời trên cao xám xịt, khắp nơi bên dưới thì ngập tràn hương vị thối nát làm người ta buồn nôn. Lý Hào La lẳng lặng dựa người vào mặt sau của một tảng đá lớn, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào một căn cứ bỏ hoang cách đó không xa.

Cách đây mấy ngày, đột nhiên bùng nổ biển zombie, mấy tòa căn cứ đều bị zombie bao vây, rồi nhanh chóng bị nhấn chìm trong biển zombie. Ngoài trừ một bộ phận nhỏ chạy thoát ra bên ngoài, thì tất cả những người còn lại đều trở thành thức ăn cho đại quân zombie.

Cái này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, trong thời mặt thê này, sinh mạng của con người còn không bằng cả cỏ rác. Nếu như hoàn toàn chết đi thì cũng còn may mắn, sợ là sợ trước khi chết, còn bị nhiễm virus mặt thê, từ đó biến thành một zombie.

Lý Hào La liếm liếm môi.

"Một lát nữa, mọi người nghe theo mệnh lệnh của tôi mà hành động. Khu gieo trồng bên trong căn cứ này rất lớn, cho nên, mọi người không cần phải lo lắng. Chỉ cần chúng ta an toàn vào được bên trong, thì sẽ có rất nhiều lương thực!"

Vừa nghe đội trưởng nói như vậy, mọi người trong tiểu đội đều hưng phấn tới mức hai mắt không ngừng bắn ra ánh sáng màu xanh lá. Tất cả đều hận không thể vọt vào trong ngay lập tức, mặc kệ là cái gì, chỉ cần có thể tìm thấy thức ăn chưa bị nhiễm virus, hoặc là một ít rau củ biến dị cũng được.

Lý Hào La dùng bàn tay khô khốc gầy tong teo của mình để che đi cái bụng đã chẳng còn cảm giác được con đói khát là gì nữa.

Đội trưởng đã an bày xong chiến lược.

Tất cả thành viên trong đội đều là dị năng giả, tuy không phải là rất lợi hại, nhưng cũng không phải là những người vô dụng. Nếu nhìn tổng thể mà nói, thì chỉ có mình Lý Hào La là khác loại.

Trước mặt thê, Lý Hào La là người cực kỳ có năng khiếu trong việc thuê thùa, cũng là người đại diện cho hàng thuê nổi tiếng ở Tô Châu! Mỗi một tác phẩm mà Lý Hào La thuê ra, đều khiến cho giới thuê thùa phải chấn động. Mắt thấy bản thân đã sắp đạt tới cấp bậc đại sư thuê thùa, thì mặt thê lại kéo đến.

Mặt thê tới thì cũng đã tới! Người khác đều đã thức tỉnh đủ các loại dị năng, Lý Hào La cũng không chịu tụt lại phía sau, dị năng của bản thân cũng thức tỉnh, thế nhưng, dị năng của Lý Hào La lại không giống như trong tưởng tượng của cô.

Dị năng của người khác nào là gió nê, lửa nê, nước nê, mỗi lần ra tay đều là hô mưa gọi gió, mạnh mẽ vô cùng. Còn dị năng của Lý Hào La.... Chẳng qua là tiến hóa của phương diện thuê thùa. Cái này quả thật là làm người ta khóc không ra nước mắt mà.

Trong cái thời mạt thế này, tiến hóa kỹ năng thù địch thì có tác dụng gì chứ, cho dù tác phẩm cô thù ra có đẹp mấy, sống động mấy thì như thế nào? Còn chẳng bằng được một hạt gạo mốc meo.

Không còn cách nào, vì sống sót, Lý Hào La đành khổ luyện kỹ năng sử dụng kim thủ, mạnh mẽ đem kỹ năng sử dụng kim thủ luyện thành không thua gì Đông Phương Bất Bại. Nếu hỏi lực sát thương của nó bao lớn, vậy bạn cứ tham khảo Bạo Vũ Lê Hoa Châm là biết! Dùng nó để đối phó với trên dưới một trăm người bình thường là không thành vấn đề.

Tuy nhiên, điều ngoài ý muốn chính là, zombie không sợ cái chiêu này. Cho dù Lý Hào La có phóng kim đầy người của zombie đi chẳng nữa cũng vô dụng, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho đám zombie chậm chạp hơn một chút mà thôi.

Cũng may, dùng nhiều lần rồi thì Lý Hào La cũng rút ra được kinh nghiệm. Sau này, cô chỉ nhắm vào vị trí các khớp xương của zombie mà phóng kim vào, phóng hết mấy cây kim thì đúng là có thể khiến cho chúng không thể cử động được nữa. Tiếp theo lại phối hợp cùng với dị năng của người khác thì quả thật là giết chết đám zombie kia rất dễ dàng.

Tuy nhiên, dù có là như vậy thì sức chiến đấu của Lý Hào La vẫn bị xếp vào hàng chót nhất trong đội ngũ.

Sau khi đội trưởng đã an bày xong xuôi cho những người khác, thời điểm mà anh ta nhìn về phía Lý Hào La có hơi khựng lại một chút: "..... Hào La thì đi theo phía sau của mọi người, tùy cơ ứng biến mà phối hợp cùng với mọi người!"

Trong đội có người chợt phát ra một tiếng cười nhạo, Lý Hào La chỉ làm như là không nghe thấy, ánh mắt không hề gợn sóng, gật gật đầu.

Lại ở bên ngoài chờ đợi thêm chốc lát, đội viên dò đường cuối cùng cũng quay lại, báo cáo rằng đại đa số zombie đều đã rút đi, chỉ còn lại một số ít không đáng ngại mà thôi.

Nghe được tin tức này, tất cả mọi người ai ai cũng mừng rỡ, đội trưởng lập tức ra lệnh hành động.

Lý Hào La đi theo phía sau mọi người, lặng lẽ tiến vào căn cứ.

Dọc đường đi, tình cảnh hoàn toàn giống với thông tin nhận được. Bên trong cơ bản là không còn lại bao nhiêu zombie. Áp lực của mọi người đều được giảm, vui vẻ tiến về phía trước, chẳng bao lâu thì đã đến được khu gieo trồng.

Một ruộng củ cải trắng, còn có cả cà chua....

Tuy rằng chúng sinh trưởng không được tốt, củ vừa nhỏ vừa gầy, nhưng mà trong mắt của mọi người, chỉ một củ cải trắng như vậy thôi cũng đã đáng giá để họ liều mạng.

Mọi người trong tiểu đội đều như không muốn sống nữa mà lao về phía trước. Lý Hào La cũng không ngoại lệ, hai mắt cô lúc này đã bắn đầy lực quang, phóng người bỏ nhào vào đám củ cải trắng trong ruộng, nhỏ ngay lấy một củ ra khỏi đất mà đưa lên miệng cắn.

Miệng nhai củ cải, còn tay thì không quên hái lấy một quả cà chua, vừa nuốt củ cải xuống xong liền nhét cà chua vào miệng mà nhai tiếp. Nước sốt cà chua đỏ rực ứa ra giàn giụa, hương vị ngọt ngào như nổ tung trong khoang miệng, nước sốt của cà chua cứ như là dương chi cam lộ, Lý Hào La vừa ăn vừa hí cả hai mắt.

Tất cả mọi người đều là quỷ đói đầu thai, hận không thể há miệng to như bồn máu mà đem hết củ cải cùng cà chua nhét vào.

Lý Hào La một lúc ăn quá nhiều nên bị nghẹn, hai mắt trợn trắng lên, nhưng dù là vậy thì cũng không khiến tốc độ ăn của cô chậm lại hơn chút nào.

"A!" một tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên.

Lý Hào La phản xạ có điều kiện, trong nháy mắt đã đứng thẳng dậy, thời điểm cô đứng lên còn không quên hái thêm một quả cà chua.

Đội đến khi mọi người đứng dậy rồi, mới kinh hoàng nhận ra rằng bọn họ đang bị zombie bao vây. Một biển zombie mênh mông đang tràn vào căn cứ, nhắm thẳng hướng khu gieo trồng, chỗ bọn họ đang đứng mà lao đến.

Lý Hào La quan sát địa thế xung quanh một lượt, rồi đem quả cà chua đang cầm trong tay bỏ vào miệng.

Bốn phía đều phủ kín zombie, bằng vào năng lực của tiểu đội bọn họ mà muốn từ biển zombie này thoát ra ngoài, quả thật là người si nói mộng.

Lý Hào La đem tầm mắt hướng lên trên, nóc nhà của khu gieo trồng này rất lớn, rất cao. Xà nhà còn là vật liệu xây dựng bằng thép được dùng trước mạt thế. Cũng khá là kiên cố.

Mắt thấy đám zombie đã sắp đến trước mặt, hai mắt Lý Hào La nheo lại, cô giơ tay lên, từ lòng bàn tay liền bắn ra một sợi chỉ đỏ, sợi chỉ đỏ này như là có ý thức, một đường bay thẳng lên trên xà nhà mà quấn chặt lấy.

Lý Hào La nhún chân nhảy lên, cả người ngay lập tức rời khỏi mặt đất.

"Hào La, mang theo tôi với!" tiếng nói vừa dứt, Lý Hào La liền cảm thấy mất cá chân nặng trĩu, rũ mắt nhìn xuống, liền thấy ngay một người đàn ông trong tiểu đội đang ôm chặt lấy chân cô.

Lý Hàu La thật sự muốn chửi mẹ nó! Dị năng của cô tiến hóa càng cao, kim và chỉ mà cô tạo ra cũng sẽ tiến hóa theo. Nhưng đến tận thời điểm này, mỗi ngày nhiều nhất cô cũng chỉ có thể phóng ra một trăm cây kim và một trăm sợi chỉ mà thôi!

Tuy nhiên, số chỉ này là dùng để khâu vá, chỉ khâu có thể chắc được bao nhiêu thì mọi người đều biết. Một trăm sợi chỉ gộp lại thì cũng miễn cưỡng chắc chắn hơn một chút. Chịu đựng trọng lượng của một mình Lý Hàu La cô cũng xem như là có thể, thể nhưng, hiện tại không biết sao lại xui xẻo mà xuất hiện thêm một người.

Lý Hàu La biết, lúc này càng giãy giụa lại càng vô dụng, cô chỉ đành cố gắng mang theo đứa con chồng trước đang ôm chân mình mà tiếp tục trèo lên trên.

Thế nhưng, những người khác trong đội vừa thấy có cơ hội được sống thì làm sao chịu bỏ qua dễ dàng như thế, đúng lúc, người đang ôm lấy chân Lý Hàu La lại cho bọn họ cơ hội này, một người nối tiếp một người, trực tiếp tạo thành một chuỗi dài lơ lửng giữa không trung.

"Mẹ kiếp! Tất cả bọn mày đều buông mẹ hết ra cho tao! Còn tiếp tục như vậy thì tất cả đều xong đời!" Lý Hàu La tức đến bốc khói, chửi ầm lên, hai chân còn đang bị người ta ôm chặt, dù muốn đạp kẻ đang ôm mình xuống cũng không đạp được, mà phía dưới còn có nhiều người kéo chân như vậy, Lý Hàu La cũng không thể tiếp tục leo lên trên, cứ thế, cả đám như miếng thịt xông khói đang treo lơ lửng, một chuỗi người được giữ chặt giữa không trung bằng trăm sợi chỉ, bên dưới là tiếng rên rỉ gầm gừ chói tai của zombie.

Phụt!

Chỉ dứt, tự biết bản thân không còn đường sống, vì không muốn biến thành thức ăn sống cho những thứ sinh vật ghê tởm dưới kia, Lý Hàu La trực tiếp lấy ra một cây kim, đâm vào cổ mình. Trước khi tắt thở, ý nghĩ duy nhất trong đầu Lý Hàu La chính là, nếu vừa rồi có thể ăn thêm một quả cà chua thì tốt quá.

"Khụ khụ khụ!" Lý Hàu La thấy bản thân còn chưa kịp dùng kim đâm vào cổ mình, thì đã bị rớt xuống giữa đàn zombie, khiến cô không ngừng giãy giụa, tiếp theo, thì hai mắt cô bỗng mở bừng ra.

Ánh nền loe lói, trần giương đen nhánh, ánh nền? Trần giương?

Lý Hàu La đột ngột ngồi bật dậy, còn chưa kịp quan sát tình huống xung quanh, thì giọng nói của một người thiếu niên bỗng vang lên: "Lý tiểu thư rất cuộc cũng đã tỉnh rồi!"

Lý Hàu La tập trung nhìn lại, liền thấy ngay một thiếu niên đang ngồi cạnh chiếc bàn thiếu mất một chân, không biết là do ánh nền không đủ sáng, hay là có nguyên nhân nào khác, mà Lý Hàu La nhìn sao cũng thấy sắc mặt thiếu niên này có chút tối tăm.

"Lý tiểu thư, nếu như Lý gia các người không chấp nhận mối hôn sự này, thì cứ nói thẳng là được, cần gì phải bày ra cái trò giả thế này chứ?" trên mặt Tần Chung mang theo một chút bi thương, một chút thương tâm, còn có một chút phẫn nộ của việc tự tôn bị coi thường.

Lý Hàu La lúc này lại không rảnh để ý đến lời nói là cảm xúc của Tần Chung, hai mắt của cô sáng quắc lên mà nhìn chăm chăm vào mấy thứ bày trên chiếc bàn kia.... Trên bàn là hai đĩa đồ ăn, một đĩa thịt xào và một đĩa rau trộn.

Lý Hàu La đột nhiên đứng dậy.

Tần Chung sững sốt.

Lý Hàu La nhanh chân chạy tới.

Tần Chung cảm thấy hai mắt Lý Hàu La đang phát ra ánh sáng màu xanh lá cây chói lòa mà nhìn về phía mình, làm cho hắn cảm thấy lạnh cả sống lưng, lúc này chỉ vừa mới bãi đường xong không được bao lâu, người thể từ mới cưới này làm gì mà nhìn hắn giống như là muốn ăn hắn vậy. "Làm.... Làm gì thế?"

Lý Hàu La đột nhiên bỏ nhào đến cạnh bàn, chẳng thèm nhìn đến Tần Chung, hai tay bốc lấy đồ ăn không ngừng bỏ vào miệng mà nhai.

Tần Chung ở một bên nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, đây là tiểu thư của Lý gia sao?

Chỉ trong nháy mắt, hai đĩa thức ăn đều chui tọt vào bụng Lý Hàu La, Lý Hàu La chui miệng một cái, ngồi xuống trên một chiếc ghế dài khác cạnh bàn, hít một hơi mà thưởng thức dư vị tuyệt diệu của hai đĩa thức ăn vừa rồi.

Đồ ăn sạch sẽ như vậy, không có mùi vị hư thối, cô cũng không nhớ rõ là mình đã có bao lâu không được ăn đồ ăn như vậy rồi. Tích tắc tiếp theo, trong đầu Lý Hàu La đột nhiên tràn ra từng hồi ký ức tựa như sóng triều.

Cô xuyên không! Xuyên đến một thế giới cổ đại không biết tên! Quốc hiệu là Đại Việt! (*Sa: quốc hiệu của VN chúng ta thời xưa cũng là Đại Việt!) Mà chủ nhân của thân thể này cũng được gọi là Lý Hàu La, là thứ nữ của Lý chủ bộ trong huyện.

Hôm nay là ngày thành thân của Lý Hàu La, đối tượng thành thân là Tần Chung, cũng chính là tên thiếu niên choai choai đang ngồi trong phòng này.

Vốn dĩ nhân vật chính trong mối hôn sự này không phải là nguyên chủ Lý Hàu La, mà là đích tỷ của cô ấy. Gia gia của Tần Chung và gia gia của nguyên

chủ thời còn niên thiếu chính là bạn tốt cùng trường. Thời điểm mà gia gia của Tần Chung còn sống, Tần gia tuy rằng không tính là đại phú đại quý, nhưng cũng có hơn trăm mẫu ruộng nương, cũng được xem như là một địa chủ không lớn không bé.

Khi đó, phụ thân của Tần Chung và phụ thân của nguyên chủ đều đã thành thân, vì thế, hai vị lão nhân gia liền định ra hôn sự từ nhỏ cho hai đứa cháu của mình. Đích tỳ của nguyên chủ tên gọi là Lý Nguyệt Nga, sinh cùng một năm với Tần Chung, đính ước từ nhỏ chính là hai người bạn họ.

Vốn dĩ, mối hôn sự này cũng xem như là môn đăng hộ đối. Bởi vì, Tần gia tuy là không có ai làm việc ở nhà môn, nhưng của cải thì cũng xem như là dư dả, chức quan của Lý chủ bộ cũng không tính là lớn, cả đời cũng chỉ được như thế mà thôi, cho nên, cả hai ai nhà, ai cũng chẳng thể chê bai được ai!

Thế nhưng về sau, Tần gia lại vướng vào một vụ kiện tụng, phải tiêu hết tiền bạc trong nhà, đất đai cũng bán gần hết, đợi đến khi vụ kiện kết thúc, người tuy là không có ai có việc gì, nhưng gia sản lại gần như là hết sạch. Hai năm trước, khi Tần gia gia sắp qua đời, Lý lão nhân gia ở trước mặt của Tần gia gia, đảm bảo rằng nhất định sẽ để cho cháu gái của ông ấy thành thân với Tần Chung vào năm sau.

Ai ngờ, mãi đến khi Lý lão nhân gia qua đời, mối hôn sự này vẫn còn chưa được thực hiện, trước lúc lâm chung, Lý lão nhân gia bắt Lý chủ bộ phải hứa, nhất định phải để cháu gái của ông ấy gả cho Tần Chung.

Lý chủ bộ không có cách nào làm trái di nguyện của phụ thân mình, vốn cũng định làm theo. Tuy nhiên, đại nương của nguyên chủ đâu chịu để cho con gái ngoan của mình gả cho một người có gia cảnh sa cơ thất thế như Tần Chung. Vì thế, bà ta liền thổi gió bên tai của Lý chủ bộ rằng, lúc ấy, Lý lão nhân gia chỉ nói là phải đem cháu gái gả vào Tần gia, nhưng lại không có nói là gả đứa cháu gái nào, cho nên, Lý gia bọn họ có gả ai đến Tần gia thì cũng không tính là vi phạm lời hứa.

Cứ như vậy, thứ nữ Lý Hào La bị ép thay thế đích tỳ gả đến Tần gia, mà tiểu cô nương này lại tâm cao khí ngạo, một lòng chỉ muốn leo lên cao, từ lúc biết bản thân phải gả đến Tần gia thì liền u uất tích tụ thành tâm bệnh, cuối cùng, ngay trong đêm tân hôn, thành công khiến bản thân u uất mà chết, vừa lúc để cho Lý Hào La chiếm được tiện nghi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tần Chung

Edit: Sahara

Sau khi biết rõ tiền căn hậu quả, Lý Hào La lại nhìn về phía Tần Chung, không khỏi cảm thấy có chút đồng tình, khó trách vừa rồi hấn lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình, đối lại thành bất cứ người nào, xảy ra chuyện như vậy trên người thì cũng đều sẽ tức giận như thế mà thôi.

Vừa rồi, Tần Chung bị tướng ăn như quỷ đói đầu thai của Lý Hào La dọa cho một trận giật mình, khi hồi thần lại thì bỗng có hơi suy tư, sau đó, ánh mắt của Tần Chung khi nhìn về phía Lý Hào La cũng tràn ngập sự đồng tình y như vậy.

Tần Chung chậm rãi ngồi lại xuống ghế: "Là lỗi của ta, thiết nghĩ, chuyện gả thế lần này cơ bản cũng không phải là việc mà Lý tiểu thư có thể làm chủ, ta giận chó đánh mèo với Lý tiểu thư, quả thật là không hợp với hành vi phẩm đức của quân tử!"

Lý Hào La cổ quái mà nhìn Tần Chung: "Người không tức giận?"

Tần Chung liếc nhìn qua mâm thức ăn vừa được Lý Hào La quét dọn sạch sẽ trên bàn, thở dài một tiếng: "Ta nghĩ ngày tháng mà Lý tiểu thư sống ở Lý gia chắc cũng không được như ý. Cô còn đói không? Có muốn ăn thêm chút gì nữa không?"

Lý Hào La vừa nghe thế, bắn khoản gì cũng quẳng hết ra phía sau, điên cuồng mà gật đầu: "Muốn muốn muốn!"

"Cô đợi một lát, hôm nay đãi khách, trong nhà bếp chắc là vẫn còn một chút đồ ăn. Trước hết cô không cần phải ra ngoài, mẹ của ta, bọn họ còn chưa biết chuyện cô và tỳ tỳ của cô trao đổi cho nhau!" Tần Chung nói xong, liền mở cửa đi ra ngoài.

Lý Hào La nhìn theo bóng dáng của Tần Chung, thiếu niên mười sáu tuổi, bởi vì quá mức gầy ốm mà nhìn có vẻ yếu đuối mỏng manh. Trước không nói đến việc tuổi tác thành thân của cô nhân có bao nhiêu trẻ, chỉ luận về tính tình, thì Tần Chung này quả thật là rất tốt, nếu một người bình thường khác mà gặp phải việc thế này, còn không làm âm ỉ đến mức lật trời hay sao? Nhưng Tần Chung này chẳng những không tức giận trách cứ, lại còn đặt mình vào hoàn cảnh của đối phương mà suy nghĩ.

Lý Hào La dùng tay chống cằm, nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài là một mảnh tối đen như mực. Lý Hào La chợt mỉm cười, mặc kệ nó, Tần Chung tốt tính, đối với cô cũng là một chuyện tốt. Để ý nhiều quá làm gì, cứ mặc kệ hết thảy, nếu hiện tại cô đã xuyên vào trong thân thể này, vậy thì cứ lấy thân phận của nguyên chủ mà sống.

Trong ký ức mà Lý Hào La tiếp thu, sự quản chế đối nữ tử của Đại Việt, hoàn toàn không thua gì thời cổ đại ở nơi cô sống trước đây, "trọng phụ" là quân tử, mặc kệ sau này như thế nào, thì ít nhất vào lúc này, việc này đối với Lý Hào La cô cực kỳ hữu ích.

Vừa mới ăn hết hai đĩa thức ăn, kỳ thực Lý Hâu La đã no rồi, suy cho cùng, thân thể mà cô đang dùng hiện nay, cũng không phải là cái thân thể luôn trong tình trạng đói bụng quanh năm ở thời mặt thể. Tuy nhiên, sự chấp nhất đối với đồ ăn vẫn khiến Lý Hâu La liên tục nhìn ra ngoài cửa.

Không bao lâu sau, Tần Chung đã trở lại, trong tay còn cầm theo một cái tô lớn, trong tô có ba cái màn thầu trắng mịn.

Hai mắt Lý Hâu La sáng lên, lập tức đứng dậy đoạt lấy cái tô trong tay Tần Chung, ba cái màn thầu trực tiếp bị Lý Hâu La cầm hết vào tay, một năm một mười, từng ngậm từng ngậm liên tục cắn xuống.

Tuy nhiên, cái cổ họng này cũng không phải là cái cổ họng đã qua rèn giữa nhiều năm trong mặt thể, Lý Hâu La liềm mạng ăn như vậy, làm sao mà không mắc nghẹn cho được.

Sự đồng tình trong mắt Tần Chung càng nhiều hơn, vốn định vỗ vỗ lưng giúp Lý Hâu La, nhưng lại cảm thấy có chút không thích hợp, cho nên chuyển sang rót chén nước đưa cho Lý Hâu La, miệng còn không quên dặn dò: "Từ từ thôi! Cứ từ từ mà ăn!"

Lý Hâu La nhận lấy chén nước uống vào, đem màn thầu bị nghẹn ở cổ nuốt xuống, rồi lại tặng cho Tần Chung một ánh mắt cảm kích, nhưng lại không nói một chữ nào cả, mà là tiếp tục cúi đầu ăn. Bất quá, lần này cô không có nuốt từng ngậm lớn nữa, mà ăn chậm rãi hơn một chút. Lý Hâu La vừa ăn vừa hít thở thoải mái, tựa như thứ cô đang ăn không phải là màn thầu, mà là một món ăn gì đó vô cùng vô cùng ngon vậy.

Tần Chung nhìn thôi cũng làm bản thân không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Lý Hâu La ăn xong, thích ý đứng dậy vuốt lưng một cái, thật sáng khoái, bảy năm ròng, rốt cuộc cô cũng được ăn lại đồ ăn bình thường rồi, mỗi một tế bào trên người cũng đều cảm thấy vui sướng không thôi.

"Lý tiểu thư, hiện giờ trời cũng đã khuya rồi, nên nghỉ ngơi đi thôi!"

Đối với Tần Chung, Lý Hâu La chung quy vẫn rất có hảo cảm, chẳng những tính tình tốt, còn đem đồ ăn cho cô, khoảng hãy nói đồ ăn mà Tần Chung cho cô ăn có phải món ngon gì hay không, chỉ riêng việc hân hậu cho cô đồ ăn, thì cũng đã là một người rất rất tốt rồi.

Lý Hâu La cười tủm tỉm gật gật đầu, trước đó vẫn chưa kịp nhìn kỹ, bây giờ gần nhau như vậy, cộng thêm ánh sáng của ngọn nến, qua một phen đánh giá mới phát hiện thì ra đứa nhỏ này lớn lên cũng thật dễ nhìn, diện mạo nhu hòa, sống mũi thẳng, môi mỏng, tuy rằng có đôi chút trẻ con, nhưng xét kỹ thì hẳn cũng chỉ mới mười sáu, vẫn còn chưa nẩy nở hết mà, đúng không?

Nghĩ đến đây, hình dáng mười lăm tuổi của nguyên chủ cũng hiện lên trong đầu, tức thì, Lý Hâu La liền lắc lắc đầu, suy nghĩ của cô nhân, cô quả thật là không tài nào hiểu được.

Lý Hâu La xoay người, đá đá chân cho hài rớt xuống, rồi trực tiếp nằm xuống giường, liếc thấy Tần Chung còn do do dự dự ngồi bên cạnh bàn, Lý Hâu La liền vỗ vỗ xuống vị trí còn trống bên cạnh: "Làm gì thế? Đi ngủ thôi!"

"Việc này...." Tần Chung có chút do dự.

"Sao vậy? Ngươi không muốn ngủ?" Lý Hâu La nhướn nhướn mày.

Tần Chung đứng lên, có chút khó xử mà nói: "Lý tiểu thư, nếu Lý gia đem cô đi gả thế, tức là đã không muốn thừa nhận mối hôn sự này, cô cũng phải chịu ủy khuất rất lớn, nếu như cô không muốn, ta có thể đưa cô trở về Lý gia. Nếu như chúng ta cùng chung chăn gối, như vậy sẽ không tốt cho thanh danh của cô!"

Đưa về Lý gia? Quan hệ ở Lý gia so với Tần Chung thì phức tạp hơn nhiều, Lý Hâu La cô cũng không phải nguyên chủ, ở đâu mà chẳng phải là ở chứ. Nghĩ thế, Lý Hâu La bèn cau mày: "Sao ngươi lại dong dài như vậy chứ? Ta đã bái đường cùng với ngươi, hiện tại lại cùng ở chung một phòng, cho dù ngươi có không ngủ chung giường với ta, thì liệu người khác có tin được là hai chúng ta trong sạch hay không?"

"Việc này....." Tần Chung mặt đầy hồ thẹn: "Là do ta suy xét không chu toàn!"

Lý Hâu La cười một tiếng: "Như thế mới đúng chứ. Nếu chuyện đã thành ra như vậy, vậy thì ngươi cứ tiếp nhận sự thật đi! Tạm thời cứ như thế này trước đã, chuyện say này thì để sau này hãy nói!" nói xong, Lý Hâu La liền vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Còn không mau lại đây?"

Sắc mặt Tần Chung liền đỏ lên một chút, cho dù là ánh nến tối tăm, cũng không làm sao che giấu được.

Lý Hâu La nhìn bộ dáng Tần Chung ngượng ngập xoay xít, nhìn không được mà nổi hứng trêu đùa hân ta: "Ngươi nghĩ cái gì thế, ta chỉ nói là hai ta cùng ngủ chung một giường, lại chưa nói là muốn làm cái gì. Cho dù có muốn động phòng, nhưng... Ngươi có "được" hay không?" Lý Hâu La vui vẻ đem Tần Chung đánh giá từ trên xuống dưới một lần.

Tần Chung bị Lý Hâu La làm cho nghẹn họng nhìn trân trối, khuôn mặt lập tức đỏ ửng lên, trong mắt còn chứa một tầng sương mù: "Lý tiểu thư, cô là nữ tử, sao có thể.... Sao có thể....."

"Như thế nào?"

"Lời nói sao có thể tùy tiện như vậy được?" Tần Chung tức đến lồng ngực phập phồng, giọng nói còn có một chút run rẩy.

Lý Hầu La nhìn thấy dáng vẻ thẹn quá hóa giận của Tần Chung, thầm nghĩ nếu còn tiếp tục trêu đùa thì sợ là hắn sẽ khóc mất thôi: "Vậy thì tùy ngươi, ngủ hay không tùy thích!" nói xong, Lý Hầu La liền tự mình nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Lý Hầu La cảm thấy bên cạnh có chút động tĩnh, cơ hồ là trong nháy mắt, cô liền mở bừng mắt ra. Khi nhìn thấy trần giường phía trên, cô mới sực nhớ là mình đã xuyên đến một thời cổ đại không tên, nơi cô đang ở đã không còn là cái thời mạt thế tùy lúc tùy nơi đều cần phải cảnh giác nữa rồi.

Nền bị thổi tắt, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi xuống, nương theo ánh trăng, có thể loáng thoáng thấy được mọi thứ trong phòng. Lý Hầu La liếc nhìn bên cạnh một cái, liền thấy ngay Tần Chung đang nằm thẳng tắp, hai tay giao nhau đặt lên trước ngực, dựa sát mép giường mà nằm ngủ, cái giường này vốn dĩ không lớn, nhưng giữa hai người bọn họ vẫn còn có một khoảng trống, khoảng trống kia còn đủ để nhét thêm một người vào.

Lý Hầu La ở trong đêm tối khẽ cười một tiếng, thật tốt, cô đã không còn ở mạt thế nữa rồi, thờ dài một tiếng đầy thỏa mãn, Lý Hầu La thả lỏng cảnh giác, từ từ nhắm hai mắt lại.

Thế nhưng.. Lý Hầu La không biết, ngay sau khi cô vừa nhắm mắt lại, thì Tần Chung liền mở mắt ra, hắn nghiêng đầu nhìn vị Lý tiểu thư được gả thế này, đôi mắt đen sâu thẳm không rõ ý vị.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cơm sáng

Edit: Sahara

Mới tờ mờ sáng ngày hôm sau, trong Tần gia liền có động tĩnh. Tần Chung cũng ngay trong lúc này mà rời giường. Tuy rằng vẫn đang nhắm mắt, nhưng Lý Hầu La vẫn cảm giác được rất rõ ràng là Tần Chung đang nhìn chăm chú vào mặt mình khá lâu.

Thời điểm còn ở mạt thế, làm gì có lúc nào được thanh thoi mà thả lỏng tinh thần trong lúc ngủ, sau khi xuyên đến nơi này rồi, thì chẳng cần phải thời thời khắc khắc nom nớp lo sợ mà đề phòng zombie. Cho nên, một giấc này, Lý Hầu La ngủ vô cùng thoải mái. Cảm giác này, thật khiến Lý Hầu La tham luyến. Vì vậy mà đầu biết Tần Chung đang nhìn mình, Lý Hầu La cũng vẫn tiếp tục nhắm mắt ngủ như cũ.

Không bao lâu sau, Tần Chung nhẹ nhàng bước xuống giường.

"Chung nhi, sao con không ngủ thêm một lát nữa? Cẩn thận kéo thân thể của mình chịu không nổi!" Tần Chung mới vừa đi ra, Lý Hầu La liền nghe thấy giọng nói của một lão phụ* vang lên.

(*lão phụ: phụ nữ lớn tuổi)

"Mẹ, không có việc gì, thân thể của con đã khỏe hơn rất nhiều rồi! Đại phụ cũng đã nói, có thể hoạt động nhiều hơn, đối với sức khỏe của con cũng rất có lợi."

"Vậy là tốt rồi! Xin Bô Tát phù hộ cho con trai của con từ nay về sau được khỏe mạnh, không tai không bệnh. À phải, nương tử của con đâu?" một câu cuối cùng, lão phụ đột nhiên cất cao giọng lên.

"Nương tử đêm qua quá mệt..." không đợi Tần Chung nói xong, thì đã nghe thấy một tiếng rầm thật lớn, ngay sau đó, cửa phòng của Lý Hầu La bị người ta đá mạnh từ bên ngoài mà mở ra.

Nhìn thấy trời đã sáng mà Lý Hầu La vẫn còn nằm trên giường, sắc mặt của Vương Phuong lập tức trầm xuống, bà hít một hơi thật sâu, dồn khí xuống đan điền, há mồm, lớn tiếng mắng: "Đồ lười biếng đáng chết này, cả nhà đều đã thức dậy hết rồi, vậy mà ngươi còn nằm đó ngủ. Ngươi đi hỏi thăm thử xem, có con dâu mới về của nhà ai mà giống như ngươi vậy không hả? Còn không mau dậy đi làm cơm sáng cho ta?" nói cho cùng thì cũng là con dâu mới vào cửa, cho nên Vương Phuong cũng không mắng quá khó nghe.

"Ồn muốn chết!" giọng nói của Vương Phuong quả thật là quá lớn, làm Lý Hầu La không thể không mở mắt ra, cô ngồi dậy ngáp một cái, duỗi duỗi lưng, lại vươn vai, ừm, thật thoải mái!

Vương Phuong nhìn cái bộ dáng không nhanh không chậm, cộng thêm thái độ không hề đem bà để ở trong lòng một chút nào của Lý Hầu La, khiến cho bà tức đến muốn ngã ngửa ra. Vậy cũng được hay sao? Mới vào cửa mà đã kiêu ngạo như vậy rồi, nếu bây giờ mà không đè ép khí thế của nó xuống, thì về sau, cái đồ lười biếng này còn không leo lên đầu của bà ngồi mới là lạ.

Vương Phuong đang chuẩn bị cho Lý Hầu La biết sự lợi hại của bà, thì lại nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Lý Hầu La giống như là vừa nghĩ ra cái gì đó, sau đó, Lý Hầu La quay sang nhìn bà mà hỏi: "Người vừa mới nói cái gì? Làm cơm sáng?"

Nấu cơm?

Ừm ừm, có thể!

Ở trong lòng Lý Hầu La mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn được ăn.

"Người đừng có ở đó mà giả ngu với ta, có con dâu mới về của nhà ai mà không kính trà, làm cơm cho cha mẹ chồng chứ hả? Người thì ngược lại, cả nhà đều đã dậy hết rồi, vậy mà một mình người còn nằm ăn vạ ở trên giường. Gia giáo của nhà chủ bộ chính là như vậy đó hả?"

Không đợi Vương Phuong tiếp tục mắng tiếp, Lý Hầu La đã lập tức đứng dậy: "Con lập tức đi làm liền!"

Thấy động tác của Lý Hầu La mau mắn lẹ làng, mây đen trên mặt Vương Phuong cuối cùng cũng tan đi một ít, tuy nhiên, bà vẫn rất chủ trương đánh răn phải đánh gấp đầu: "Người là khuê nữ nhà chủ bộ, nhưng đừng tưởng như vậy là mình có thể cao hơn người khác, đã gả đến Tần gia thì chính là con dâu của Tần gia ta, phải tuân theo quy củ của Tần gia. Sau này người còn dám lười biếng như vậy nữa, ta sẽ bảo Chung nhi hưu người. Khuê nữ của nhà chủ bộ là một con sâu lười, để người xem thử mọi người bên ngoài nói về Lý gia nhà các người như thế nào!" Tần nương từ nhà khác mà nghe thấy những lời này, chỉ sợ là sẽ bị hù cho chết khiếp, nhưng rơi vào tai Lý Hầu La thì chỉ có một chữ duy nhất, chính là phiền!

Khi Lý Hầu La bước ra khỏi cửa phòng, thì Vương Phuong vẫn còn ở phía sau niệm thêm một hồi "kinh" nữa. Lý Hầu La vốn định cho lão phụ dòng dài này mấy kim, để bà có thể im miệng lại một chút, nhưng còn chưa kịp hành động thì Tần Chung đã mở miệng lên tiếng trước: "Mẹ, Lý... Nương tử chỉ vừa vào nhà, còn chưa biết được quy củ ở Tần gia chúng ta, người từ từ mà dạy, có một mẹ chồng tốt như mẹ đây, chính là phúc phận của nương tử."

Trên mặt Vương Phuong ngay lập tức liền nở rộ một nụ cười tươi như hoa, cái ánh mắt mà bà nhìn Tần Chung, giống như là đang nhìn tâm can bảo bối, làm cho toàn thân Lý Hầu La tê rần một trận.

"Nói dễ nghe như vậy, còn không phải là vì muốn bênh vực cho nương tử của con sao? Còn đứng ở đó làm gì? Nhà lão đại*, mau dẫn nó xuống bếp!"

*(*nhà lão đại: ý là đang gọi con dâu cả. Thời xưa, cha mẹ thường gọi con mình là lão đại, lão nhị,...v.v.. Vợ của con mình thì thêm một chữ nhà ở phía trước xưng hô thay thế cho việc gọi tên.)*

Vương Phuong mới vừa nói xong, thì từ một gian phòng khác, một vị nữ tử người mặc y phục bằng vải thô, trên đầu có cột một bao đầu* bằng vải bông bước ra, nữ tử này thoạt nhìn ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, dáng người mảnh khảnh, dung mạo nhu hòa.

*(*bao đầu: nói để mọi người dễ nhìn dung, chính là tạo hình của thôn nữ thường thấy trên phim ảnh, tóc búi cao, trên đầu có cột một miếng vải hình tam giác. Ai không hình dung ra được thì lên Google search từ khóa Tần Hương Liên, nhìn hình là biết.)*

Nữ tử kia cất giọng nói giòn giã: "Dạ, mẹ!" rồi cô ta quay sang nhìn Lý Hầu La: "Đệ muội, đi theo tẩu tử!" nói xong, cô ta vừa mỉm cười đi đến nắm lấy cánh tay Lý Hầu La.

Vương Phuong nhìn thấy, rất hài lòng mà gật gật đầu. Đại nhị tử chính là một cái ruột ngựa, thành thật đến nỗi rắm cũng không phóng ra được một cái. Nhưng cũng may là con dâu lớn ngoan hiền, cần mẫn chăm chỉ, cũng rất lạnh lợi.

Lý Hầu La bị đại tẩu một đường kéo đi, lúc này mới kịp quan sát chung quanh, nhà của Tần gia không nhỏ, sân cũng rộng lớn, trong viện còn dùng đá xanh để lát đường, quét dọn khá sạch sẽ.

Thấy Lý Hầu La đang nhìn khắp nơi trong sân, đại tẩu liền nói: "Nhà của chúng ta ở trong thôn cũng xem như là rộng lớn, phòng khá nhiều, sau này muội cùng tam đệ sinh thêm mấy đứa nhỏ, cũng có rất nhiều phòng để ở." nói xong, cô còn nhìn Lý Hầu La một cái, lại phát hiện đệ muội này của mình không có vì bị trêu ghẹo mà thẹn thùng, ngược lại còn đang nhũn mày như suy tư cái gì đó.

Trương Thúy Thúy lập tức cười một tiếng: "Xem ta này, nói cái gì đâu không, nếu còn chậm chạp nữa thì sẽ bị mẹ mắng chết mất, chúng ta mau đến phòng bếp thôi."

Diện tích phòng bếp của Tần gia cũng không nhỏ, đồ dùng nấu ăn đều có đủ, kệ bếp cũng được lau chùi quét dọn sạch sẽ. Lý Hầu La nhìn một lượt, lại không nhìn thấy lương thực để ở đâu, chỉ thấy một tủ bát bày biện nơi góc tường.

Lương thực chắc là được cất trong đó, Lý Hầu La trực tiếp đi về phía tủ bát. *(Tủ đựng tô chén ấy nhé!)*

Thấy Lý Hầu La muốn mở tủ bát ra, Trương Thúy Thúy liền vội vàng ngăn lại: "Đệ muội, chìa khóa của ngăn tủ này ở chỗ của mẹ, chỉ có mẹ mới có thể mở nó ra, sau này muội đừng tự ý mở nó, nếu không, nhất định sẽ bị mẹ mắng."

Lý Hầu La nghe xong thì tắc lưỡi một cái, đây là chuyện gì đây? Bảo người ta nấu cơm nhưng lại không cho lấy gạo?

"Đệ muội, đây là đồ ăn của bữa sáng ngày hôm nay, đều là thức ăn hôm qua đãi khách còn dư lại, muội hâm nóng lại là được rồi, để tẩu tử giúp muội nhóm lửa." Trương Thúy Thúy nói xong, liền tự mình đi vào trong sân lấy củi nhóm lửa.

Lý Hầu La dựa theo lời của Trương Thúy Thúy nhìn lại, thì thấy được ở phía trên lu nước nhỏ có hai cái nồi sành được đặt kín, Lý Hầu La bước tới, mở nắp nồi ra, thấy được một nồi là cháo loãng trắng như hồ, nồi còn lại thì đựng mười mấy cái màn thầu.

Chỉ nhiều đây thôi à? Cũng phải, bữa sáng thì nên ăn thanh đạm một chút.

Nghĩ như vậy, đôi mày nhũn chặt của Lý Hầu La cũng được buông lỏng ra, mấy thứ này tuy rằng chỉ là đồ ăn phụ, nhưng đối với người đã lăn lộn trong mặt thế suốt mấy năm như Lý Hầu La mà nói, thì đây đã là mỹ vị của nhân gian rồi.

Lý Hầu La ở mặt thế có hai sở thích lớn, một cái tất nhiên là thêu thùa, cái còn lại chính là nấu nướng. Đương nhiên, nấu nướng ở trước mặt thế chính là một nghệ thuật. Kỳ thực, một nhà thêu thùa chân chính cũng thường được xem là một nghệ thuật gia tài ba. Việc thêu thùa đòi hỏi cần có sự mẫn cảm tinh tế đối với nghệ thuật, khi thêu một tác phẩm, cần phải biết lột nền như thế nào, phối màu ra sao, bày trí bố cục chính thể như thế nào đều cần đến năng khiếu cực cao. Mười ngón xuân phong thêu ra một tác phẩm xuất sắc nhất trên thế giới, tính nghệ thuật của một bức tranh thêu ưu tú xét ra cũng không kém gì một bức danh họa. Nhưng đó là quá khứ, hiện tại có nghĩ đến cũng uổng công, Lý Hầu La bùng hai cái nồi sào đến bên bếp lò, lúc này, Trương Thúy Thúy cũng đã nhóm lửa xong rồi.

Nói là nấu cơm, nhưng thật ra là hâm lại thức ăn thừa của ngày hôm qua, Lý Hầu La dự tính trực tiếp đem cháo đổ vào trong nồi lớn trên bếp, sau đó lại lấy cái khay dùng để chưng hấp đặt lên trên nồi cháo, cuối cùng là đem màn thầu xếp lên trên khay vậy là xong.

Thế nhưng, Trương Thúy Thúy vừa thấy hành động của Lý Hầu La liền vội vàng ngăn lại: "Đệ muội, cháo này là ngày hôm qua dùng để đãi khách, cho nên nấu đặc một chút, người nhà chúng ta không thể ăn cháo đặc như vậy được." dứt lời, Trương Thúy Thúy liền múc vài gáo nước đổ vào trong nồi: "Chờ nước sôi, mới đem cháo đổ vào trong, đệ muội, lát nữa muội đến khuấy đều lên là được rồi."

Lý Hầu La: "....." cháo vốn dĩ đã không còn bao nhiêu rồi, còn pha thêm mấy gáo nước như vậy, vậy lát nữa là ăn cháo, hay là uống nước hả?

Lý Hầu La: "Nhà mình thiếu lương thực đến như vậy sao?"

Trương Thúy Thúy cười một tiếng: "Đầu năm nay, nhà ai mà không thiếu lương thực."

Lý Hầu La thờ dãi một tiếng, xem ra nguyện vọng muốn được ăn uống thả cữ của cô ở nơi này không dễ dàng gì thực hiện được rồi.

"Đại tẩu, vậy trưa nay ăn cái gì?" bữa trưa chắc là sẽ có thịt, cô thật sự thèm ăn thịt quá rồi.

Trương Thúy Thúy bị hỏi bất ngờ nên hơi ngẩn ra, nhưng lại đáp lại rất nhanh: "Không biết nữa, ăn cái gì còn phải xem mẹ sắp xếp thế nào."

Lão bà tử có cái miệng lợi hại kia sao? Xem ra, ở cổ đại này cũng không tốt gì mấy. Ngay cả một miếng thức ăn cũng do mẹ chồng khắc nghiệt nắm giữ.

Trông thấy vẻ mặt thất vọng của Lý Hầu La, Trương Thúy Thúy chỉ cho là cô từ một thiên kim nhà Lý chủ bộ đến làm con dâu của Tần gia, thói quen sinh hoạt ở hai nơi có sự chênh lệch, vì vậy nên Trương Thúy Thúy không nói thêm gì nữa, chuyên tâm canh chừng lửa.

Chờ đến thời điểm cháo và màn thầu đều đã nóng, thì Vương Phương bước vào, bà nhìn thoáng qua trong nồi một cái, không nói gì, im lặng lấy chìa khóa trong túi ra, đi đến mở tủ bát.

Từ trong tủ bát, bà lấy ra nửa chén thịt, cũng không có cần dĩa phân phó hai đứa con dâu, mà là tự mình lấy một cái nồi nhỏ, bảo Trương Thúy Thúy nhóm lửa thêm một cái bếp lò, rồi đem nửa chén thịt đổ vào nồi, tự mình hâm nóng.

Thịt ở cổ đại là thuần tự nhiên, cho nên càng thêm thơm ngon vô cùng, mùi thơm cứ nhắm thẳng mũi của Lý Hầu La mà xông vào, làm cho Lý Hầu La không nhịn được mà nuốt nuốt nước miếng, tầm mắt hoàn toàn không thể dứt ra khỏi nửa chén thịt kia.

Vương Phương làm như là đã cảm giác được gì đó, liền bắn ánh mắt sắc bén của bà về phía Lý Hầu La: "Con dâu của Tần gia không có ai là kẻ ham ăn biếng làm cả, ai dám thò tay ăn vụng, coi chừng ta đem móng vuốt của kẻ đó đi bằm!" nói xong, dư quang trong mắt bà cũng liếc nhìn luôn Trương Thúy Thúy, con dâu chính là cần phải dạy.

Trương Thúy Thúy vội vàng cúi đầu nhóm lửa.

Lý Hầu La trợn mắt, bỏ đi, lão bà tử này dù gì so với cô cũng có vai vế lớn hơn, đây là đồ của nhà người ta, không cho cô ăn cũng không có gì không đúng. Cô không tin, đã đến đây rồi mà lại không thể kiếm được thịt để ăn.

Nếu còn không được, vậy thì nơi này chắc là có rừng rậm núi non gì đó chứ? Dựa vào dị năng sử dụng kim không thua gì Đông Phương Bất Bại của cô, gà rừng, thỏ hoang gì gì đó, hẳn là sẽ săn được vài con.

Tối hôm qua cô cũng đã lặng lẽ thử rồi, dị năng vẫn còn, chỉ là trở về cấp bậc thấp nhất mà thôi, bất quá đây cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần dị năng vẫn còn thì về sau có thể từ từ tăng lên. Xem ra dị năng và thể xác không có quan hệ, mà là gắn bó với linh hồn.

"Bà ơi, bà ơi, thịt, cháu ngửi thấy mùi thịt!" mùi thịt thơm từ trong phòng bếp truyền ra ngoài, trước cửa phòng bếp liền xuất hiện hai đứa bé, hai đứa bé này ở trên đầu đều búi một cái búi tóc nhỏ, bề ngoài có chút giống với Trương Thúy Thúy, đứa lớn thì trông khoảng bốn tuổi, còn đứa nhỏ lại chưa đến hai tuổi.

Hai đứa bé nhô đầu vào bên trong phòng bếp, đứa lớn thì đôi mắt cứ đảo qua đảo lại liên hồi, còn đứa nhỏ thì đang chảy nước miếng.

"Từ Viễn, Từ Hạo, sao hai đứa lại chạy vào đây rồi? Mau trở về đi!" Trương Thúy Thúy lặng lẽ nhìn Vương Phương một cái, rồi lập tức đứng lên rầy la hai đứa bé.

"Ngươi rống cái gì mà rống, trẻ con là phải từ từ mà dạy. Cháu ngoan, mau lại đây với bà nội!" Vương Phương mắng Trương Thúy Thúy một tiếng, rồi lại

vấy tay với hai đứa bé.

Hai đứa bé lập tức vui vẻ, chạy lon ton vào bếp, mỗi đứa ôm lấy một chân của Vương Phuong, dùng giọng nói mềm mại non nớt đáng yêu mà kêu bà nội bà nội không ngừng.

Vương Phuong được hai đứa cháu gọi đến choáng váng, trực tiếp dùng đôi đũa gấp lấy một miếng thịt, thổi thổi, rồi đút vào miệng của đứa lớn, đứa nhỏ thấy vậy liền nôn nóng không thôi, tay ôm lấy chân Vương Phuong, còn chân thì nhảy nhảy lên, miệng không ngừng gào to: "Cháu, cháu, cháu,...."

Vương Phuong sờ sờ đầu đứa cháu nhỏ: "Được được được, đều có, đều có cả,..." xong bà lại gấp thêm một miếng thịt, sợ cháu nhỏ của mình không thể nhai kỹ, cho nên bà bỏ vào miệng nhai nhuyễn trước, rồi mới đút cho cháu nhỏ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lên núi

Edit: Sahara

"Ăn cơm!"

Vương Phuong kêu một tiếng, tất cả mọi người trong Tàn gia đều đến tập trung ở đại đường.

Người Tàn gia quả thật là không ít. Ngồi ở vị trí trên cùng là một nam nhân trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi có râu, tuy rằng trên người ông ta mặc áo vải thô, nhưng lại không có một mảnh vá nào. Người này chắc hẳn là Tàn phụ.

(*Tàn phụ, Tàn mẫu: một cách xưng hô khác của từ lão gia và phu nhân. Các hộ nhà nghèo ít khi dùng xưng hô lão gia và phu nhân, họ thường ghép từ phụ, mẫu vào phía sau họ của hộ nhà đó để gọi phu thê lớn tuổi làm chủ trong gia đình.)

Trương Thúy Thúy lôi kéo hai đứa bé được gọi là Tử Viễn, Tử Hạo vừa ở phòng bếp khi nãy tới ngồi cạnh một nam nhân không lớn lắm, chỉ độ khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt người này lộ ra vẻ giản dị chất phát. Đây chắc là lão đại của Tàn gia.

Hai phu thê lão đại Tàn gia mang theo hai đứa con của mình ngồi ở vị trí bên trái phía dưới hai phu thê già Tàn phụ. Phía dưới bên phải của Tàn phụ, Tàn mẫu cũng có một đôi phu thê đang ngồi, thoạt nhìn còn chưa đầy hai mươi tuổi, lão nhị này so với lão đại thì lanh lợi hơn nhiều, vừa ngồi xuống liền cười đùa vui vẻ mà hỏi đôi vợ chồng già: "Cha, mẹ, tối qua hai người ngủ có ngon không?"

Tàn phụ như có như không mà gật gật đầu.

Trong lòng ngực thê tử của lão nhị đang bồng một đứa bé, hẳn là còn chưa được một tuổi, nhìn có vẻ vẫn còn ngáy ngủ.

Lý Hào La còn đang muốn tiếp tục quan sát, thì Tàn mẫu đã lên tiếng nói: "Nhà lão tam, ngươi còn đứng ngơ ngác ở đó làm gì? Một chút lễ nghĩa cũng không biết, đây là cha của ngươi!" Tàn mẫu chỉ vào Tàn phụ mà nói.

Trong mặt thê, cái khác thì không học được, ngược lại da mặt dày thì lại học đủ cả mười phần, vừa nghe thấy lời này của Tàn mẫu, Lý Hào La lập tức cười tươi như hoa, vô cùng ngoan ngoãn mà gọi một tiếng cha. Tàn phụ vui vẻ vuốt vuốt râu cười mà gật đầu.

"Vốn dĩ ngươi là con dâu mới vào cửa, chiếu theo quy củ trong nhà, thì sáng sớm hôm nay phải kính trà cho hai vợ chồng già chúng ta, nhưng hiện tại Tàn gia chúng ta là hộ nhà nghèo khổ, cho nên cũng không cần cầu kỳ như vậy làm gì. Đây, cầm lấy, đây là hồng bao của ta và cha ngươi cho ngươi!" Tàn mẫu lấy một cái hồng bao từ trong người ra, đưa đến trước mặt Lý Hào La.

Tiền!

Trong lòng Lý Hào La cười như hoa nở, có tiền thì sẽ có thể mua đồ ăn, ngay lập tức, cô liền treo lên nụ cười thật lớn trên mặt, cất giọng nói ngọt ngào như được bôi thêm mật lên: "Cảm ơn cha, cảm ơn mẹ!". Tuy rằng phụ thân của nguyên chủ, cũng tức là Lý chủ bộ lớn lên nhìn không đẹp gì mấy, nhưng thê thiếp của ông ta đều là mỹ nhân, đặc biệt là mẹ ruột của nguyên chủ, cho nên dù bị ghen của Lý chủ bộ kéo chân sau, thì diện mạo của nguyên chủ cũng nằm trên mức trung đẳng. Lý Hào La cười tươi đến mức hai mắt híp lại thành hình trăng khuyết, mặt mày như hoa nở mà đưa tay nhận lấy hồng bao trong tay của Tàn mẫu.

Nụ cười này của Lý Hào La dường như làm cho cả đại đường cũng tươi sáng hơn vài phần, Tàn mẫu nhìn Lý Hào La cười đến ngọt ngào mà cũng hơi ngần ra, sau khi bà hồi thần lại thì hơi có chút không được tự nhiên, ho khụ khụ: "Trở về chỗ ngồi đi!"

"Dạ, mẹ~!" Lý Hào La kêu một tiếng mẹ ngọt vô cùng.

Sau khi trở về ngồi xuống bên cạnh Tàn Chung, Lý Hào La liền hướng về hẳn mà quơ quơ hồng bao trong tay mình.

Tần Chung cười ôn hòa: "Cha mẹ cho nàng, thì nàng cứ giữ lấy cẩn thận."

Trong lòng Lý Hẫu La thầm mắng Tần Chung không đáng yêu một chút nào. Rồi lại nghe thấy Tần mẩu lên tiếng giới thiệu: "Đây là đại ca đại tẩu của ngươi, đây là hai đứa cháu trai của ngươi." Sau đó, Tần mẩu lại chỉ tiếp vào phu thê lão nhị: "Đây là nhị ca nhị tẩu của ngươi, còn đây là cháu gái ngươi!"

Lý Hẫu La lần lượt chào từng người.

Cuối cùng, Tần mẩu kéo lấy một tiểu cô nương đang ngồi bên cạnh bà, nói: "Đây là tiểu muội của ngươi!" tiểu cô nương này từ đầu đến giờ vẫn chưa nói một lời nào, sau khi Lý Hẫu La gọi một tiếng tiểu muội, thì cô bé chỉ hơi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống giống như là đang xấu hổ vậy.

Giới thiệu hết một vòng, cuối cùng cũng đến lúc ăn cơm.

Mỗi người được một chén cháo, một cái mìn thầu thò, còn về nửa chén thịt mà Lý Hẫu La luôn tâm tâm niệm niệm nhớ thương kia thì được Tần mẩu chia cho Tần phụ, mấy đứa con trai và cháu trai hết sạch, nữ nhân hoàn toàn không có phần.

"Mẹ, người cũng cho Tử Như một miếng thịt đi, con bé cũng thèm chảy cả nước miếng rồi." Tần nhị tẩu Mã Đại Ni ra vẻ lấy lòng mà nhìn Tần mẩu.

Tần mẩu nghiêm mặt lại: "Ngươi cho ta là kẻ ngu ngốc rất dễ lừa gạt hả? Từ bao giờ mà ngươi lại tốt đến như vậy, biết được con gái của ngươi thích cái gì? Ta thấy không phải là Tử Như muốn ăn thịt, mà là ngươi thì có!"

"Con đâu có!" Mã Đại Ni vội vàng phủ nhận với Tần mẩu, bất quá, cô ta không dám tiếp tục mở miệng xin thịt với Tần mẩu nữa.

Lý Hẫu La không thèm quan tâm đến tranh cãi giữa bọn họ, cô nhìn chén cháo có thể soi được bóng mình trước mặt mà thở dài một tiếng, bưng chén cháo lên đưa đến bên miệng, chỉ hai ba ngụm to thì đã ăn hết chén cháo rồi.

Tần Chung vươn tay ra, hơi chần chừ một chút, rồi cuối cùng cũng vỗ vỗ lưng Lý Hẫu La, cất giọng ôn hòa: "Ăn chậm một chút!" Tần Chung còn thừa dịp không ai để ý, lén lấy hai miếng thịt của mình kẹp vào giữa cái mìn thầu, sau đó thì đem mìn thầu của mình đổi với mìn thầu của Lý Hẫu La.

Lý Hẫu La nhìn Tần Chung.

Tần Chung cười cười với Lý Hẫu La, rồi thở dài một tiếng, ý bảo Lý Hẫu La mau ăn đi, đừng nói gì hết.

Tối hôm qua, dưới ánh nến nên nhìn không rõ, hôm nay, ban ngày nhìn kỹ lại, Tần Chung này lớn lên trông cũng không tệ, đặc biệt là thời điểm mà hắn cười, khuôn mặt quả thật là có nét phong lưu.

Lý Hẫu La nhìn mà ngỡ ngàng. Mẹ ơi! Thăng nhóc này còn nhỏ mà đã hại nước hại dân vậy rồi, lớn lên còn thể nào nữa đây? Còn đem chút ít thịt quý giá như vậy cho cô ăn, ngươi tốt a~! Vừa đẹp lại vừa tốt bụng! Lý Hẫu La thầm thở dài một tiếng trong lòng, nguyên chủ đúng là bị mù mà, có báu vật như vậy rồi trúng đầu, mà cô ta lại còn buồn bực đến chết.

Thức ăn được chia của mỗi người đều không nhiều lắm, dù có ăn chậm thế nào đi nữa thì cũng hết rất nhanh. Sau khi cả nhà đã ăn cơm xong, cũng dọn dẹp chén đĩa xong xuôi hết rồi, thì Mã Đại Ni bỗng nhìn Lý Hẫu La mà nói: "Đệ muội, bọn nhỏ đã gọi muội một tiếng tam thẩm, có phải là muội nên cho bọn nhỏ chút gì đó hay không?"

Lý Hẫu La ngần ra, cho cái gì? Bản thân cô cũng đâu có đồ gì dư dả. Bất quá, làm con dâu mới về nhà chồng, khi bọn nhỏ sửa miệng đổi cách xưng hô với mình, thì phải cho lại bọn chúng chút gì đó xem như là lì xì may mắn.

Tuy nhiên, nếu chiếu theo lời Mã Đại Ni nói, vậy thì đại phòng và nhị phòng của Tần gia cũng phải tặng lễ cho Lý Hẫu La.

Thật ra thì Lý Hẫu La cũng không thèm để ý gì đến chút chuyện nhỏ này, dù sao cô cũng không phải là nguyên chủ, nhưng bản thân Mã Đại Ni không tuân theo quy củ, lại còn muốn Lý Hẫu La tuân theo quy củ mà làm, đã vậy còn nói trắng ra trước mặt mọi người, đây chẳng phải là do thấy Lý Hẫu La là ma mới, nên mới muốn chiếm tiện nghi của cô hay sao?

Trước mặt thế, Lý Hẫu La là con gái vùng sông nước Giang Nam, kỹ thuật偷 thùa xuất thần nhập hóa của cô đã sớm nổi tiếng xa gần, mọi người đều hâm mộ tán dương cô không thôi. Tuy nhiên, Lý Hẫu La lại chẳng để ý đến những chuyện thế tục này, một lòng một dạ chỉ chìm đắm trong thế giới偷 thùa và ẩm thực của cô.

Khi mặt thế kéo tới, cả thế giới đều biến thành một nơi ăn thịt người, cô gái luôn sống trong bụi mù mông lung vùng sông nước ngày nào vì muốn sinh tồn, mà rất nhanh đã học được như thế nào là tâm địa lạnh lùng, như thế nào là tính kẻ người khác.

Lý Hẫu La cười đến xinh đẹp vô cùng: "Nhị tẩu, muội cũng gọi tẩu một tiếng nhị tẩu, vậy tẩu cho muội cái gì đây~?"

"Ta..." Mã Đại Ni không ngờ Lý Hẫu La chỉ là một đứa con dâu mới về nhà chồng mà lại có da mặt dày đến như vậy, trong nhất thời bị Lý Hẫu La hỏi đến không biết làm sao mà trả lời. Mã Đại Ni nhìn của hồi môn của Lý Hẫu La đến đỏ mắt, thầm nghĩ thiên kim nhà Lý chủ bộ, tùy tiện lấy đại một thứ nào đó ra tặng thì cũng đều là vật đáng giá, cho nên vừa nãy mới nhịn không được mà lên tiếng hỏi thử.

Tần mẩu đối với đứa con dâu thứ hai kiến thức hạn hẹp này rất là churong mắt, nhưng cũng chỉ có thể trách lão nhị nhà mình bị mù, thấy Mã Đại Ni lớn

lên xinh đẹp một chút, liền phải lòng rồi cười ngay vào cửa.

Thấy Lý Hầu La làm cho Mã Đại Ni toàn quân bại trận rút lui trở về, trong lòng Tần mẫu thầm xem trọng Lý Hầu La hơn vài phần. Không tệ! Không phải là người nhút nhát, quả thật có vài phần phong phạm của bà.

Tần mẫu nhìn về phía Mã Đại Ni, nghiêm mặt mà nói: "Cho cái gì hả? Thời điểm mà ngươi mới bước chân vào nhà này, ngươi có cho cháu của ngươi cái gì không? Đã không có bản lĩnh mà còn học đòi nhớ thương đồ vật của người khác!"

Mã Đại Ni bị Tần mẫu mắng thê thảm không hề lưu tình mà cũng không có một chút xấu hổ nào, còn nhìn về phía Tần mẫu cười cười mà lấy lòng: "Mẹ, con không phải có ý này!"

Tần mẫu mắng Mã Đại Ni một trận xong, lúc này mới người giận được một chút: "Hiện tại không phải là thời gian ngày mùa, nhưng thời tiết cũng bắt đầu lạnh dần rồi, tất cả đều lên núi nhặt củi về cho ta!"

(*ngày mùa: mùa vụ, làm ruộng, trồng trọt.)

"Mẹ, con phải đi làm việc rồi, ông chủ nói hàng hóa ở bên tàu hôm nay khá nhiều, con phải đi sớm một chút." Tần lão nhị đứng lên, cười mà nói.

Tần Chung đứng ngay bên cạnh, giải thích nhỏ với Lý Hầu La: "Nhị ca từng được đọc qua ít sách, hiện giờ đang làm công việc ghi chép sổ sách ở bến tàu."

Lý Hầu La gật gật đầu.

Tần lão đại cũng làm việc ở bến tàu, nhưng chỉ là làm công khuân vác, tất nhiên là không được nhẹ nhàng như Tần lão nhị, trong lòng Lý Hầu La thầm cảm thán, buổi sáng chỉ được ăn chút cháo loãng như thế, Tần lão đại làm sao mà khiêng vác nổi đây?

Sau khi Tần lão đại và Tần lão nhị đi rồi, Tần mẫu liền căn dặn tiểu cô Tần Phương ở nhà trông chừng mấy đứa nhỏ và dọn dẹp nhà cửa, còn bà thì dẫn theo mấy đứa con dâu lên núi nhặt củi.

"Mẹ, con cũng muốn đi!" Tần Chung đứng dậy, nói.

"Con cứ ở nhà mà nghỉ ngơi, vừa mới khỏi bệnh, đừng để bản thân mình mệt quá!" Tần mẫu lập tức lên tiếng ngăn lại.

"Mẹ, không có việc gì, nhặt củi cũng không mệt, đại phu không phải cũng đã dặn con nên ra ngoài đi dạo nhiều hơn đó sao?"

"Vậy được, vậy con chỉ cần đi theo dạo là được rồi, củi thì không cần phải nhặt, chúng ta cũng có nhiều người như vậy rồi!" Thấy Tần Chung nói cũng có lý, cho nên Tần mẫu cũng không ngăn cản nữa.

Lý Hầu La nhìn mà tặc lưỡi không thôi, sự quan tâm của mẹ chồng đối với ông chồng nhỏ này và đối với cô hoàn toàn không giống nhau một chút nào.

Còn về Tần phụ, ngoại trừ việc làm ruộng, thì những việc như thế này ông ấy không hề nhúng tay vào, sau khi ăn cơm sáng xong, ông liền ngâm tẩu thuốc lá đi ra sân, cũng không biết là đi đến đâu để tản bộ, người Tần gia đối với chuyện như thế này tập mãi cũng thành thói quen.

Tần mẫu dẫn theo mấy đứa con dâu, trên lưng người nào cũng đeo một cái sọt, cùng với Tần Chung ra cửa.

Trên đường, Tần Chung không ngừng giới thiệu với Lý Hầu La, nhờ vậy mà Lý Hầu La mới biết được thôn này được gọi là Tiểu Thanh Thôn, bởi vì gần thôn có một ngọn núi tên là Tiểu Thanh Sơn, nên thôn này cũng được gọi tên theo ngọn núi kia.

Tiểu Thanh Thôn cũng không tính là nhỏ, trong thôn có gần ba trăm hộ dân. Thời tiết đã đến cuối thu, xung quanh thôn lại có rất nhiều cây cối, chỉ cần một cơn gió thổi qua, thì lá vàng sẽ bay rụng khắp nơi, mỗi khi đập xuống, đều nghe được âm thanh sà sạt vang lên.

Lý Hầu La hoàn toàn không nhớ được mình đã có bao nhiêu lâu chưa được hít thở không khí trong lành tự nhiên như thế này rồi, cô thật sự là nhìn không được mà nhắm mắt lại, há mồm thật to mà hít thở từng ngụm không khí lớn.

Ngọn núi Tiểu Thanh Sơn cũng không nhỏ, đứng trong thôn mà nhìn về phía này thì không tài nào nhìn thấy được đỉnh núi của nó.

Khi mọi người tới dưới chân núi, Tần mẫu liền bảo Tần Chung dừng lại: "Chung nhi, thân thể con bây giờ còn rất yếu, không cần phải theo mọi người lên núi, đường trên núi rất khó đi!"

Tần Chung biết Tần mẫu sẽ không chịu thỏa hiệp, cho nên rất ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ, mẹ! Con đi dạo ở chung quanh một chút, đợi mọi người xuống núi!" sau đó, Tần Chung nhìn về phía Lý Hầu La: "Lý.... Nàng cẩn thận!"

Hiện tại trong mắt lẫn trong lòng Lý Hầu La đều đang trông mong vào việc sẽ bắt được một vài con thú hoang trong núi đem về, để có chút thịt mà ăn, cho nên khi nghe thấy lời căn dặn của Tần Chung thì cô không thêm để ý một chút nào, chỉ tùy tiện vẫy vẫy tay, nôn nóng đến nỗi lập tức theo sát phía sau Tần mẫu đi lên núi.

Tần Chung nhìn theo bóng dáng Lý Hầu La, như có điều gì đó suy tư.

Dọc đường đi, Lý Hẫu La đều ôm tâm trạng vui vẻ hưng phấn vô cùng, nghe tiếng chim hót véo von bên tai mà thâm cảm thấy như là tiên khúc chốn nhân gian.

Dọc đường đi Tần mẫu cũng thường chú ý đến Lý Hẫu La, trong lòng thầm hạ quyết tâm, nếu như Lý Hẫu La mà dám giờ bản tính tiểu thư, thì bà nhất định sẽ thu thập đứa con dâu này một trận, đem khí thế của Lý Hẫu La đè ép xuống.

Nào ngờ đâu suốt cả một đoạn đường lên núi, Lý Hẫu La chẳng những không có than mệt một tiếng, ngược lại còn hứng thú bưng bưng, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ, làm khí thế áp ú của Tần mẫu bị nghẹn lại không có chỗ phát tiết. Tần mẫu nhìn bộ dáng này của Lý Hẫu La, thầm nghĩ, nha đầu này nhất định là đã bị nhốt trong khuê phòng quá lâu, cái gì cũng không biết, cho nên bây giờ mới giống như là nhà quê mới lên tỉnh.

Suốt đường đi, mọi người cũng đã nhặt được không ít củi, dần dần, sọt của người nào người nấy đều đã chất đầy. Chỉ riêng Mã Đại Ni là thường xuyên làm biếng. Lý Hẫu La để ý thấy, thời điểm mà người nhai củi này nhặt củi, cổ ý đặt mấy cây củi chắn ngang sọt, ở bên dưới trông rỗng, bên trên thì chất thêm vài cây củi, vừa nhìn vào trông có vẻ rất đầy, so với sọt của người khác còn cao hơn gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thịt gà

Edit: Sahara

Mã Đại Ni làm ra vẻ có hết sức công cái sọt, lưng cũng cong xuống giống như là cái sọt rất nặng vậy.

Tần mẫu liếc nhìn nàng ta một cái, cất giọng lạnh lùng: "Nhà lão nhị, ngươi mau chất lại củi trong sọt lại cho ta, ngươi vừa dẫu mộng lên một cái thì ta đã biết ngươi muốn ị ra phân dạng gì rồi, suốt cả ngày, cái khác thì học không được, nhưng lười biếng cùng với dùng mách lới thì lại dùng lưu loát hơn bất kỳ ai, thấy ăn thì chạy tới trước tiên, còn làm thì trốn đến mẹ tìm cũng không ra!"

"Phụt!" Lý Hẫu La nhìn thấy Tần mẫu dùng những ngôn ngữ thô tục của nông thôn để mắng Mã Đại Ni, thật sự là không nhịn được mà cười phá lên.

Da mặt của Mã Đại Ni cũng không tệ, sau khi bị Tần mẫu vạch trần cũng không thấy quẫn bách, ngược lại còn tiếp tục chống chế: "Mẹ, người đang nói gì vậy, cái sọt này của con đã đầy rồi mà, người xem, nặng đến nỗi ngay cả lưng của con cũng không thể thẳng được."

"Ngươi còn ồn ào, thì tự ta sẽ chất củi cho ngươi!" Tần mẫu nghiêm mặt nói.

Mã Đại Ni lập tức không dám nói nhiều nữa, nếu như thật sự để Tần mẫu chất củi cho nàng, thì không biết sẽ bị chất thêm bao nhiêu củi đâu. Vì thế, Mã Đại Ni vội vàng đổ hết củi ra chất lại đàng hoàng.

Có Tần mẫu nhìn chăm chăm, Mã Đại Ni cũng không dám ăn gian làm dối nữa, chất củi đầy kín cả sọt.

Lý Hẫu La ở một bên xem mà thấy hứng thú bưng bưng, cách thức mẹ chồng nàng dâu sống chung của Mã Đại Ni và Tần mẫu thật rất thú vị. Xem kịch vui xong rồi, Lý Hẫu La chép chép miệng, cảm thấy có chút không cam lòng. Nàng lên núi chính là muốn bắt một hai con thú hoang về, bây giờ ở trong núi lâu như vậy rồi, đừng nói là thú hoang, ngay cả một con còng lông thú cũng không thấy.

Lý Hẫu La cười cười ngồi xuống bên cạnh Tần mẫu.

Tần mẫu nhìn nàng một cái, thấy Lý Hẫu La dựa sát vào người bà, da mặt bỗng co rút, có chút không được tự nhiên.

"Mẹ, sau trên núi này không thấy có thú hoang vậy?" Lý Hẫu La kéo kéo tay áo của Tần mẫu, hỏi.

"Khụ, ngươi nói chuyện thì cứ nói, dựa gần như vậy làm gì, nóng muốn chết!"

Nóng? Bây giờ đã là cuối thu, bọn họ còn đang ở trên núi, gió thổi một cái, không lạnh cóng mà may mắn lắm rồi.

Lý Hẫu La a lên một tiếng, tỏ vẻ mát mẻ mà buông tay áo của Tần mẫu ra.

Tần mẫu vẫn luôn tỏ ra nghiêm khắc trước mặt mấy đứa con dâu, con dâu cả và con dâu thứ hai đều sợ bà muốn chết, trước nay chưa từng có biểu hiện thân cận, ngay cả đứa con gái ruột của bà cũng chưa từng làm nũng trước mặt bà. Tần mẫu thật sự không quen khi con dâu lại đeo dính bà như vậy, bây giờ nghĩ lại, hình như giọng điệu vừa rồi của bà hơi cứng rắn quá thì phải?

Nghĩ như vậy, thái độ cứng rắn của Tần mẫu cũng mềm xuống: "Chúng ta vẫn còn đang ở chân núi, chưa có đi sâu vào bên trong, làm sao có thể gặp được thú hoang. Trong thôn có thợ săn, chuyên đi săn thú hoang, đó là một công việc rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng đều có thể mất mạng." Lý Hẫu La nghe xong, trong lòng cảm thấy thất vọng không thôi. Bây giờ đi nặng của nàng đã tuột đến mức thấp nhất rồi, mấy chỗ sâu trong núi khẳng định là không thể đi được.

Thời điểm nghe đến đây, vẻ mặt Lý Hầu La liền trở nên mất mát, đúng lúc này Tần mẫu lại bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, có đôi khi vận khí tốt, thì dù không vào sâu trong núi cũng có thể gặp được thú hoang nhỏ!"

Vốn dĩ, bà đối với việc kết thân với nhà Lý chủ bộ cũng không xem trọng gì mấy, hiện tại Tần gia bọn họ sa sút, có câu nói gọi là "Nhà cao cửa rộng giả nữ nhi, cửa thấp cưới dâu về"*, nếu như cưới phải một đứa con dâu ý vào nhà mẹ đẻ mà làm trời làm đất, vậy ngày tháng sau này của Chung nhi làm sao mà sống?

(*câu hán việt là: Cao môn giả nữ đề môn thú phụ; ám chỉ chuyện nhà giàu gả con gái đến nhà nghèo.)

Nhưng đứa con dâu này lại không giống với trong tưởng tượng của bà, tuy rằng còn chưa hiểu rõ con người của nó, nhưng bà vẫn có thể cảm nhận được khí độ rộng rãi trên người của nó, cách xử sự không mềm không cứng, đặc biệt là cái gương mặt tươi cười kia, hai cái má lún đồng tiền quả thật là có thể đem người ta chìm đắm trong đó.

"Mẹ, người đừng gạt tam gạt muội làm gì! Năm trước có hạn hán nhỏ, thú hoang trong núi đều đã bị săn bắn hết rồi, con nghe nương tử của Đại Trụ nói, ngay cả sâu trong núi cũng không dễ gì săn được, chúng ta chỉ ở bên ngoài mà muốn gặp được thú hoang, đúng là năm mơ còn dễ hơn!" Mã Đại Ni bĩu môi một cái.

Tần mẫu nghe xong thì tức muốn chết, cái thứ người không có mắt như mù này, cái miệng cứ bép xép không ngừng, ngay cả chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói cũng không biết.

"Người biết nhiều lắm hả? Người không nói tiếng nào thì cũng không có ai nói người cầm đầu!" Tần mẫu liếc nhìn Mã Đại Ni bằng ánh mắt như con dao nhỏ, quát nặng nề ta một trận nữa.

Mã Đại Ni ủy khuất mà nói: "Vốn dĩ chính là như vậy mà, bên ngoài rìa núi này vốn không thể nào bắt được thú hoang, lời nói thật mà lại không cho người ta nói!" Mã Đại Ni vừa dứt lời, Lý Hầu La liền nghe được cách chỗ bọn họ không xa có tiếng kêu cục ta cục tác vang lên.

Lý Hầu La vội vàng quay sang nhìn ba người kia mà suýt một tiếng, rồi tiện tay nhặt mấy hòn đá nhỏ dưới đất lên, nghiêng đầu tập trung lắng nghe.

"Không phải, đệ muội, muội đang định làm gì vậy?" Mã Đại Ni thấy khó hiểu, lớn tiếng hỏi.

Tiếng nói quá lớn của Mã Đại Ni dường như đã làm cho thứ ở cách đó không xa kia hoảng sợ, từ phía trên bên trái bỗng nhiên vang lên từng trận xào xạc, tiếp theo, Lý Hầu La liền trong thấy một con vật màu vàng chạy ra.

Hai mắt Lý Hầu La sáng lên, mấy hòn đá nhỏ trong tay liên tục bắn ra ngoài.

Lý Hầu La biết mình đánh trúng rồi, liền vội vàng chạy tới, ở đó có một con gà rừng bị nạng đánh đến bất tỉnh nằm trên đất.

Tần mẫu cũng dẫn theo hai người con dâu còn lại chạy tới, thấy Lý Hầu La bắt được một con gà rừng thì liền mừng rỡ không thôi.

"Ai nha mẹ ơi! Đệ muội, chiều nay của muội học được ở đâu vậy? Muội bắt được một con gà rừng rồi! Có thịt ăn, có thịt ăn!" Mã Đại Ni không kiềm được mà lớn tiếng reo lên.

Tần mẫu nhận lấy con gà rừng trong tay Lý Hầu La, nói: "Không ngờ nương tử nhà lão tam lại có vận khí tốt đến như vậy, ở dưới chân núi mà cũng có thể bắt được gà rừng, lần này người lập công đầu, lát nữa sẽ được chia nhiều thịt nhất."

Lý Hầu La trầm nghĩ, chỉ có một con gà rừng, một mình mình ăn còn không đủ. Nhưng mà nàng cũng biết, hiện tại nàng đã trở thành con dâu của Tần gia, cho nên việc muốn ăn thịt một mình là chuyện không thể nào xảy ra.

Bất quá nàng cũng không thêm để ý, nếu hôm nay có thể bắt được gà rừng, nói không chừng ngày mai sẽ còn bắt được những thú hoang khác.

Trên đường xuống núi, ai nấy cũng đều vui vẻ, ngay cả Mã Đại Ni lúc trước vẫn luôn than mệt, vậy mà bây giờ còn đi nhanh như bay.

Đi đến chân núi, Tần Chung quả nhiên đang đứng ở đó để chờ mấy người bọn họ.

Tần mẫu mang vẻ mặt vui mừng đi lên phía trước: "Đi thôi, Chung nhi, hôm nay nương tử của con bắt được một con gà rừng trên núi, con gà rừng này chúng ta không bán, về đến nhà rồi mẹ sẽ đem con gà này đi nấu canh để tắm bổ cho con."

"Nàng bắt được gà rừng?" trong mắt Tần Chung hiện lên một tia hoài nghi, nhưng thời điểm nhìn về phía Lý Hầu La thì lại thay đổi thành khen ngợi.

Lý Hầu La hơi há hốc miệng, đắc ý mà nhìn lại Tần Chung.

Trong mắt Tần Chung tràn đầy ý cười.

Hai người bọn họ đi ở phía sau mọi người, Tần Chung vừa cười vừa hỏi Lý Hầu La: "Nàng làm sao mà bắt được gà rừng vậy?"

Lý Hầu La cũng không định gạt Tần Chung, cho nên lập tức nói thẳng: "Tay nghề thâm thừa của ta rất tốt, tay rất linh hoạt, hôm nay người không có nhìn thấy thôi, ta cầm ba hòn đá, chéo chéo mấy cái thì đã phóng trúng vào con gà rừng kia rồi."

Tần Chung nghe xong thì gật gật đầu, cũng không biết là hẳn có tin hay không.

Về đến nhà, Tần Tử Viễn vừa thấy gà rừng thì liền vỗ tay kêu lớn lên: "Thịt, hôm nay lại có thịt ăn!" Tần Tử Hạo vốn dĩ không biết gà rừng là cái gì, trông thấy ca ca làm vậy thì cũng bắt chước nhún nhảy hoan hô: "Thịt thịt thịt...." Bé cười vô cùng ngây ngô đáng yêu.

Do ban ngày lão đại Tần Phấn cùng lão nhị Tần Diệu đều không có ở nhà, cho nên thịt gà rừng phải chờ đến tối mới được ăn.

Tần mẫu dường như còn muốn khảo nghiệm tay nghề của Lý Hầu La, cho nên con chiều giao cho nàng nấu, Lý Hầu La rất sáng khoái mà nhận lấy công việc này. Hành, gừng, tỏi xắt miếng, dùng mỡ phi lên, lại trộn thêm tiêu và ớt cay, lập tức bay lên một mùi thơm nức mũi.

(*thời xưa nấu ăn đa số đều dùng mỡ động vật, không có dầu ăn như bây giờ. Sau khi phi mỡ động vật xong, để nguội cho đông lại rồi bỏ vào hũ để bảo quản, lúc nấu ăn thì lấy ra một chút ít, bỏ vào chảo nóng cho nóng lên tan ra rồi mới thả nguyên liệu nấu ăn vào.)

Tần mẫu nhìn Lý Hầu La xài nhiều mỡ như vậy mà đau lòng không thôi: "Thật là không làm đương gia thì không biết củi gạo quý, số mỡ này là dùng để ăn trong một năm, người nấu ăn một lần mà lại dùng nhiều đến như vậy!"

Lý Hầu La nhìn cái hũ sành đựng mỡ không lớn lắm, thật sự không có cách nào tưởng tượng được ít mỡ như vậy làm sao có thể ăn trong một năm.

Nhưng nàng cũng không dám cứng miệng cãi lại Tần mẫu, Tần mẫu là đương gia, nàng cần gì phải tự tìm thêm xui xẻo cho mình, vì vậy mà liền vội vàng xin lỗi: "Mẹ, con sai rồi, sau này người từ từ má dạy cho con, bằng không, cái gì con cũng không biết, như vậy sẽ làm mất mặt của mẹ."

Thấy Lý Hầu La nói với vẻ mặt chân thành, sắc mặt lạnh lùng của Tần mẫu cũng dần dần trở nên ôn hòa hơn, nương tử của lão tam vốn là thiên kim nhà Lý chủ bộ, tất nhiên là chưa từng chịu khổ, sau này cứ từ từ má dạy vậy, dù sao nó cũng còn nhỏ!

"Ừm! Vậy sao này người đừng làm sai nữa!"

Bị mùi hương hấp dẫn nên Mã Đại Ni chạy tới phòng bếp, đúng lúc nhìn thấy một màn này, liền bĩu môi mà đi đến bên cạnh Trương Thúy Thúy đang rửa khoai tây* trong sân: "Đại tẩu, tẩu nên cẩn thận một chút đi!"

(*nguyên văn cover cũng viết là khoai tây, vì vậy mong mọi người đừng thắc mắc tại sao thời cổ đại mà lại có khoai tây nha.)

Trương Thúy Thúy nhìn về phía Mã Đại Ni: "Sao vậy?"

Mã Đại Ni liền dẩu môi lên nói: "Tẩu không phát hiện thái độ của mẹ đối với tam đệ muội rất thiên vị sao? Ai da, dùng nhiều mỡ như vậy, tam đệ muội chỉ nói một câu con sai rồi thì mẹ liền không truy cứu nữa. Theo ta thấy, mẹ rất thương đứa em dâu này của chúng ta!"

Trương Thúy Thúy không nói gì cả, nhưng động tác gọt khoai tây rõ ràng có chậm lại.

"Ta biết, bản thân mình luôn không được mẹ xem trọng, nhưng mà đại tẩu thì lại không giống vậy, tẩu vừa đảm đang lại vừa hiểu lý lẽ. Trước kia, có ta ở bên cạnh so sánh, cho nên mẹ nhìn thấy chỗ nào của đại tẩu cũng thuận mắt, nhưng bây giờ mẹ lại yêu thương tam đệ muội như vậy, lão tam cũng là bảo vật trong lòng của cha mẹ, sau này, không biết cha mẹ còn bắt công đến như thế nào nữa đây, ta thì cũng không sao cả, chỉ sợ đại tẩu không chịu được mà thôi!"

Trương Thúy Thúy cười cười: "Nhị đệ muội, muội đang nói cái gì vậy, mẹ cũng đâu có quá khắt khe với chúng ta, thì có gì là bất công hay không bất công chứ?" Miệng tuy là nói không có gì, nhưng lực rửa khoai tây của Trương Thúy Thúy lại bất giác tăng thêm.

"Aiz..., ta cũng chỉ là lo lắng cho tẩu mà thôi, có câu nói thế nào ấy nhỉ, thuyền mục vẫn còn được ba cây đinh, cuộc sống trước kia của Tần gia, đại tẩu cũng đã nhìn thấy rồi đó, nếu không tính toán một chút, thì liệu có thể ở lại trong cái nhà này không? Nếu như thật sự bị nương tử của lão tam chiếm hết, vậy tất cả mọi thứ đều sẽ thuộc về hai phu thê lão tam, Tử Viễn và Tử Hạo cũng chỉ có thể thê thảm mà thôi!" Mã Đại Ni nhìn thấy nụ cười trên mặt Trương Thúy Thúy cuối cùng cũng cứng đờ lại và phản, trong lòng liền thấy hơi hả hê, cho người già bộ làm Bò Tát, làm mình cứ bị so sánh còn thua cả đồng phân, luôn bị Tần mẫu mắng suốt ngày, hiện giờ gặp được một người khác còn lợi hại hơn, đáng đời!

Có thịt gà hầm khoai tây, Tần mẫu hiếm khi lấy ra bột ngô đem hấp chung với con khô, đợi đến thời điểm mà Tần Phấn cùng Tần Diệu trở về, thì trong Tần gia đã ngập tràn mùi hương thơm ngát.

Hai đứa bé Tử Viễn và Tử Hạo đang ngồi xồm trước cửa phòng bếp, nước miếng tí tách chảy ròng ròng.

Đối với những người khác trong nhà, Tần mẫu luôn mang thái độ nghiêm khắc, nhưng đối với hai đứa cháu trai, thì rất là yêu thương, thấy bọn chúng ngồi xồm trước cửa, bà cũng không có đuổi đi, mà còn gấp hai miếng thịt gà nhỏ đút vào trong miệng của chúng.

Thấy như vậy, Mã Đại Ni cũng vội vàng kêu Tử Như chạy đến.

Tần mẫu cũng gấp một miếng thịt gà nhỏ không có xương, thổi nguội, rồi đưa cho Tử Như: "Cầm cho chắc, từ từ ăn, đừng để bị nghẹn."

Tử Như gật gật đầu, đang định đưa lên miệng thổi thổi, thì Mã Đại Ni liền chạy tới bên cạnh của bé: "Tử Như, nào, để mẹ thổi nguội cho con!" Mã Đại Ni đưa thịt gà lên miệng thổi thổi, rồi lại không nhịn được mà cắn hết hơn phân nửa miếng thịt.

"Người chết thêm từ kiếp nào hả? Người là quý đối đầu thai phải không? Ngay cả đồ ăn của con gái người mà người cũng giành cho được! Nói người là heo đầu thai cũng còn sĩ nhục heo....." Một màn vừa rồi đúng lúc bị Tần mẫu nhìn thấy, sắc mặt của bà lập tức đen lại, chồng nạnh mà quát mắng.

Mã Đại Ni cũng không ngờ mình lại xui xẻo đến như vậy, vậy mà cũng bị Tần mẫu bắt gặp, ngay lập tức liền giống như là chuột thấy mèo, hận không thể chui ngay xuống khe đất.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nói chuyện với nhau

Edit: Sahara

"Buổi tối hôm nay người đừng ăn thịt!" Tần mẫu nhìn Mã Đại Ni co rút thân mình muốn chạy, liền trực tiếp quát ra một câu. Đối với loại người ham ăn biếng lười như Mã Đại Ni, Tần mẫu luôn luôn rất dứt khoát, không có lưu tình.

Mã Đại Ni giống như là bị sét đánh trúng, đã liên tục một tháng không được ăn mặn, hôm qua là ngày Tần Chung thành thân, cũng có rất ít thịt, ngay cả đãi khách cũng không đủ, Tần mẫu làm sao để cho các nàng ăn, tuy rằng nàng cũng thừa dịp Tần mẫu không để ý mà ăn vụng vài miếng, nhưng trong lòng luôn run sợ, đâu có được thống khoái quang minh chính đại ăn giống như hôm nay.

Tần mẫu thật biết đánh vào chỗ bảy tấc* của Mã Đại Ni. Ai cũng biết một khi Tần mẫu ra quyết định thì có cầu tình thế nào cũng vô dụng, trừ phi là có người thêm nghe máng. Tinh thần của Mã Đại Ni liền giống như là túi da bị xì hơi, cả người đều uest oải chán chường.

(*đánh vào bảy tấc: phỏng theo hành động đánh rắn phải đánh vào vị trí bảy tấc từ đầu của nó xuống, vì đó là điểm yếu, chỉ có đánh vào đó thì rắn mới chết. Vì vậy cụm từ này có nghĩa là đánh vào điểm yếu chí mạng của đối phương.)

Dưới sự chờ đợi của mọi người, com chiều cuối cùng cũng được dọn lên.

Tần mẫu quả thật làm y như lời bà nói, chia cho Lý Hẫu La nhiều thịt nhất, mà Mã Đại Ni thì một miếng cũng không có. Mã Đại Ni nhìn những người khác được ăn thịt, bản thân chỉ có thể nuốt nước miếng ừng ực, hai mắt phát ra tia sáng màu xanh lá nóng bỏng mà nhìn mọi người.

Tần mẫu trừng mắt, Mã Đại Ni giống như bị lôi điện đánh trúng, lập tức cúi đầu. Tuy rằng không được chia thịt, nhưng khoai tây thì được chia không ít. Khoai tây mềm mịn tăn ra mùi hương thịt nồng đậm, Mã Đại Ni đánh ngửi mùi cho đỡ thèm, nhắm mắt lại, đem khoai tây tưởng tượng thành thịt gà.

Bữa com này, tất cả mọi người đều ăn rất vui vẻ, sau khi ăn xong, Lý Hẫu La thỏa mãn mà thở dài một tiếng, nàng rót cuộc cũng được ăn một bữa com đáng hoàng chân chính.

"Nhà lão nhị, người đi rửa chén!" Ăn com chiều xong, Tần mẫu liền phân phó công việc cho Mã Đại Ni.

Mã Đại Ni không vui, nói: "Mẹ, hôm nay không phải do tam đệ muội nấu com sao?"

"Sao? Người còn muốn dạy ta làm việc?" Tần mẫu nheo mắt hỏi lại.

Thân mình Mã Đại Ni nhanh chóng co rút lại: "Không, con rửa!" Vừa dọn chén vừa lẩm bẩm: "Thịt không được ăn, việc thì lại không quên phân cho ta làm, chi biết ức hiếp ta!" Âm thanh Mã Đại Ni tựa như muỗi kêu, người khác không nghe thấy được, Lý Hẫu La ngồi gần, lại có dị năng, vì vậy mà có thể nghe được đại khái.

Ăn xong một bữa com chiều, trời cũng vừa tối, thời đại này không có hoạt động ban đêm, ở lại cũng chỉ lãng phí nến, cho nên mọi người lần lượt mang theo trẻ con nhà mình trở về phòng.

Lý Hẫu La cũng đi theo Tần Chung trở về phòng, đêm qua hai người mới gặp mặt, ban ngày bận rộn bận rộn, bây giờ mới có thời gian từ từ nói chuyện.

Hai người ngồi đối diện nhau ở cái bàn trong phòng, không có thắp đèn, nhưng nhờ ánh trăng đêm nay đặc biệt sáng, xuyên thấu cửa sổ chiếu vào phòng, làm cho căn phòng như có thêm một tấm vải mỏng lung linh, nhìn có vẻ mông lung, lại được ngắm mỹ nhân, càng ngắm càng cảm thấy có hương vị. Lý Hẫu La nương ánh trăng mà ngắm Tần Chung, càng ngắm càng thấy nguyên chủ đúng là quá ngu ngốc.

"Lý cô nương?" Tần Chung một tay chống cằm, mắt nhìn thẳng vào mặt Lý Hẫu La, tay còn lại quơ quơ trước mặt nàng.

Lý Hẫu La lấy lại tinh thần, theo bản năng chùi chùi khóe miệng, không có nước miếng!

"Cái gì?"

"Ta vừa nói gì cô nương có nghe rõ không?" Tần Chung nhú mày hỏi.

Lý Hầu La rất thành thật lắc lắc đầu.

"Ta hỏi cô nương tiếp theo dự định làm thế nào? Tuy rằng cô nương đã vào Tần gia chúng ta, nhưng nói cho cùng thì người được định hôn không phải cô nương. Nếu như Lý cô nương cảm thấy bị ủy khuất, ta có thể đưa cô nương về Lý gia. Dù ta và cô nương đã bái đường, nhưng ngay từ đầu, hợp bát tự* không phải là cô nương, hôn sự này có thể xem như không tính. Ta có thể giải thích với Lý gia, hôn ước giữa hai nhà Tần Lý có thể hủy bỏ. Đương nhiên, nếu như cô nương nguyện ý lưu lại Tần gia ta, thì sau này ta cũng sẽ đối xử tốt với cô nương, về sau, chúng ta sẽ là phu thê chân chính." Thời điểm Tần Chung nói chuyện, ngón tay giữa luôn gõ nhịp đều đặn lên mặt bàn.

(*hợp bát tự: trước khi thành thân, hai nhà sẽ lấy bát tự, tức ngày sinh tháng đẻ của tân lang tân nương đi coi bói, hoặc nhờ cao tăng xem xem hai người có hợp nhau hay không, rồi mới định ngày lành thành thân. Đây là 1 trong lễ tiết bắt buộc phải có trước khi thành thân của TQ thời xưa.)

Lý Hầu La nghe xong, liền thẳng sống lưng, nhìn Tần Chung rồi trịnh trọng gật đầu: "Người nói rất đúng, ta xác thực là phải suy nghĩ thật kỹ!"

Tần Chung cười gật gật đầu, làm ra tư thế lắng tai nghe.

Ý nghĩ trong đầu Lý Hầu La xoay chuyển, trở lại Lý gia, Lý chủ bộ là cha ruột của nàng, chủ bộ phu nhân là mẹ cả nàng, hai người chiếm danh nghĩa là cha mẹ, có thể trực tiếp quyết định vận mệnh về sau của nàng. Lý chủ bộ hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của nguyên chủ, tâm địa của mẹ cả thế nào, từ việc thế gả này có thể nhìn ra được, nàng tất nhiên sẽ không ngu ngốc trở về Lý gia kia để gánh lấy hai tòa núi lên lưng.

Lưu lại Tần gia, tiểu trưởng phu này thoát nhìn tính cách cũng không tệ, lớn lên lại đẹp mắt. Mẹ chồng tuy rằng có cái miệng rất lợi hại, nhưng không phải là người cố chấp khắc nghiệt, chung đụng với mấy đại tẩu, tiểu muội Tần gia cũng không có trở ngại.

Nếu nàng đã không rõ nguyên nhân mà xuyên đến nơi này, vậy cứ thành thành thật thật đạp trên mảnh đất của thời đại này mà sống, dù gì sau này cũng phải gả cho người khác, nàng không có hứng thú đi làm lão ni cô đâu. So với việc bị mẹ cả gả đại gả bừa, còn không bằng cứ thử chung sống cùng Tần Chung, nếu thật sự không thể ở lại Tần gia, vậy nàng cũng không cần trở về Lý gia.

Lý Hầu La đành hắng: "Tướng công, ta nghĩ kỹ rồi!"

"Phụt!" Tần Chung bị một tiếng tướng công đột ngột này làm cho phun hết nước vừa uống vào miệng ra.

Aiz..., ngay cả phun nước cũng đẹp như vậy. Móng vuốt của Lý Hầu La có chút ngo ngoe rục rịch, cuối cùng cũng không ở yên tại chỗ, giờ lên vỗ vỗ lưng Tần Chung: "Làm sao vậy? Tướng công?"

"Tướng... Tướng công?" Hai mắt mịt mờ sương nước của Tần Chung mở lớn, hơi giật mình mà mở miệng hỏi: "Cho nên, cô nương quyết định lưu lại Tần gia?"

Lý Hầu La gật đầu thật mạnh: "Ta thật muốn như vậy! Ta đích xác là không muốn trở về Lý gia! Mẹ ruột ta mất sớm, mẹ cả khắc khe, phụ thân lại coi thường. Gả đến Tần gia, ta cũng không cảm thấy ủy khuất. Trước tiên chúng ta cứ thử sinh sống như vậy, nếu thật sự không hợp thì đến lúc đó mới hợp lý!"

Còn về chuyện sau khi hợp ly nàng nên dùng chân thế nào, nữ nhân ở Đại Việt không thể tự lập hộ, nhưng Lý Hầu La tin tưởng, chỉ cần làm đủ công tác chuẩn bị là được, đến lúc đó, cũng không đến mức không thể nào sống nổi.

Tần Chung nghe xong, hơi hơi cúi đầu, ở nơi Lý Hầu La không nhìn thấy, trong mắt tràn ngập lạnh băng cùng hồ nghi. Trong đêm tân hôn ngày hôm qua, Lý Hầu La đầu đội khăn loan nhưng vẫn thấp giọng khóc nức nở, sau khi hắt mồ khăn loan ra, liền thấy ngay bên dưới là một khuôn mặt tuyệt vọng, không có sinh khí, có thể thấy được, khi ấy, Lý Hầu La đối với hôn sự này chống cự bao nhiêu, đến cuối cùng còn hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng, ngay khi vị Lý cô nương bị thế gả này tỉnh lại, thì giống như là thay đổi thành một người khác.

Tần Chung ngẩng đầu lên khi tia hồ nghi trong mắt đã biến mất, vô cùng chân thành nhìn Lý Hầu La, cất giọng nói: "Được! Nếu cô nương không thấy ủy khuất, thì cứ làm như vậy. Đến lúc đó, nếu cô nương muốn rời đi, ta sẽ nghĩ cách, cũng không thể để cô đi mà không có chỗ nào để đi được!"

Lý Hầu La nghe xong thì cảm động thoi, thật là tốt, tiểu hài tử này thật là tốt, Lý Hầu La thậm chí còn có ý nghĩ, so với việc sau này vất vả tìm một phu quân, còn không bằng đem tiểu trưởng phu này bồi dưỡng thật tốt.

Tần Chung nhìn bộ dáng cảm động của Lý Hầu La, cũng cong cong khóe miệng: "Nếu cô nương quyết định lưu lại Tần gia, vậy thân phận của cô nương cũng không thể tiếp tục giấu giếm, dù muốn giấu nhưng thời gian dài trôi qua cũng sẽ không giấu được bao lâu, so với chuyện đó, còn không bằng cứ thành thật nói rõ ra ngay từ đầu."

Lý Hầu La gật đầu, thật ra chuyện này đối với nàng cũng không là gì cả, có thể không cản trở thành một người khác tất nhiên là tốt nhất.

"Cô nương yên tâm, nếu ngày mai cha mẹ làm khó dễ cô nương, ta sẽ che chở cho cô nương!" Ngự khí Tần Chung ôn hòa, nhưng lời nói thốt ra lại vô cùng kiên định.

Ô ô ô, quá ấm áp, về sau chắc chắn sẽ là một đại nam nhân ấm áp! Lý Hầu La vội vàng không ngừng gật đầu: "Đúng vậy a~! Tướng công, người nhất định phải che chở cho ta! Lá gan của ta rất nhỏ, ngay cả con kiến nhỏ như vậy mà ta còn không dám dẫm lên!" Lý Hầu La chìa ngón tay út lên, dùng ngón cái bấm lên trên đầu ngón tay út diễn tả con kiến nhỏ xíu xíu thế nào, còn phối hợp thêm động tác rụt cổ lại.

Tần Chung: "....." Hẳn thật sự không thấy được cái vị này nhất gan ở chỗ nào.

Tần Chung an ủi Lý Hầu La: "Yên tâm, phu thê chúng ta là nhất thể!" Sớm hay muộn rồi cũng có một ngày thấy rõ được bộ mặt thật của người.

"Ủm ừm ừm, tướng công, người thật tốt!" Đứa nhỏ này thật biết cách nói chuyện, miệng giống như được bôi mật vậy, về sau nhất định sẽ trêu chọc không ít cô nương, ừm, giảm điểm

"Nương tử...."

"Tướng công...."

Trong lòng hai người đồng loạt nổi lên một trận gió lạnh.

Lý Hầu La lắc lắc đầu, đánh tan không khí cổ quái này đi. Tò mò nhìn Tần Chung, nói: "Tướng công, Lý gia làm ra chuyện giả thế như vậy, người cứ vậy mà cam tâm tình nguyện tiếp nhận sao? Không cảm thấy uất ức à? Người hẳn cũng đã gặp qua Lý Nguyệt.... Tỷ tỷ của ta rồi, cảm giác của người đối với tỷ tỷ thế nào?" Trong trí nhớ của nguyên chủ, đích tỷ Lý Nguyệt Nga xinh đẹp hơn nàng ta rất nhiều, cũng rất tài hoa, cảm kỳ thi họa thứ nào cũng tinh thông, cho nên Lý Nguyệt Nga rất được Lý chủ bộ yêu thương, nàng ta cũng học theo Lý Nguyệt Nga mọi thứ, cũng xem qua một ít sách Xuân Thu*, nhưng nguyên chủ cứ luôn cảm thán vận mệnh bất công, thường tự ví mình như Lâm Đại Ngọc*, vốn dĩ sức khỏe đã không tốt, chuyện giả đến Tần gia lại thành một đả kích lớn, chính vì vậy mới phải đi đòi nhà ma. Chỉ là Lý Nguyệt Nga xinh đẹp như vậy, Tần Chung lại đang ở độ tuổi yêu đương, sau khi gặp qua Lý Nguyệt Nga rồi chẳng lẽ lại không có cảm giác gì?

(*sách Xuân Thu ở đây là chỉ sách viết về thời Xuân Thu Chiến Quốc.

*Lâm Đại Ngọc: nhân vật nữ chính trong tác phẩm Hồng Lâu Mộng, đã được chuyển thể thành phim. Cũng là một nhân vật có số phận hồng nhan bạc mệnh.)

Bàn tay đang đặt lên bàn của Tần Chung trong nháy mắt nắm chặt, khuôn mặt cũng đanh lại, theo sau còn có nụ cười mang theo ý vị trào phúng: "Hiện tại Lý gia cùng Tần gia môn không đăng hộ không đối, tỷ tỷ của cô nương không muốn giả đến Tần gia cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là ủy khuất cho cô nương...."

Lý Hầu La thấy Tần Chung trực tiếp nhảy vọt đến mặt sau của vấn đề, trong lòng thầm chắc lưỡi, xem ra gia hỏa này đối với Lý Nguyệt Nga vẫn là có chút tình ý. Bỏ đi bỏ đi, ý tưởng nuôi tiểu tướng công trong đầu nàng xem như là vứt vào hồ phân rồi, người ta tuy rằng đẹp, nhưng mà tâm lại đặt trên người của nữ nhân khác rồi, nàng hà tất phải phí công tự đâm đầu vào tường? Nàng vẫn là nên ở lại Tần gia một thời gian ngắn trước, chờ sau khi quen thuộc với thời đại này rồi, tìm được một phương pháp dung thân rồi sau đó sẽ rời đi.

Nghĩ như vậy, Lý Hầu La liền ngồi ngay ngắn lại, ho khụ khụ, vươn hai ngón tay ra: "Tần công tử, ta không muốn trở về Lý gia, cho nên ta cần tạm thời ở lại Tần gia. Hai năm, lấy hai năm làm hạn định, sau hai năm chúng ta sẽ hợp lý."

Lại từ tướng công ngọt ngào đổi thành Tần công tử, Tần Chung bình tĩnh nhìn Lý Hầu La trong chớp lát, cũng không hỏi nguyên do mà đồng ý: "Được!"

Lý Hầu La chep chep miệng: "Tần công tử, người cứ làm người hiền lành như vậy là không ổn đâu, nếu người thích Lý Nguyệt...., tỷ tỷ của ta, thì tại sao không đi tranh thủ? Nếu người mang hôn ước ra nói chuyện, tỷ tỷ ta cho dù không muốn giả cũng phải giả a~, hơn nữa, vạch trần chuyện giả của Lý gia, cũng giúp người trút được con giận trong lòng."

Tần Chung đứng lên, đưa lưng về phía Lý Hầu La, thở dài một tiếng: "Mọi chuyện đều không thể cưỡng cầu, ta cần gì phải làm khó dễ tỷ tỷ của cô nương, hơn nữa, nếu như ta vạch trần chuyện này, vậy cô nương phải tính làm sao đây?" Trên mặt là một mảnh trào phúng, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, Lý gia, Lý Nguyệt Nga, à...., còn cả Lý Hầu La tính tình cổ quái này nữa, mí mắt Tần Chung khẽ híp lại, là tự nàng ta muốn ở lại Tần gia.

Lý Hầu La nghe xong nhún nhún vai, bỏ đi, tính tình Tần Chung nhu nhược, vui vẻ làm người tốt, nàng cần gì phải nhọc lòng.

"Ngủ đi, ngày mai ta sẽ đem thân phận của cô nương nói với cha mẹ, có thể cô nương sẽ bị làm khó dễ một chút, đêm nay tạm thời ngủ sớm một chút, dưỡng đủ tinh thần để ứng phó cho ngày mai."

Tuy rằng còn chưa buồn ngủ, nhưng cứ ngồi không khô khan như vậy, còn không bằng lên giường nằm nghỉ, Lý Hầu La cũng không có dị nghị gì, nằm ngủ ở bên trong, chừa cho Tần Chung một nửa giường trống, rồi vẫn như lệ cũ mà vỗ vỗ vào chỗ trống kia, lấy tư thái của một chủ nhân, vô cùng tự nhiên mà nói: "Mau lên đây đi!"

Lần này Tần Chung không có do dự, làm theo lời Lý Hầu La mà nằm xuống bên cạnh, chỉ là hán vẫn nằm sát mép giường, tư thế câu nệ vô cùng.

(*Câu nệ: nghĩa là ngại ngùng, giữ kẽ.)

Trong lòng Lý Hầu La thầm phì cười, lại lắng thêm một tiếng ngốc nghếch, rồi nhắm mắt lại mà ngủ.

****Sa: trong truyện có lúc các nhân vật sẽ đổi cách xưng hô liên tục. Ví dụ như trong chương 6 này, Lý Hầu La lúc gọi Tần Chung là người, lúc gọi là người.

_đây là do Sa căn cứ theo tình huống trong truyện mà lựa chọn cách xưng hô, như khi Lý Hầu La quyết định ở lại Tần gia, sửa miệng gọi Tần Chung là tướng công, lúc này Lý Hầu La đang ốm tâm trạng nịnh nọt lấy lòng nên sửa xưng hô là người cho có vẻ tôn trọng.

_về sau sẽ có một vài trường hợp tương tự nên giờ Sa giải thích trước để mọi người không hiểu lầm là edit lung tung. Vì trong bản cover thì tất cả mọi trường hợp, ngôi thứ xưng hô, vai vế nhân vật thế nào cũng chỉ có hai từ là ta và ngươi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thân phận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Sahara

Ngày hôm sau, mọi người trong Tần gia đều theo thường lệ, trời vừa tờ mờ sáng thì đã rời giường, Lý Hầu La cũng như vậy. Thật ra, nói cho chính xác, thì là do tối hôm qua đi ngủ quá sớm, trời còn chưa sáng thì nàng đã mở mắt rồi, sau đó thì nằm nường trên giường đến tận hừng đông.

Thời điểm gà trống cất tiếng gáy đầu tiên trong ngày, Lý Hầu La trực tiếp dùng một tay chống lên giường, nhảy qua người Tần Chung đáp xuống đất. Tần mẫu vẫn là người dậy sớm nhất trong nhà như cũ, tuy nhiên, hôm nay khi bà thức dậy bước ra ngoài, thì đã thấy Lý Hầu La đứng đuôi lưng trong sân.

Khuôn mặt nghiêm khắc của Tần mẫu dịu xuống vài phần: "Nhà lão tam, hôm nay không phải ngươi làm cơm sáng, không cần dậy sớm như vậy."

Nếu còn muốn sinh sống ở Tần gia thêm một thời gian ngắn, tất nhiên là không thể đắc tội với Tần mẫu, Lý Hầu La vội vàng treo lên mặt nụ cười tươi thật lớn: "Mẹ, tối hôm qua con ngủ quá nhiều rồi, trước kia lúc còn ở nhà mẹ đẻ, ban đêm thường gặp ác mộng, nhưng không biết tại sao, hôm qua nằm trên giường của nhà ta ngủ, con lại cảm thấy đặc biệt an tâm, ngủ thẳng một giấc tới tận hừng đông."

Tần mẫu nghe được lời nịnh hót không lưu chút dấu vết của Lý Hầu La, khoe miệng cũng cong lên chút: "Ngươi đi đến trong sân lấy ít củi, ta đun ít nước ấm cho cả nhà rửa mặt."

"A~, dạ được, mẹ!"

Tần mẫu nhìn bóng dáng vui sướng của Lý Hầu La, cảm thấy nàng tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mình.

Lý Hầu La ôm củi tới phòng bếp, nhưng vấn đề nhóm lửa lại gây khó khăn cho Lý Hầu La, nàng nhìn về phía Tần mẫu, trong giọng nói mang theo một chút tự trách: "Mẹ, con không biết nhóm lửa, mẹ có thể dạy con không?"

Tần mẫu nghe xong cũng không thấy ngạc nhiên, nhà chủ bộ khẳng định là có hạ nhân, làm gì cần đến tiểu thư làm những công việc nặng nhọc này: "Ta làm mẫu cho ngươi xem!"

Tần mẫu để Lý Hầu La đứng bên cạnh, bản thân mình vừa nhóm lửa vừa giảng dạy những chuyện cần chú ý cho Lý Hầu La.

"Mẹ, người quá lợi hại!" Về mặt Lý Hầu La vừa sùng bái vừa kinh ngạc cảm thán.

Tần mẫu nghe khen thì có chút không được tự nhiên: "Việc này có gì mà lợi hại, làm thêm vài lần tự nhiên sẽ biết thôi."

Lý Hầu La vội lắc lắc đầu, ôm lấy cánh tay Tần mẫu: "Mẹ, sao có thể nói như vậy được? Con cảm thấy mẹ rất lợi hại! Đương nhiên không chỉ riêng việc nhóm lửa, mẫu chốt là mẹ đã quản lý cái nhà này rất tốt. Hôm qua khi con theo mẹ đi ra ngoài, con thấy được là không có gia đình nào có quý cụ như Tần gia chúng ta!"

Cái miệng ngựa này đúng là vỗ đến nỗi khiến trong lòng Tần mẫu thoải mái vô cùng, Tần mẫu luôn cho rằng mọi việc phải chiếu theo quy củ mà làm, bà vẫn luôn làm một đương gia như vậy, nhưng trong nhà lại không có người nào hiểu bà, không riêng gì con dâu, mà mấy đứa nhí tử cũng chẳng mấy gần gũi với bà. Thế nhưng đứa con dâu nhỏ này lại là người duy nhất hiểu đạo làm đương gia, quả thật đã nói trúng tâm can của Tần mẫu.

(*Vỗ miệng ngựa: tiếng lóng, ám chỉ hành vi nịnh hót.)

Tần mẫu vô cùng cảm động, trên mặt cũng lộ ra vẻ từ ái, bà vỗ vỗ tay Lý Hầu La: "Gà đến nhà chúng ta, là con đã chịu ủy khuất!"

Lý Hầu La tròn xoe hai mắt, nghi hoặc mà nhìn Tần mẫu: "Mẹ, sao người lại nói vậy? Con có cái gì mà phải ủy khuất chứ? Gà đến Tần gia là phúc phận của con mới đúng."

"Được, được, ta biết là con hiểu chuyện."

Một màn này trùng hợp lại để cho Trương Thúy Thúy vừa bước vào phòng bếp nhìn thấy, nàng ta khựng lại trong chốc lát rồi mới đứng tại cửa lên tiếng: "Mẹ, cháo buổi sáng đã nấu xong rồi à?"

Nụ cười trên mặt Tần mẫu thu lại một chút, hơi nghiêm mặt gật đầu: "Ừm!"

Bởi vì sáng sớm thì Tần Phấn và Tần Diệu phải đến bến tàu bắt đầu làm việc, cho nên bữa sáng của Tần gia luôn được chuẩn bị rất sớm.

Thế nhưng sáng hôm nay, sau khi Tần mẫu tự mình múc cháo cho các nam đinh trong nhà xong, còn tự mình múc cháo luôn cho mấy đứa con dâu, cái giá hơi nghiêng về một bên, cháo của Lý Hầu La rõ ràng là đặc sệt hơn so với Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni.

Ánh mắt Trương Thúy Thúy chột kè, rồi lại nhớ đến một màn trong phòng bếp lúc sáng. Mã Đại Ni thì trực tiếp ồn ào kháng nghị: "Mẹ, người bắt công, sao cháo của tam đệ muội lại đặc hơn của chúng con?"

Tần mẫu trừng mắt, đột nhiên ném cái giá lên bàn: "Ta bắt công? Ta quản gia đều là dựa theo quy củ, nhà lão tam hôm qua mới vừa bắt được một con gà rừng, nếu không nhờ nó, các ngươi có thịt ăn hả?" Những người khác trong Tần gia đảo mắt nhìn một vòng, mấy đứa bé thì đã quen với sự lợi hại của Tần mẫu, dù sao thì nãi nãi* cũng sẽ không mắng bọn chúng, Từ Viễn và Từ Hạo còn ôm chén cười hờn hờ. Từ Viễn thậm chí còn vừa vỗ tay vừa lớn tiếng hỏi: "Bà ơi, khi nào thì sẽ có thịt ăn nữa ạ?"

(*nãi nãi: bà; bà nội là tổ mẫu, bà ngoại là ngoại tổ mẫu.)

Trương Thúy Thúy lập tức bịt miệng Từ Viễn lại.

"Ngươi che miệng của nó lại làm gì? Cháu ngoan, cháu có biết thịt gà hôm qua là từ đâu mà có được không?" Tần mẫu luôn luôn hiền từ đối với mấy đứa cháu trong nhà.

Từ Viễn còn chưa kịp trả lời thì Từ Hạo đã gào lên trước: "Cháu biết, cháu biết, là do tam thẩm bắt!"

"Nhìn xem đi, ngay cả một đứa con nít cũng biết. Chuyện bắt gà rừng ta không nhắc lại nữa, nhà lão tam mới về nhà chúng ta, nhưng sáng sớm thì đã biết tự giác dậy sớm, giúp ta nấu nước nóng, ngươi thì sao? Suốt ngày lười nhác, có thể không nhúc nhích thì sẽ không nhúc nhích." Nói đến đây, con giận của Tần mẫu càng lúc càng lớn, chỉ vào mặt Mã Đại Ni mà mắng: "Cái đồ lười biếng nhà ngươi, ngày thường ngủ dậy muộn nhất, ăn thì nhiều nhất, lúc làm việc thì luôn giả vờ gian dối, vậy mà ngươi còn mặt mũi nhìn ngó thức ăn trong chén của người khác?"

Mã Đại Ni sớm đã bị Tần mẫu mắng riết thành quen, chỉ cần không phân nhiều công việc, không cất xén thức ăn thì nàng ta đều cảm thấy không sao cả, chỉ là nàng ta không tài nào hiểu nổi, nhà lão tam chỉ mới về nhà có hai ngày, vậy mà đã có thể làm lung lạc được người mẹ chồng luôn luôn trọng quy củ này. Trong lòng Mã Đại Ni thầm nói Lý Hầu La là vua nịnh nọt.

Lý Hầu La vội vàng xua xua tay: "Mẹ, chuyện nhỏ như vậy sao đáng để nhắc tới!" Nói xong Lý Hầu La lại làm bộ ngượng ngùng cúi đầu, vui mặt ăn cháo trong chén, trong lòng thầm cười lớn ha ha, xem ra sự rèn luyện ở mặt thể quả là không uổng phí, công phá được đại gia trưởng quản lý trong nhà như Tần mẫu, ngày tháng sau này của nàng sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, dù sao nói lời tốt đẹp một chút cũng không rút miếng thịt nào. Kỳ thực, trong lòng Lý Hầu La cũng cảm thấy Tần mẫu là một lão thái thái đáng yêu.

(*Thái: là danh từ, dùng để tôn xưng các trưởng bối có bối phận cao nhất.)

Tần Chung ngồi ngay bên cạnh Lý Hầu La, hần liếc nhìn mẹ mình một cái, rồi lại nhìn sang vị thê tử vừa mới tân hôn, cảm thấy chuyện có hơi vượt qua tiên đoán của hần, mẫu thân là một người rất bất bẽ, sao tự dung lại thấy thuận mắt vị tân nương từ mới về này như vậy?

Thời điểm Tần mẫu dạy dỗ mấy đứa con dâu, nam đinh trong nhà thường không xen vào, Tần Diệu thấy thê tử nhà mình bị mẹ chỉ vào mũi mà mắng, cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy, xoay xoay lừa hết cháo trong chén vào miệng, rồi chép chép miệng, hôm nay là ngày lành tiền công, đợi lát nữa sẽ vào huyện ăn một bữa.

"Mẹ, con đi trước!" Tần Diệu lau miệng, đứng dậy.

Tần Phấn thấy Tần Diệu sắp đi, cũng vội vàng há to miệng ăn hết cháo, xong rồi đứng lên đi theo phía sau Tần Diệu ra khỏi nhà.

Vụ thu đã sớm thu hoạch xong từ lâu, đất trồng hiện đang bỏ trống, không có việc. Ăn sáng xong, Tần mẫu lại muốn mang theo mấy đứa con dâu lên núi nhặt củi, thế nhưng, trước khi ra cửa, Tần Chung lại lên tiếng.

"Cha, mẹ, con có việc muốn nói!"

Tần phụ cầm theo túi thuốc đang định ra ngoài tản bộ, vừa nghe thấy vậy liền quay đầu lại, hỏi: "Chuyện gì?"

Tần Chung nhìn Lý Hầu La một cái, Lý Hầu La gật gật đầu.

"Cha, mẹ, nương tử không phải là Lý Nguyệt Nga!" Tần Chung kéo Lý Hầu La ra phía sau mình, Lý Hầu La nhìn bóng lưng gầy yếu của Tần Chung, hần đây là muốn che chở cho mình à?

"Có ý gì?" Mọi người trong phòng đều bị lời nói của Tần Chung làm cho khó hiểu.

Lý Hâu La ló đầu ra từ sau lưng Tần Chung: "Cha, mẹ, con không phải là người được đính ước với tướng công. Con là thứ muội của Lý Nguyệt Nga. Trong nhà không muốn để tỷ tỷ gả vào Tần gia, lại không dám vi phạm di ngôn của tổ phụ (*ông nội), cho nên mới gả con đi,...." Vừa nói xong, Lý Hâu La bỗng nhiên lao ra từ phía sau Tần Chung, hộc mắt đỏ hồng, kéo kéo cánh tay Tần mẫu mà nói: "Mẹ, con gả đến Tần gia thật sự là không ủy khuất một chút nào, con rất thích người, cũng thích.... Thích tướng công, con cũng thích đại tẩu, nhị tẩu."

Mã Đại Ni không ngờ Lý Hâu La lại nói như vậy, bỗng thấy có vài phần không được tự nhiên, thấp giọng lầm bầm: "Thích ta làm gì?" Nhưng giọng điệu lại mềm mại hơn rất nhiều.

"Cái nhà kia thật sự là con không ở nổi nữa, cha con thì xem con không tồn tại, đại nương lại không thích con. Mẹ, người ngàn vạn lần đừng không cần con, trước khi gặp mẹ, con chưa từng nhìn thấy người nào dễ thân cận hơn người. Mẹ...."

(*thân cận: gần gũi.)

Trương Thúy Thúy nắm tay hai đứa con của mình, nàng ta bị chuyện gả thế của nhà lão tam dọa cho kinh hãi chưa hồi thần lại được. Nhưng người có thần kinh thô như Mã Đại Ni thì ngược lại, nhìn thấy Lý Hâu La khóc lóc kể lể, bỗng nhiên hiểu được vì cái gì mà mẹ chồng lại đối xử với thê tử của tam đệ tốt như vậy, thì ra thê tử của tam đệ không phải vuột mộng ngựa, mà là xem mẹ chồng thành mẹ ruột của mình.

Tần mẫu còn đang ngây ngốc, bỗng nghe trong phòng vang lên một tiếng phịch thật lớn, mọi người bị âm thanh này làm cho cả kinh mà hồi thần lại, lúc này mới phát hiện thì ra là Tần phụ vừa ném mạnh tẩu thuốc của mình xuống đất, hiện còn đang tức đến run người: "Buồn cười, buồn cười, Lý gia đây chính là không để Tần gia chúng ta vào mắt mà! Lý Bảo Khôn hẳn quả là không để ta vào mắt! Đi! Chung nhi, chúng ta đem theo vị Lý cô nương này đến Lý gia đòi một lời giải thích...."

Tần phụ nổi giận dùng dùng định bước ra khỏi cửa.

"Ông là lỗi cái gì chứ? Chuyện này có gì phải làm ồn ào? Ta đã sớm nói từ trước rồi, hôn sự này, không làm là tốt nhất! Nhưng ông nào có nghe! Người ta là chủ bộ, nhà chúng ta bây giờ là cái gì? Lý gia bọn họ đương nhiên là chê bai Tần gia chúng ta, bây giờ ông có đến Lý gia la hét ầm ĩ thì có thể làm được gì, ngoài trừ việc Tần gia chúng ta cũng mất mặt chung với Lý gia." Tần mẫu vừa nói vừa xoay người, bày ra tư thế ngăn Tần phụ đi ra ngoài.

Tần phụ quay người lại, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, cứng rắn hỏi: "Vậy chuyện này cứ bỏ qua như vậy hay sao? Tần gia chúng ta phải xem như là bản thân mình xui xẻo?"

"Xui xẻo?" Tần mẫu a lên một tiếng: "Xui xẻo cái mớ gì? Ta còn phải cảm tạ bọn họ đã đưa đến cho chúng ta một đứa con dâu tri kỷ hiểu chuyện như vậy nữa kia!" Tần mẫu vỗ vỗ tay Lý Hâu La. Thật đáng thương, mẹ ruột không còn, phải nương theo đại nương mà sống, còn không biết là đã chịu bao nhiêu khổ cực. Khó trách nó lại nói được gả đến Tần gia là phúc phận của nó, vị đại nương kia đối xử với con của tiểu thiếp, chỉ cần lòng dạ hơi hẹp hòi một chút thì không biết là có thể làm ra những chuyện bất công thế nào.

(*đại nương: mẹ cả. Những đứa con của tiểu thiếp đều gọi chính thê của cha mình là đại nương.

Đối với những người xa lạ thì đại nương là một cách xưng hô khách sáo với những người đàn bà tuổi khoảng trung niên. Có thể gọi là đại nương, đại thẩm,...)

"Mẹ, người không đuổi con đi?" Trong đôi mắt đỏ hồng của Lý Hâu La ngập tràn sợ hãi và mong đợi.

Tần mẫu thấy vậy thì đau lòng muốn chết: "Đuổi cái gì mà đuổi, con là con dâu được Tần gia quang minh chính đại cưới về, sau này con và lão tam chính là phu thê, là người của Tần gia chúng ta, sao ta lại đuổi con đi chứ?"

"Mẹ!" Lý Hâu La bỏ nhào vào lòng Tần mẫu, cảm động gào khóc.

Tần mẫu vỗ vỗ lưng Lý Hâu La: "Hài tử ngọc, con chịu khổ rồi, sau này sẽ tốt hơn...."

(*hài tử: con nít, trẻ con, đứa trẻ; còn là cách gọi con cái.)

Tần phụ đối với chuyện ai làm con dâu hoàn toàn không có ý kiến, ông chỉ là xem trọng thể diện, không chấp nhận được việc Lý gia làm ra chuyện lừa gạt Tần gia bọn họ, hiện tại nhìn thấy lão bà tử* như vậy, liền ở đó ngẫm nghĩ một chút lời nói của lão bà tử, cảm thấy quả thật là làm lớn chuyện thì sẽ càng mất mặt hơn, liền hậm hừ ngồi xuống một bên không nói tiếng nào nữa.

(*lão bà tử: một cách xưng hô với vợ, thường dùng đối với những vợ chồng già.)

Tần Chung vốn cho rằng hôm nay sẽ xảy ra ít phong ba, hẳn cũng đã chuẩn bị tốt biện pháp ứng phó, ai ngờ mọi chuyện lại tiến triển thành thế này, người đang cùng Lý Hâu La ôm nhau khóc ròng kia quả thật là người mẹ nghiêm khắc cứng rắn của hắn à?

Mà Lý Hâu La này, trước đó luôn khiến hắn nhìn không thấu, hiện tại lại một lần nữa vượt qua ngoài dự đoán của hắn, nói khóc liền khóc ngay, cái miệng kia còn ngọt hơn được bôi mật, nói dối hết lời này đến lời khác, nhìn một cái, tất cả người trong phòng đều bị nàng ta lừa hết rồi, mà người mẹ trước giờ luôn luôn khôn khéo của hắn, hiện tại càng bị nàng ta dụ đến choáng váng cả đầu óc.

Một hồi phong ba của việc thăng thấn thừa nhận thân phận, cuối cùng biến thành Tần mẫu và Lý Hầu La, mẹ chồng nàng dâu ôm nhau khóc ròng, hoàn toàn không giải quyết được gì cả. Tần mẫu đau lòng cho Lý Hầu La, bảo nàng ta hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi, Lý Hầu La lại không đồng ý, nàng nói nào có cái đạo lý mẹ chồng thì làm việc vất vả, còn con dâu lại ở nhà nghỉ ngơi, khiến Tần mẫu thấy cảm động hết sức. Hai mẹ chồng nàng dâu vô cùng thân mật, vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi cửa, Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni cũng đi theo phía sau, nhìn mẹ chồng và nàng dâu chẳng khác gì hai mẹ con ruột, trong lòng thầm thấy hơi ghen tị.

"Đại tẩu, muội gả đến Tần gia được hai năm, lại chưa từng thấy mẹ đối xử với người nào thân thiết đến như vậy." Mã Đại Ni hơi bĩu môi.

Trương Thúy Thúy cũng than thở nhỏ một tiếng: "Ta cũng chưa từng thấy!"

"Tuy nhiên quả thật là không thể ngờ được, chuyện thế tử của tam đệ gả đến Tần gia chúng ta lại còn có nội tình thế này, ta đã nói mà, thiên kim nhà Lý chủ bộ sao lại dễ sống chung như vậy, thì ra là một thứ nữ, chả trách!" Mã Đại Ni như bùng tình đại ngộ, vỗ mạnh tay một cái.

(*bùng tình đại ngộ: Ngộ là từ chỉ sự thức tỉnh, chợt hiểu ra một vấn đề, một sự việc nào đó ở trong đầu, trong suy nghĩ, một khi nói ra miệng rồi thì sẽ không được gọi là ngộ nữa.

Bùng tình đại ngộ có thể hiểu đại khái là bất chợt hiểu ra một vấn đề.)

"Muội cảm thấy tam đệ muội dễ ở chung?" Trương Thúy Thúy ngẩn ra, đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy!" Không những thế, tam đệ muội còn nói thích nàng kìa! Mã Đại Ni nghĩ đến đây, trong lòng lại sinh thêm mấy phần vui vẻ, xem ra mình cũng không phải là loại người khiến người ta chán ghét! Tam đệ muội quả thật là tình mất mà.

Lý Hầu La lên núi tất nhiên là muốn bắt thú hoang, đáng tiếc, hôm qua bắt được gà rừng là do vận khí tốt, nhưng hôm nay lại không gặp được gì cả, mẹ chồng và mấy nàng dâu chỉ có thể cõng sọt củi khô về nhà.

Hiện tại nông vụ nhàn rồi, Tần gia chỉ ăn ngày hai bữa cơm, cơm chiều còn phải đợi Tần Phấn và Tần Diệu trở về rồi mới ăn, chén cháo ăn ở buổi sáng đã sớm tiêu hóa từ lâu, đến giữa trưa, bụng của Lý Hầu La lại bắt đầu kêu lên.

Thật vất vả mới đợi được đến giờ cơm chiều, Lý Hầu La vừa ngồi vào bàn thì thấy lại là cháo ngô, hơn nữa còn lỏng hơn cả cháo buổi sáng. Lý Hầu La ai oán than thầm một tiếng, nàng ở mặt thế chịu đói thì cũng thôi đi, vì cái gì mà xuyên đến nơi này rồi vẫn không được ăn no, chuyện này không thể được!

Tìm kiếm với từ khoá:

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn ngocdung0 về bài viết trên: **Comay nguyen**

Hôm nay, 15:03

Re: [Cổ đại - Điền văn] Phu thê nhà nghèo - Lão Nạp Bất Đồng Ái - Điểm: 40

Cần phụ làm Mục Lục Truyện! Tuyển Editor! Beta-er! Designer! Type-er! Developer!

Chương 8: Tiền công

Edit: Sahara

Xem ra đây chính là thời điểm bày ra kỹ thuật chân chính! Lý Hầu La bụng chén cháo lên, không chút rụt rè mà đưa lên miệng húp. Một bên húp cháo một bên thì nghĩ sau này nên làm sao để kiếm tiền.

Sở trường duy nhất của nàng chính là thêu thùa, cũng không biết là ở thời không này việc thêu thùa đã phát triển đến trình độ nào?

Lý Hầu La nghĩ đến xuất thân, lại húp cháo quá nhanh, cho nên không cẩn thận bị sặc: "Khụ khụ khụ....."

Một bàn tay nhanh chóng vỗ vỗ nhẹ lên lưng Lý Hầu La: "Nàng nhìn nàng xem, hấp tấp bộp chộp, ăn chậm một chút!"

Lý Hầu La vất vả lắm mới ngừng ho, liền quay sang nhìn Tần Chung đầy cảm kích.

Tần mẫu nhìn thấy rất hài lòng, cũng phải, đứa con dâu tốt như vậy, Tần Chung hiển nhiên là nên đối xử với thế tử tốt một chút.

Mã Đại Ni nhìn thấy mà thèm, liền chạm nhẹ vào Tần Diệu một chút, Tần Diệu còn đang chìm trong dư vị của đồ ăn vừa được ăn trong quán ăn ở huyện ngày hôm nay, thì bất ngờ bị người ta khều khều, lập tức liền nhìn Mã Đại Ni đầy khó hiểu: "Sao vậy?"

Mã Đại Ni hướng về phía Tần Diệu mà liếc liếc mắt nhìn sang Tần Chung cùng Lý Hầu La đầy ẩn ý.

Tần Diệu ăn hết một ngum cháo cuối cùng, nói: "Nàng sao vậy? Sao mắt cứ giật giật vậy?"

Mã Đại Ni chán nản: "Thôi bỏ đi!"

Ăn cơm chiều xong, Tần Phấn và Tần Diệu bắt đầu giao nộp tiền công.

Trong quốc cảnh Đại Việt có một con sông xuyên suốt từ nam ra bắc có tên là Thông Giang, Vân Dương huyện vừa hay lại ở bên cạnh con sông này, sông Thông Giang nối liền nam bắc của Đại Việt, thuyền đi từ nam ra bắc hiển nhiên là có không ít, do vậy, nên bến tàu ở Vân Dương huyện hết sức náo nhiệt.

Những thôn xóm ở phụ cận, vào thời điểm nông nhàn*, đều đến bên tàu làm công ngắn hạn. Tần Phấn chính là một trong những người làm công nhật* ấy, mà Tần Diệu thì lại không giống vậy, không chăm chỉ chân chất như Tần Phấn, từ nhỏ hấn đã tinh ranh, từng được đọc sách mấy năm, bản tính lại lười nhác, tuổi còn nhỏ đã học theo người khác đi vào mấy nơi hoa liễu, về sau Tần phụ phát giác, liền đánh cho một trận, ông cũng nhìn ra được, Tần Diệu tuy rằng có chút thông minh, nhưng muốn có được thành tựu trên con đường đọc sách thì quá viễn vông, cho nên liền bắt Tần Diệu trở về.

(*nông nhàn: khoảng thời gian không làm ruộng, không có vụ mùa.

*công nhật: làm công theo ngày, làm công ngắn hạn.)

Tuy rằng Tần gia đã sa sút từ mười năm trước, nhưng sức ảnh hưởng thì vẫn còn chút ít. Tần phụ bỏ cái mặt già của mình đi để xin một công việc ghi chép sổ sách ở bến tàu cho Tần Diệu.

Mấy năm nay xem như là cũng qua được. Tần Diệu tuy không phải là người siêng năng cần cù làm tốt mọi thứ, nhưng ít nhất cũng chưa phạm sai lầm gì.

Nhà chính của Tần gia rất ít khi đốt đèn lớn, hiện giờ Tần phụ và Tần mẫu đang ngồi phía trên, Tần Phấn là người giao nộp tiền công đầu tiên.

"Cha, mẹ, tháng này làm được nhiều, con kiếm được tám trăm văn tiền." Tần Phấn lấy từ trong ngực ra một xâu tiền đồng.

Tần mẫu gật gật đầu, lấy xâu tiền về phía mình, sau đó lại lấy ra hai trăm văn tiền đưa lại cho Tần Phấn. Tần Phấn nhận lấy, Trương Thúy Thúy ngồi ngay ngắn bên cạnh không kiềm chế được để lộ ra vẻ vui mừng trên mặt.

"Cha, mẹ, đây là tiền công của con." Thấy Tần Phấn giao tiền xong, Tần Diệu cũng vội vàng cười tùm tùm nộp phần tiền của mình.

Tần mẫu đón lấy, nhìn Tần Diệu hỏi: "Lão nhị, tiền công của con không phải là bốn trăm văn một tháng sao? Sao nơi này chỉ có ba trăm năm mươi văn?"

Tần Diệu lập tức bày ra vẻ mặt khổ sở: "Mẹ, người không biết đó thôi, hôm nay con nhớ lầm một chữ số, bị ông chủ trừ cho một trận, còn khấu trừ của con hết năm mươi văn tiền."

"Cái gì? Người nhớ lầm một chữ số?" Tần mẫu còn chưa lên tiếng thì Tần phụ đã nổi giận trước: "Người làm ăn cái kiểu gì vậy hả? Ta bỏ xuống cái mặt già này, để xin công việc này cho người, người thì ngược lại, ở bên ngoài làm mất mặt của lão tử, nếu không làm được, thì người cút về nhà cho lão tử!"

"Dạ dạ dạ, cha, sau này con nhất định sẽ cẩn thận, đảm bảo sẽ không tái phạm nữa!" Tần Diệu liên tục nhận lỗi.

Còn Tần mẫu thì liếc mắt nhìn Tần Diệu, giống như là đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó.

Lý Hầu La nhảy bèn, cảm giác được Tần Diệu đang né tránh ánh mắt của Tần mẫu.

Tần mẫu trầm mặt, lấy ra năm mươi văn tiền từ trong số tiền công kia đưa lại cho Tần Diệu. Tần Diệu vừa nhận lấy vừa cười hi hi nói: "Cám ơn mẹ!" Chờ Tần Diệu về lại chỗ ngồi của mình, Mã Đại Ni liền đoạt ngay năm mươi văn trong tay Tần Diệu bỏ vào túi mình.

Tần mẫu nhìn mấy đứa con trai, con dâu rồi nói: "Hầu La mới vào nhà, còn chưa biết quy củ của Tần gia, mấy người các người chắc là trong lòng cũng đang thầm oán than, bây giờ ta nói rõ một lần, theo lý mà nói, cả gia đình ở chung với nhau, bắt kẻ là ai, đều không được giấu tiền riêng, cứ dối mắt nhìn thử mà xem, bất kỳ nhà nào trong Tiểu Thanh Thôn này đều như nhau. Nhưng mà ta biết, dù là nhĩ tử, sau khi thành gia lập thất thì cũng nên có tính toán của riêng mình."

(*thành gia lập thất: lập gia đình.)

"Mẹ, con không có!" Tần Phấn vội vàng la lên.

"Mẹ, người đang nói cái gì vậy, chúng con hiếu kính người còn không kịp, làm sao lại có những suy nghĩ đó...." Tần Diệu cũng nói.

Tần mẫu hừ một tiếng, không để ý đến hai người bọn họ, bà nói thẳng: "Nhưng hiện tại cả nhà ở chung, ăn cơm chung, cũng không thể để hai phụ thê già chúng ta nuôi nhiều miệng ăn như vậy được. Công việc của lão nhị là do cha người xin cho, mỗi tháng được bốn trăm văn tiền công, ta để cho nhà lão nhị giữ lại một trăm văn. Lão đại không có công việc, giúp đỡ việc trồng trọt trong nhà, ta để lại cho nhà lão đại và trăm văn. Thu tiền của các người, là để lo cơm gạo trong nhà. Còn về lão tam...."

Tần mẫu hơi dừng lại một chút: "Lão tam nhỏ nhất, lại bị bệnh nhiều năm, bây giờ mới khỏe hơn một chút, nếu muốn nó đi làm việc, e là cả cái mạng

cũng không đủ bù vào, các người là ca ca, cần phải giúp đỡ."

"Mẹ, sao phải phân biệt rõ ràng như vậy, đều là người nhà với nhau." Tần Diệu vội nói.

Tần mẫu gật đầu: "Về sau lão tam kiếm được tiền, thì cũng sẽ nộp lên giống như các người. Vì vậy, công trung* (*của công) chỉ lo việc ăn uống và y phục mỗi năm, những thứ khác các người tự mình chi trả, dùng tiền riêng của chính các người. Về sau khi phân gia*, tiền riêng các người nhiều hay ít, ta cũng mặc kệ. Sau này phân gia rồi, đừng mong công trung còn có tiền bạc gì cho các người, đã nghe rõ chưa?"

(*phân gia: con cái chia tài sản, tách riêng ra ở, cha mẹ sẽ theo con trai trưởng, cho nên thường thì phần lớn con trưởng đều được chia nhiều hơn. Khi phân gia thường sẽ gọi trưởng bối, người có danh vọng trong tộc hoặc địa phương mình sống đến để làm chứng.)

"Nghe rõ!" Mọi người bên dưới vội đáp.

Tần mẫu gật đầu, lúc nhìn về phía Lý Hưu La thì lộ ra một chút tươi cười: "Hưu La, con đã nghe rõ chưa?"

Lý Hưu La vội gật đầu: "Mẹ, nghe rõ rồi ạ!" Vị mẹ chồng này đúng là lợi hại, dù hiện giờ cả nhà đều sống chung với nhau, nhưng bà ấy cũng lo nghĩ, lưu lại cho từng đứa con trai con dâu đường sống riêng.

Liên tục nhặt củi suốt mười ngày, nhìn thấy củi đã đủ dùng cho mùa đông rồi, Tần mẫu mới cho ngưng lại công việc nhặt củi này.

Trời càng ngày càng lạnh, sau khi không lên núi nữa, Lý Hưu La mới phát hiện, ban ngày Tần Chung đều ở trong phòng chép sách kiếm tiền.

"Trưởng công, chàng đang làm gì thế?" Lý Hưu La ngồi bên cạnh Tần Chung, nhìn không được mà lên tiếng hỏi.

"Chép sách!"

"Chép sách? Sổ sách này đều là do chàng chép sao?" Lý Hưu La chỉ chỉ vào hơn mười quyển sách trên bàn.

Tần Chung nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hơi gật gật nhẹ đầu, ánh mắt luôn chuyên chú nhìn ngòi bút.

"Chàng muốn luyện chữ à?"

"Luyện chữ?" Tần Chung lắc lắc đầu: "Kiếm tiền!"

"Chép sách kiếm tiền à? Vậy chàng chép xong một quyển thì kiếm được bao nhiêu tiền?" Lý Hưu La mở một quyển sách đã sao chép xong, nhìn thấy nét bút hữu lực mạnh mẽ, nét chữ sắc bén, dường như có khí thế long tượng cửu thiên*, một trang giấy nho nhỏ dường như không giam giữ được những chữ viết này. Chữ đẹp!

(*long tượng cửu thiên: tượng có nghĩa là bay lượn; nghĩa của cả câu là rồng bay lên chín tầng trời.)

"Trưởng công, chữ viết và tính tình của chàng đúng là khác xa nhau!" Lý Hưu La vừa tán thưởng trong lòng, vừa mở miệng nói.

Đúng lúc Tần Chung vừa chép xong một trang nữa, hất gác bút, cười nói: "Không giống như thế nào?"

Đôi mắt của Tần Chung rất đẹp, người ta đều nói, đôi mắt nữ tử như thu thủy, mà đôi mắt xuân sắc này của Tần Chung so với nữ tử còn đa tình hơn, đặc biệt là lúc hất cười, dường như là gom hết tất cả thâm tình trên thế gian này.

Lý Hưu La nhìn đến nỗi bỗng nhiên gờ tay che lại đôi mắt của Tần Chung trong vô thức: "Về sau chàng ít cười một chút, quá dụ người rồi!" Nàng sắp không kiềm chế được rồi.

Tần Chung gờ tay của Lý Hưu La xuống, chẳng những không có thu liễm, ngược lại còn cười tươi đến hai mắt đều cong lên.

Bạo kích*! Lý Hưu La ấn vào lòng ngực chính mình, dẫn nén nhiệt huyết sôi trào, không được, hân vẫn còn là một hài tử a~.

(*bạo kích: đòn đánh có tính sát thương lớn, chí mạng. Ai chơi game pk đều quen thuộc từ này.)

Tần Chung khẽ cười một tiếng, đưa nắm tay lên môi ho khụ một cái: "Mười văn."

"Cái gì?" Lý Hưu La còn đang đắm chìm trong sắc đẹp chưa hồi thần lại, vừa nghe thấy lời này thì nhất thời không kịp phản ứng.

"Sao chép một quyển được mười văn!"

Tần Chung không cười, lực sát thương giảm bớt rất nhiều, đầu óc Lý Hưu La lúc này đã khôi phục lại bình thường, nàng chắc lưỡi một cái: "Vậy chàng chép một quyển thì mất bao lâu?"

Tần Chung không thêm đề ý mà trả lời: "Từ sáng đến tối, nếu không nghỉ thì đại khái khoảng hai ngày."

Lý Hưu La nghe xong thì nhut chí, hai mắt vô hồn nhìn mặt bàn: "Xem ra cái biện pháp này của chàng không thể làm giàu được rồi!"

Tần Chung nghe vậy cũng chỉ hơi lắc đầu, cười cười mà nói: "Đây là tất nhiên!" Rồi lại cúi đầu chép sách.

Xem ra nàng không thể làm một con sâu gạo được rồi. Lý Hầu La suy nghĩ nên làm gì để tìm hiểu tình trạng thù thù của Đại Việt hiện giờ, thì bỗng nghe thấy giọng nói của Tần phụ vang lên trong đại sảnh.

"Đại ca, sao huynh lại tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tiền công

Edit: Sahara

Xem ra đây chính là thời điểm bày ra kỹ thuật chân chính! Lý Hầu La bùng chén cháo lên, không chút rụt rè mà đưa lên miệng húp. Một bên húp cháo một bên thì nghĩ sau này nên làm sao để kiếm tiền.

Sở trường duy nhất của nàng chính là thù thù, cũng không biết là ở thời không này việc thù thù đã phát triển đến trình độ nào?

Lý Hầu La nghĩ đến xuất thân, lại húp cháo quá nhanh, cho nên không cẩn thận bị sặc: "Khụ khụ khụ....."

Một bàn tay nhanh chóng vỗ vỗ nhẹ lên lưng Lý Hầu La: "Nàng nhìn nàng xem, hấp tấp bộp chộp, ăn chậm một chút!"

Lý Hầu La vất vả lắm mới ngừng ho, liền quay sang nhìn Tần Chung đầy cảm kích.

Tần mẫu nhìn thấy rất hài lòng, cũng phải, đứa con dâu tốt như vậy, Tần Chung hiển nhiên là nên đối xử với thể tử tốt một chút.

Mã Đại Ni nhìn thấy mà thèm, liền chạm nhẹ vào Tần Diệu một chút, Tần Diệu còn đang chìm trong dư vị của đồ ăn vừa được ăn trong quán ăn ở huyện ngày hôm nay, thì bất ngờ bị người ta khều khều, lập tức liền nhìn Mã Đại Ni đầy khó hiểu: "Sao vậy?"

Mã Đại Ni hướng về phía Tần Diệu mà liếc liếc mắt nhìn sang Tần Chung cùng Lý Hầu La đầy ẩn ý.

Tần Diệu ăn hết một ngậm cháo cuối cùng, nói: "Nàng sao vậy? Sao mắt cứ giật giật vậy?"

Mã Đại Ni chán nản: "Thôi bỏ đi!"

Ăn cơm chiều xong, Tần Phấn và Tần Diệu bắt đầu giao nộp tiền công.

Trong quốc cảnh Đại Việt có một con sông xuyên suốt từ nam ra bắc có tên là Thông Giang, Vân Dương huyện vừa hay lại ở bên cạnh con sông này, sông Thông Giang nối liền nam bắc của Đại Việt, thuyền đi từ nam ra bắc hiển nhiên là có không ít, do vậy, nên bến tàu ở Vân Dương huyện hết sức náo nhiệt.

Những thôn xóm ở phụ cận, vào thời điểm nông nhàn*, đều đến bên tàu làm công ngắn hạn. Tần Phấn chính là một trong những người làm công nhật* ấy, mà Tần Diệu thì lại không giống vậy, không chăm chỉ chân chất như Tần Phấn, từ nhỏ hắn đã tinh ranh, từng được đọc sách mấy năm, bản tính lại lười nhác, tuổi còn nhỏ đã học theo người khác đi vào mấy nơi hoa liễu, về sau Tần phụ phát giác, liền đánh cho một trận, ông cũng nhìn ra được, Tần Diệu tuy rằng có chút thông minh, nhưng muốn có được thành tựu trên con đường đọc sách thì quá viễn vông, cho nên liền bắt Tần Diệu trở về.

(*nông nhàn: khoảng thời gian không làm ruộng, không có vụ mùa.

*công nhật: làm công theo ngày, làm công ngắn hạn.)

Tuy rằng Tần gia đã sa sút từ mười năm trước, nhưng sức ảnh hưởng thì vẫn còn chút ít. Tần phụ bỏ cái mặt già của mình đi để xin một công việc ghi chép sổ sách ở bến tàu cho Tần Diệu.

Mấy năm nay xem như là cũng qua được. Tần Diệu tuy không phải là người siêng năng cần cù làm tốt mọi thứ, nhưng ít nhất cũng chưa phạm sai lầm gì.

Nhà chính của Tần gia rất ít khi đốt đèn lớn, hiện giờ Tần phụ và Tần mẫu đang ngồi phía trên, Tần Phấn là người giao nộp tiền công đầu tiên.

"Cha, mẹ, tháng này làm được nhiều, con kiếm được tám trăm văn tiền." Tần Phấn lấy từ trong ngực ra một xâu tiền đồng.

Tần mẫu gật gật đầu, lấy xâu tiền về phía mình, sau đó lại lấy ra hai trăm văn tiền đưa lại cho Tần Phấn. Tần Phấn nhận lấy, Trương Thúy Thúy ngồi ngay ngắn bên cạnh không kiềm chế được để lộ ra vẻ vui mừng trên mặt.

"Cha, mẹ, đây là tiền công của con." Thấy Tần Phấn giao tiền xong, Tần Diệu cũng vội vàng cười tùm tùm nộp phần tiền của mình.

Tần mẫu đón lấy, nhìn Tần Diệu hỏi: "Lão nhị, tiền công của con không phải là bốn trăm văn một tháng sao? Sao nơi này chỉ có ba trăm năm mươi văn?"

Tần Diệu lập tức bày ra vẻ mặt khổ sở: "Mẹ, người không biết đó thôi, hôm nay con nhớ làm một chữ số, bị ông chủ chửi cho một trận, còn khấu trừ của con hết năm mươi văn tiền."

"Cái gì? Người nhớ làm một chữ số?" Tần mẫu còn chưa lên tiếng thì Tần phụ đã nổi giận trước: "Người làm ăn cái kiểu gì vậy hả? Ta bỏ xuống cái mặt già này, để xin công việc này cho người, người thì ngược lại, ở bên ngoài làm mất mặt của lão tử, nếu không làm được, thì người cút về nhà cho lão tử!"

"Dạ dạ dạ, cha, sau này con nhất định sẽ cẩn thận, đảm bảo sẽ không tái phạm nữa!" Tần Diệu liên tục nhận lỗi.

Còn Tần mẫu thì liếc mắt nhìn Tần Diệu, giống như là đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó.

Lý Hầu La nhảy bén, cảm giác được Tần Diệu đang né tránh ánh mắt của Tần mẫu.

Tần mẫu trầm mặc, lấy ra năm mươi văn tiền từ trong số tiền công kia đưa lại cho Tần Diệu. Tần Diệu vừa nhận lấy vừa cười hi hi nói: "Cám ơn mẹ!"
Chờ Tần Diệu về lại chỗ ngồi của mình, Mã Đại Ni liền đoạt ngay năm mươi văn trong tay Tần Diệu bỏ vào túi mình.

Tần mẫu nhìn mấy đứa con trai, con dâu rồi nói: "Hầu La mới vào nhà, còn chưa biết quy củ của Tần gia, mấy người các người chắc là trong lòng cũng đang thầm oán than, bây giờ ta nói rõ một lần, theo lý mà nói, cả gia đình ở chung với nhau, bất kể là ai, đều không được giấu tiền riêng, cứ dỗi mắt nhìn thử mà xem, bất kỳ nhà nào trong Tiểu Thanh Thôn này đều như nhau. Nhưng mà ta biết, dù là nhĩ tử, sau khi thành gia lập thất thì cũng nên có tính toán của riêng mình."

(*thành gia lập thất: lập gia đình.)

"Mẹ, con không có!" Tần Phấn vội vàng la lên.

"Mẹ, người đang nói cái gì vậy, chúng con hiếu kính người còn không kịp, làm sao lại có những suy nghĩ đó...." Tần Diệu cũng nói.

Tần mẫu hừ một tiếng, không để ý đến hai người bọn họ, bà nói thẳng: "Nhưng hiện tại cả nhà ở chung, ăn cơm chung, cũng không thể để hai phu thê già chúng ta nuôi nhiều miệng ăn như vậy được. Công việc của lão nhị là do cha người xin cho, mỗi tháng được bốn trăm văn tiền công, ta để cho nhà lão nhị giữ lại một trăm văn. Lão đại không có công việc, giúp đỡ việc trồng trọt trong nhà, ta để lại cho nhà lão đại ba trăm văn. Thu tiền của các người, là để lo cơm gạo trong nhà. Còn về lão tam...."

Tần mẫu hơi dừng lại một chút: "Lão tam nhỏ nhất, lại bị bệnh nhiều năm, bây giờ mới khỏe hơn một chút, nếu muốn nó đi làm việc, e là cả cái mạng cũng không đủ bù vào, các người là ca ca, cần phải giúp đỡ."

"Mẹ, sao phải phân biệt rõ ràng như vậy, đều là người nhà với nhau." Tần Diệu vội nói.

Tần mẫu gật đầu: "Về sau lão tam kiếm được tiền, thì cũng sẽ nộp lên giống như các người. Vì vậy, công trung* (*của công) chỉ lo việc ăn uống và y phục mỗi năm, những thứ khác các người tự mình chi trả, dùng tiền riêng của chính các người. Về sau khi phân gia*, tiền riêng các người nhiều hay ít, ta cũng mặc kệ. Sau này phân gia rồi, đừng mong công trung còn có tiền bạc gì cho các người, đã nghe rõ chưa?"

(*phân gia: con cái chia tài sản, tách riêng ra ở, cha mẹ sẽ theo con trai trưởng, cho nên thường thì phần lớn con trưởng đều được chia nhiều hơn. Khi phân gia thường sẽ gọi trưởng bối, người có danh vọng trong tộc hoặc địa phương mình sống đến để làm chứng.)

"Nghe rõ!" Mọi người bên dưới vội đáp.

Tần mẫu gật đầu, lúc nhìn về phía Lý Hầu La thì lộ ra một chút tươi cười: "Hầu La, con đã nghe rõ chưa?"

Lý Hầu La vội gật đầu: "Mẹ, nghe rõ rồi ạ!" Vị mẹ chồng này đúng là lợi hại, dù hiện giờ cả nhà đều sống chung với nhau, nhưng bà ấy cũng lo nghĩ, lưu lại cho từng đứa con trai con dâu đường sống riêng.

Liên tục nhặt củi suốt mười ngày, nhìn thấy củi đã đủ dùng cho mùa đông rồi, Tần mẫu mới cho ngưng lại công việc nhặt củi này.

Trời càng ngày càng lạnh, sau khi không lên núi nữa, Lý Hầu La mới phát hiện, ban ngày Tần Chung đều ở trong phòng chép sách kiếm tiền.

"Trưởng công, chàng đang làm gì thế?" Lý Hầu La ngồi bên cạnh Tần Chung, nhìn không được mà lên tiếng hỏi.

"Chép sách!"

"Chép sách? Sổ sách này đều là do chàng chép sao?" Lý Hầu La chỉ chỉ vào hơn mười quyển sách trên bàn.

Tần Chung nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hơi gật gật nhẹ đầu, ánh mắt luôn chuyên chú nhìn ngòi bút.

"Chàng muốn luyện chữ à?"

"Luyện chữ?" Tần Chung lắc lắc đầu: "Kiếm tiền!"

"Chép sách kiếm tiền à? Vậy chàng chép xong một quyển thì kiếm được bao nhiêu tiền?" Lý Hào La mở một quyển sách đã sao chép xong, nhìn thấy nét bút hữu lực mạnh mẽ, nét chữ sắc bén, dường như có khí thế long tường cửu thiên*, một trang giấy nho nhỏ dường như không giam giữ được những chữ viết này. Chữ đẹp!

(*long tường cửu thiên: tường có nghĩa là bay lượn; nghĩa của cả câu là rồng bay lên chín tầng trời.)

"Trúng công, chữ viết và tính tình của chàng đúng là khác xa nhau!" Lý Hào La vừa tán thưởng trong lòng, vừa mở miệng nói.

Đúng lúc Tần Chung vừa chép xong một trang nữa, hất gác bút, cười nói: "Không giống như thế nào?"

Đôi mắt của Tần Chung rất đẹp, người ta đều nói, đôi mắt nữ tử như thu thủy, mà đôi mắt xuân sắc này của Tần Chung so với nữ tử còn đa tình hơn, đặc biệt là lúc hất cười, dường như là gom hết tất cả thâm tình trên thế gian này.

Lý Hào La nhìn đến nỗi bỗng nhiên gờ tay che lại đôi mắt của Tần Chung trong vô thức: "Về sau chàng ít cười một chút, quá dụ người rồi!" Nàng sắp không kiềm chế được rồi.

Tần Chung gỡ tay của Lý Hào La xuống, chẳng những không có thu liễm, ngược lại còn cười tươi đến hai mắt đều cong lên.

Bạo kích*! Lý Hào La ấn vào lòng ngực chính mình, dần nén nhiệt huyết sôi trào, không được, hấn vẫn còn là một hài tử a~.

(*bạo kích: đòn đánh có tính sát thương lớn, chí mạng. Ai chơi game pk đều quen thuộc từ này.)

Tần Chung khẽ cười một tiếng, đưa nắm tay lên môi ho khụ một cái: "Mười văn."

"Cái gì?" Lý Hào La còn đang đắm chìm trong sắc đẹp chưa hồi thần lại, vừa nghe thấy lời này thì nhất thời không kịp phản ứng.

"Sao chép một quyển được mười văn!"

Tần Chung không cười, lực sát thương giảm bớt rất nhiều, đầu óc Lý Hào La lúc này đã khôi phục lại bình thường, nàng chắc lưỡi một cái: "Vậy chàng chép một quyển thì mất bao lâu?"

Tần Chung không thêm đề ý mà trả lời: "Từ sáng đến tối, nếu không nghỉ thì đại khái khoảng hai ngày."

Lý Hào La nghe xong thì nhụt chí, hai mắt vô hồn nhìn mặt bàn: "Xem ra cái biện pháp này của chàng không thể làm giàu được rồi!"

Tần Chung nghe vậy cũng chỉ hơi lắc đầu, cười cười mà nói: "Đây là tất nhiên!" Rồi lại cúi đầu chép sách.

Xem ra nàng không thể làm một con sâu gạo được rồi. Lý Hào La suy nghĩ nên làm gì để tìm hiểu tình trạng thê lương của Đại Việt hiện giờ, thì bỗng nghe thấy giọng nói của Tần phụ vang lên trong đại sảnh.

"Đại ca, sao huynh lại tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tần đại bá

Edit: Sahara

Đại ca? Lý Hào La thấy khó hiểu, chưa từng nghe nói Tần phụ có huynh đệ gì mà.

Tần Chung đang chép sách cũng nghe thấy giọng nói của Tần phụ, tay cầm bút hơi dừng lại, tuy trên mặt không có gì biến hóa, nhưng thần sắc trong mắt đã lạnh đi vài phần.

"Chàng còn có bá phụ?" Lý Hào La chọc chọc cánh tay Tần Chung, tò mò hỏi.

(*bá phụ: anh trai của cha. Phụ là cha; bá là từ gọi anh trai của cha; thúc là từ gọi em trai của cha.)

Tần Chung lắc lắc đầu: "Tổ phụ chỉ có một mình phụ thân ta là con trai, người bên ngoài là nhi tử của đại gia gia."

(*đại gia gia: anh cả của ông nội, xếp hàng ông nên gọi là gia gia. Nếu là anh thứ 2 hay thứ 3 của ông nội thì gọi là nhị gia gia, tam gia gia,...)

Lý Hầu La xem như đã hiểu, thân thích như vậy ở hiện đại tuy không tính là xa, nhưng cũng không phải là gần. Tuy nhiên, ở nơi như cổ đại này thì rất chú trọng tông tộc, người trong một nhà còn bao gồm cả năm đời.

Gian nhà của Tần Chung và Lý Hầu La ở ngay bên cạnh đại đường, cửa chỉ khép hờ nên Lý Hầu La hoàn toàn nghe rõ ràng rành mạch cuộc đối thoại bên trong đại đường. Sau khi Tần phụ cùng vị đại bá phụ kia trò chuyện một hồi thì bỗng nghe thấy vị đại bá phụ kia than thở mấy tiếng.

Tần phụ nghe thấy, vội hỏi: "Đại ca, huynh làm sao vậy? Có cái gì không hài lòng?"

Tiếp đó, Lý Hầu La liền nghe thấy giọng nói có vẻ khó xử của đại bá phụ: "Lão tam, theo lý mà nói, ta không nên tới nhờ đệ, đệ đã giúp chúng ta quá nhiều rồi, nhưng ta thật sự là hết cách, đệ cũng biết, đứa con trai kia của ta chỉ lớn hơn Chung nhi có một tuổi, hiện tại Chung nhi cũng đã thành thân, nhưng nó thì vẫn vậy, tháng trước, vất vả lắm mới kết thân được với một cô nương, cô nương kia cái gì cũng tốt, nhưng lại đòi hỏi nhiều sinh lễ, đòi tận mười lượng bạc, cái này... Tình trạng nhà đại ca ra sao đệ cũng biết rồi, chúng ta thật là kiếm không ra, aizz..."

Lý Hầu La khề nhượng một bên mày, nhỏ giọng hỏi Tần Chung: "Đây là đang vay tiền à?" Nàng vào cửa Tần gia đại khái cũng được hai mươi ngày rồi, hoàn cảnh của Tần gia tuy rằng không đến nỗi đói khổ, nhưng nhìn bộ dáng hận không thể mỗi bữa cơm đều đếm lương thực mà nói, thì cũng đủ biết là chỉ miễn cưỡng duy trì ẩm no mà thôi, làm gì có dư tiền mà cho người khác vay?

Ánh mắt Tần Chung sắc lạnh hơn vài phần, hần dưng bít lại, im lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

"Aizz..." Âm thanh thờ dài của Tần phụ vang lên: "Đại ca, huynh cũng biết, chỗ của đệ làm gì có dư tiền, lão tam nhà đệ bị bệnh suốt mấy năm, đã tiêu tốn không ít bạc..."

Mắt thấy Tần phụ sắp cự tuyệt, Tần đại bá vội lên tiếng nói: "Lão tam, đại ca cũng biết là làm khó cho đệ, nhưng đây còn không phải là do đại ca không còn biện pháp nào hay sao? Lão tam nhà đệ không phải vừa mới cưới thiên kim nhà Lý chủ bộ à? Lúc thành thân mọi người đều thấy được, của hồi môn kia cũng khá nhiều...."

"Đại ca, cái này sao mà được, đó là của hồi môn của con dâu, Tần gia chúng ta là người có quy củ, sao có thể động vào đồ vật của con dâu?"

Nhìn thấy Tần phụ đen mặt, Tần đại bá vội nói: "Không phải muốn động vào, không phải muốn động vào, chỉ là mượn thôi, chờ chúng ta qua đoạn thời gian khó khăn này rồi sẽ trả lại cho cháu dâu. Lão tam, lúc nhị bá ra đi, đã nắm tay đệ bảo đệ chiều cố chúng ta. Đệ không thể trơ mắt nhìn cháu trai của đệ cả đời đều cô độc một mình được."

"Cái này...." Tần phụ chần chừ.

"Lão tam, ta biết chuyện này làm cho đệ khó xử, nhưng ta xác thật là hết cách rồi, bên kia nói, mười lượng tiền sinh lễ một vẫn cũng không được thiếu, hiện tại ở chỗ của cháu dâu có, chúng ta chỉ là mượn một ít, chờ gom đủ tiền thì sẽ trả lại."

Lúc đầu Lý Hầu La ở trong phòng còn nghĩ thấy mùi bát quái, ai ngờ đến cuối cùng lại nói đến trên người của nàng. Một đường* bá phụ vì muốn gom sinh lễ cho con trai, mà nhòm ngó đến của hồi môn của cháu dâu? Bất quá, điểm mấu chốt là, nàng có của hồi môn à?

(*đường: từ gọi họ hàng, đường bá phụ: chú họ; đường huynh, đường tỷ: anh họ, chị họ; đồng nghĩa với từ biểu.)

Lý Hầu La lục lọi ký ức trong đầu một hồi, trong đầu mơ hồ hiện lên tình cảnh ngày thành thân, một chiếc xe bò cột đầy vải lụa đỏ, bên trên còn có mấy cái hòm xiềng.

Bây giờ nghĩ lại, chắc đó là của hồi môn của Lý gia cho nàng. Không biết có phải là do linh hồn nàng cùng thân thể này chưa hòa hợp hoàn toàn hay không mà ký ức trong đầu có phần đứt quãng. Lý Hầu La hoàn toàn không ngờ còn có vụ của hồi môn này. Nàng còn chưa xem qua đồng của hồi môn kia nữa kia, vậy mà đã có người nhớ thương đồ của nàng trước rồi.

Của hồi môn của nàng, thà là đem đi mua thịt ăn, cũng còn tốt hơn là cho người không quen biết mượn. Lý Hầu La vén tay áo, đang chuẩn bị đem vị đại bá phụ không quen biết kia đuổi trở về. Nói đến cùng, nàng lấy lòng Tần phụ Tần mẫu, tạo quan hệ tốt với Tần Chung, đó là bởi vì nàng cần dừng chân lại ở Tần gia. Vị đường đại bá này thì tính là cọng hành nào chứ?

Nhưng mà không đợi nàng vén tay áo xong, thì giọng nói lạnh nhạt của Tần mẫu đã vang lên: "Đại bá à, Khả nhi muốn thành thân sao?"

Lý Hầu La vội chạy đến cạnh cửa, thông qua khe hở mà nhìn ra ngoài, chỉ thấy ở trong đại đường, một người nam nhân trung niên khoảng năm mươi tuổi đang ngồi đối diện với Tần phụ Tần mẫu. Trên khuôn mặt ngăm đen đầy rẫy nếp nhăn.

Lúc Tần đại bá nhìn thấy Tần mẫu, thì trên mặt chút không được tự nhiên, vị đường đệ tức* này rất lợi hại, không có dễ lừa gạt như là lão tam. Tần đại bá nghe Tần mẫu hỏi thì a một tiếng rồi đáp: "Phải... Đúng vậy!"

(*đường đệ tức: đường đệ: em họ; tức: tức phụ = thê tử; đường đệ tức nghĩa là thê tử của em họ, hoặc gọi là em dâu họ.)

Tần mẫu à một tiếng: "Ta ở bên trong cũng đã nghe thấy ý của đại bá, là muốn lấy của hồi môn của tức phụ lão tam để cho Khả nhi của các người đón dâu?"

"Chỉ là mượn một ít thôi, chờ ta gom đủ tiền rồi sẽ trả lại cho các người." Tần đại bá méo miệng cười gượng.

Tần mẫu cười càng thêm châm chọc: "Đại bá này, lẽ ra một người em dâu như ta, còn là nhị phòng nữa, thật sự không thể nói gì đại bá ông được." Những lời này là đang ám chỉ Tần đại bá cùng người một phòng nhà bọn họ cũng không thân thiết đến như vậy: "Nhưng ta cứ cảm thấy, lời này của đại bá nói ra thật là không đáng tin chút nào. Dù là ta và cha bọn nhỏ cũng không thể động vào của hồi môn của thê tử lão tam, một đại bá không thân thích ruột rà như ông đây thì lấy đâu ra mặt mũi lớn đến như vậy hả?"

Nói rất hay! Lý Hầu La nhìn không được mà thầm vỗ tay khen tặng Tần mẫu trong lòng.

Tần đại bá nghe xong lời nói không chút lưu tình của Tần mẫu thì sắc mặt tức khắc còn đen hơn cả đất nòi: "Lão tam, đệ cứ thế mà nhìn thê tử của mình nói ta như vậy sao?"

"Lão bà tử!" Tần phụ gầm nhẹ một cái với Tần mẫu.

"Sao? Ta không thể nói à? Ông ta có mặt mũi dám nhòm ngó đến của hồi môn của cháu dâu, mà lại không thể để ta nói?" Tần mẫu hừ một tiếng, không cam lòng yếu thế.

"Nam nhân chúng ta nói chuyện, một giới nữ lưu như đệ muội xen miệng vào làm gì?" Tổ tiên của Tần gia giàu có, đến đời của Tần đại gia và gia gia của Tần Chung thì dần suy tàn, chỉ để lại có hơn hai trăm mẫu đất, thái tổ phụ* của Tần Chung trực tiếp phân làm hai, chia cho hai đứa con trai. Tần đại gia chỉ biết tiêu tiền mà không biết kiếm tiền, không quá hai năm đã tiêu hết phần của mình, bản thân cũng sớm qua đời. Chỉ để lại hai đứa con trai và thê tử. Là do gia gia của Tần Chung giúp đỡ chăm sóc. Còn đưa bọn họ đi đọc sách hết mấy năm. Cho nên thỉnh thoảng Tần đại bá cũng thốt ra được vài câu nghe có vẻ văn chương.

(*thái tổ phụ = tăng tổ phụ: ông cố.)

"Ông hỏi ta chen miệng vào làm gì? Con trai ông muốn thành thân, ông lại đi nhòm ngó của hồi môn của con dâu ta, ông đã nhòm ngó của hồi môn của giới nữ lưu chúng ta, mà bây giờ còn ở đó khinh thường giới nữ lưu?" Tần mẫu vỗ mạnh lên mặt bàn một cái.

Lý Hầu La xem đến vui sướng vô cùng, vẫy vẫy tay bảo Tần Chung lại gần, Tần Chung đi tới gần phía sau, Lý Hầu La kề tai nói nhỏ với hắn: "Mẹ quá lợi hại!" Hơi thở ấm áp đảo quanh cổ Tần Chung, Tần Chung có chút không được tự nhiên kéo dài khoảng cách với Lý Hầu La

"Cái này.... Tức phụ của lão tam (*cái này là đang gọi Tần mẫu), sao người có thể nói vậy, ta nói là chỉ mượn một ít, chứ đâu có nói là...." Tần đại bá bị Tần mẫu làm cho nghẹn họng.

"Vậy được, ta không nói cái này, thời điểm cha chồng còn sống, đã trợ giúp cho ông cùng nhị bá thì không nói đi, suy cho cùng thì tự lão nhân gia ông ấy cũng tình nguyện cho các người tiền tiêu, ta cùng cha bọn nhỏ cũng không có gì để nói. Nhưng sau này, nhà cửa của chúng ta sa sút, chỉ còn dư lại mấy mẫu đất, từ lúc cha đi rồi, các người đã mượn của chúng ta bao nhiêu bạc, đại bá, trong lòng ông cũng tự hiểu rõ chứ?"

"Bao... Bao nhiêu?" Tần đại bá có chút chần chừ.

"Nhìn xem đi, còn nói là muốn mượn tiền, ngay cả trước đó đã thiếu nợ bao nhiêu cũng không nhớ! Năm năm nay, bao gồm luôn cả lương thực, trước sau các người đã thiếu chúng ta tổng cộng mười lăm lượng bạc. Ông không phải là muốn mượn tiền sao, đem nợ cũ trả hết đi rồi nói!" Tần mẫu nhìn Tần đại bá bằng ánh mắt nặng nề.

Tần đại bá giật mình: "Sao lại nhiều như vậy?"

"Số nợ này được tính rất rõ ràng rành mạch, đại bá, ông cũng biết chữ, ông cứ tự mình tính đi, xem có phải ta lừa gạt ông hay không?" Tần mẫu lấy từ vạt áo trước ngực ra một cuốn sổ nhỏ, đọc từng trang từng trang cho Tần đại bá nghe.

Tần đại bá càng nghe thì sắc mặt càng khó coi, số tiền này đúng thật là bọn họ đã mượn, thế nhưng ông ta chưa từng tính toán sẽ trả, lúc ấy chẳng qua là lấy đại một cái cơ mượn tiền mà thôi.

"Lão tam, đệ để mặc cho thê tử mình hạ nhục ta như vậy sao?" Tần đại bá thấy không nói lại Tần mẫu, liền trực tiếp nói với Tần phụ.

"Đù rồi!" Sắc mặt Tần phụ đã âm trầm đến cực điểm, ngay cả cái tay đang cầm tẩu thuốc cũng hơi run run, có thể thấy được ông đang nén giận đến cỡ nào, mà một câu đù rồi này là đang lớn tiếng hét về phía Tần mẫu: "Đại ca, nhị ca là người của Tần gia chúng ta, hiện tại Khả nhi phải thành thân, cũng là vì khai chi tán diệp* cho Tần gia, bà ở đó nói nhiều như vậy làm gì?"

(*khai chi tán diệp: sinh cành trở lá, ám chỉ việc sinh con đẻ cái, nối dõi tông đường.)

Ở cái thế giới lấy phu quân làm trời này, dù Tần mẫu có lợi hại mấy, nhưng khi Tần phụ nổi giận, bà cũng không thể không thu hồi gai góc của mình, bà có thể nói chuyện không chút nương tình với người ngoài, bởi vì những người đó không hề có quan hệ gì với bà. Nhưng Tần phụ thì không giống, thế giới này không có chỗ đứng cho nữ tử, trọng phu chính là trời của nữ tử, là tất cả của nữ tử, sống chết của giới nữ tử đều đặt trên người trọng phu. Cứ cho là Tần mẫu biết đưa tiền bạc cho hai nhà kia, cũng tương tự như bánh bao thịt đánh chó có đi mà không có về, nhưng chỉ cần Tần phụ kiên quyết, thì

bà cũng không thể không thỏa hiệp.

(*bánh bao thịt đánh chó: một câu nói của người TQ, chỉ những hành động chẳng những uống công vô ích, mà còn bị thiệt hại về mình.)

Hốc mắt Tần mẫu mờ hồ có một tia máu, bà cúi đầu cất lại quyền sở, ngồi im một bên không nói gì nữa.

Tần đại bá thấy Tần phụ phát hỏa với Tần mẫu, thần sắc trên mặt tốt cuộc cũng thoải mái hơn một chút: "Lão tam, đệ xem, chuyện mà ta nói..."

Trên mặt Tần phụ có chút khó xử, loại chuyện động tay vào của hồi môn của con dâu này, mặc kệ là ai thì cũng không phải là chuyện về vang gì, huống chi Tần phụ luôn là người coi trọng quy cũ: "Lão bà tử, trong nhà còn bao nhiêu bạc có thể lấy ra?"

Tần mẫu biết tính toán của Tần phụ, trong lòng bà thầm nhận mệnh bi ai này, tia máu trong mắt đã không còn, xụ mặt mà nhìn về phía Tần phụ: "Hỏi ta làm gì, trong nhà còn bao nhiêu tiền đâu phải là ông không biết!"

Tần phụ trầm mặc, ông kéo hai hơi thuốc, dưới ánh mắt trông mong của Tần đại bá, Tần phụ ngẩng đầu lên nói: "Đại ca, trong nhà quả thật không còn tiền, lão tam bệnh nặng một trận, tiền trong nhà đều đã tiêu hết, chỗ của đệ còn chưa có tới một lượng bạc."

Một lượng bạc, đó là tiền công mà Tần Phấn và Tần Diệu mới nộp hôm qua.

Tần mẫu không dám tin mà nhìn Tần phụ: "Ông đây là đang muốn bóp chết cả nhà có phải không? Người lớn thì không nói, nhưng Từ Viễn, Từ Hạo làm sao sống nổi?"

"Mới thu hoạch vụ thu xong, trong nhà còn nhiều lương thực, làm sao lại nói là không thể sống nổi?" Tần phụ đập mạnh tẩu thuốc lên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Một thân của Tần Chung

Edit: Sahara

Động tĩnh lớn như vậy, những người khác của Tần gia tự nhiên là cũng nghe thấy, cửa phòng của Tần Phấn và Tần Diệu lặng lẽ mở ra.

Tần mẫu cúi đầu, bà không thể hiểu được vì sao lão già nhà mình lại cứ đào hết tâm can đối với người của hai phòng khác, dù họ không phải là huynh đệ ruột. Những năm qua, nhà bọn họ trợ cấp còn không đủ hay sao? Lúc ấy, lão tam bị bệnh, trong nhà không có tiền, lúc đến nhà của hai phòng kia mượn, thì người ta đã tỏ thái độ thế nào hả? Vậy mà lão già vẫn cứ như bị che mù đôi mắt, không nhìn thấy gì cả.

Thế nhưng, Tần đại bá dường như không đào được hết tiền dư trong nhà của Tần gia thì không thỏa mãn, ông ta muốn mượn mười lượng, bây giờ chỉ đưa có một lượng, chỗ bạc này đâu có đủ!

"Lão tam, cái này..., một lượng bạc thật là không đủ! Bên kia nói là mười lượng, một văn cũng không được thiếu!" Tần đại bá tha thiết nhìn về phía Tần phụ.

Tần phụ lại kéo thêm vài hơi thuốc: "Đại ca, chẳng lẽ không thể hỏi mượn thêm những nơi khác sao?"

"Aiz... Nếu có thể hỏi mượn những nơi khác, ta cần gì phải vội vàng lo lắng đến như vậy? Việc này còn không phải là do Khả nhi không nên thân, nhìn trúng vào cô nương nhà người ta hay sao?" Tần đại bá vỗ đùi.

Tần phụ trầm ngâm, rồi bỗng nhiên nhìn về phía gian phòng của Lý Hào La: "Lão tam, con ra đây!"

Lý Hào La cả kinh, chẳng lẽ Tần phụ thật sự muốn dùng của hồi môn của con dâu đi bù vào chỗ thiếu hụt của nhà đại bá sao?

Tần Chung cũng nhìn về phía Lý Hào La, Lý Hào La phát hiện người trước giờ luôn ôn hòa như Tần Chung, lúc này ánh mắt lại hơi trầm đi, Tần Chung nói: "Nàng cứ ở trong phòng, yên tâm, sẽ không ai động vào của hồi môn của nàng!"

Tần Chung nói xong liền đẩy cửa bước ra ngoài.

Nếu là chuyện khác, Lý Hào La đúng là không tính toán sẽ ra mặt, nhưng hiện tại người ta đã đánh chủ ý lên người của nàng, sao nàng có thể lùi bước? Mặc kệ đồ kia có phải là của nguyên chủ hay không, nhưng đã rơi vào tay nàng, thì chính là của nàng!

(*chủ ý: ý định, ý nghĩ có sẵn; đánh chủ ý: có ý định muốn làm một cái gì đó với người nào hay sự vật, sự việc nào đó; từ đồng nghĩa của từ chủ ý: chủ tâm, chủ định.

Từ ghép đánh chủ ý là từ của TQ hay dùng, VN chỉ có từ chủ ý là có ý nghĩa.)

Trước không nói tới thỏa mãn dục vọng ăn uống, nòng đã định thù thừa kiếm tiền, thì cũng cần phải có tiền vốn, trước không biết thì thôi, giờ biết rồi thì số của hồi môn này cũng xem như là một con đường sống.

Tần Chung vừa ra tới đại đường, thì Lý Hầu La cũng đẩy cửa đi ra theo ở phía sau.

Tần phụ có chuyện thì cũng chỉ nói, bàn bạc cùng mấy đứa con trai, còn dạy dỗ mấy đứa con dâu là việc của Tần mẫu. Ông vốn dự tính đem chuyện này nói với Tần Chung, sau đó để Tần Chung đi thuyết phục Lý Hầu La, nói cho cùng thì nữ tử luôn lấy phu quân làm trời, Tần Chung đã mở miệng, thì đứa con dâu này làm sao dám không đồng ý, đúng không?

Thế nhưng Tần phụ không ngờ Lý Hầu La cũng theo ra ngoài, sắc mặt Tần phụ liền đen lại ngay tức khắc: "Thê tử lão tam, chúng ta nói chuyện, con theo ra đây làm gì?"

Lý Hầu La mỉm cười xinh đẹp: "Cha, người không cần đuổi con, con ở bên trong đã nghe hết rồi. Vị này hẳn là đường đại bá (*chú họ), đường đại bá, chất tức (*cháu dâu) xin chào người!" Lý Hầu La học theo bộ dáng của nguyên thân trong trí nhớ, hành lễ với Tần đại bá.

Tần đại bá cực kỳ cảm thấy không được tự nhiên, nói cho cùng thì việc nhòm ngó đến của hồi môn của cháu dâu họ này, truyền ra ngoài cũng không phải là chuyện dễ nghe, bây giờ còn làm trò trước mặt đương sự nữa.

"Lão tam, vậy con cũng đã nghe rõ hết? Vậy con mau nói với thê tử con một tiếng, dù sao đây cũng là chuyện nhà của Tần gia chúng ta, lúc gia gia con đi đã dặn dò, hiện giờ trong thôn cũng chỉ còn lại mấy nhà chúng ta là người Tần gia, phải cùng nhau giữ gìn mới đúng!" Tần phụ không có trực tiếp nói với Lý Hầu La, mà phân phó Tần Chung đi nói.

"Cha, Hầu La mới về Tần gia, bây giờ chúng ta làm như vậy, một khi bị truyền ra ngoài, người ngoài sẽ nói Tần gia chúng ta như thế nào đây?" Tần Chung nghe xong có chút khó xử nhủ nhủ mảy, cất tiếng hỏi.

Nghe thế, Tần phụ bắt đầu hơi do dự.

Tần đại bá vội vàng lên tiếng: "Nơi này đều là người Tần gia chúng ta, chúng ta không nói thì ai mà biết?"

Tần Chung xoay người nhìn về phía Tần đại bá, cung kính nói: "Đại bá, Khả ca đón dâu, thật sự phải cần đến nhiều bạc như thế sao? Tiểu Thanh Sơn chúng ta đâu có cái tiền lệ này! Người nhà bên đó, đại bá có hỏi thăm kỹ càng chưa? Công phu sư tử ngoạm bạc này, chẳng may kết nhầm một thông gia lòng tham không đáy, vậy bất luận là đối với Khả ca hay là đối với đại bá người, đều là phiền phức rất lớn. Chuyện này, vẫn nên điều tra kỹ càng thì tốt hơn!" Về mặt Tần Chung rất chân thành, giọng điệu cũng vô cùng lo lắng.

(*công phu sư tử ngoạm: một từ lỏng dùng ám chỉ sự tham lam của người TQ.)

Có lời nhắc nhở của Tần Chung, Tần phụ cũng nhìn Tần đại bá đầy lo lắng.

Tần đại bá nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cháu trai, trong lòng không hề có cảm giác nghi ngờ, vì dù sao trước giờ đứa cháu trai này luôn rất cung kính đối với mấy thúc bá bọn họ, hiện tại chắc là cũng thật lòng lo nghĩ cho bọn họ mà thôi!

Bất quá chuyện hôm nay chẳng qua chỉ là một cái cớ để Tần đại bá đòi tiền Tần phụ, Tần đại bá cười một tiếng hư tình giả ý*: "Chung nhi, cháu lo lắng rất đúng, thế nhưng người nhà bên đó đại bá đều đã hỏi thăm kỹ càng hết rồi, không có vấn đề gì lớn. Chỉ là trong nhà quá nghèo, sinh lễ đòi để gả con gái, chính là dùng để làm sinh lễ đón dâu cho con trai sau này."

(*hư tình giả ý: giả dối, không thật lòng.)

"A, nghèo à? Vậy vị cô nương kia thì sao? Cô nương kia cũng đồng ý việc đòi nhiều sinh lễ đến như vậy?" Tần Chung thờ dãi một tiếng, rồi lại hỏi tiếp.

Tần đại bá còn chưa kịp phản ứng, thì Tần phụ dường như đã nghĩ tới cái gì đó, hai mày đột nhiên nhíu lại: "Đại ca, mối hôn sự này huynh vẫn nên suy nghĩ lại lần nữa đi, năm ngoài mới gặp tiểu hạn (*hạn hán nhỏ), hiện giờ nhà nhà đều khó khăn, hơn nữa, cho dù là phú thôn trong Tiểu Thanh Thôn của chúng ta, cũng không gặp được nhà ai mà đòi sinh lễ cao đến như vậy, đệ thấy vị cô nương kia cùng với nhà mẹ đẻ của cô nương ấy cũng không phải là người thành thật, nếu thật cưới cô nương kia vào nhà, về sau chính là phiền phức rất lớn, huynh cần phải suy nghĩ lại." Tần phụ nói xong cũng không đề cập đến chuyện động vào của hồi môn của Lý Hầu La nữa.

Tần đại bá bỗng thấy choáng váng, đây là chuyện thế nào vậy, vừa rồi còn nói chuyện rất tốt, làm sao chỉ mới chớp mắt mà lão tam lại đổi ý rồi?

Tần đại bá nghĩ không ra, Tần Chung lại ở lúc không ai để ý mà cong cong khóe môi, phụ thân nhà mình, Tần Chung đương nhiên là hiểu rất rõ. Phụ thân luôn luôn là người trọng quy củ, cũng coi trọng tông tộc, cho nên mới sống chết tuân thủ theo di ngôn lúc lâm chung của gia gia là người Tần gia phải đùm bọc giúp đỡ lẫn nhau.

Phụ thân có thể chửi đít* cho người của hai phòng kia, là bởi vì ông nghĩ bọn họ đều là người Tần gia, không cần phải phân biệt rõ ràng như vậy, nhưng nếu như người ngoài muốn chiếm tiện nghi* của Tần gia thì lại khác. Hơn nữa, trong nhận thức của Tần phụ, nữ tử đều phải nghe lời trượng phu, bất luận là làm gì đều phải đặt trượng phu lên hàng đầu, một cô nương sắp gả vào Tần gia mà lại giúp nhà mẹ đẻ vớt bạc của nhà chồng, chuyện này rơi vào mắt Tần phụ thì chính là đại nghịch bất đạo.

(*chùi dít: nguyên văn cover đây nhé, nghĩa là ám chỉ hành động, việc làm thu dọn tàn cuộc, rắc rối của người khác.

*chiếm tiện nghi: một từ của TQ, nghĩa là lợi dụng người khác, chiếm lợi ích về mình.

*đại nghịch bất đạo: làm chuyện đi ngược lại với đạo lý.)

Một cô nương như vậy, sao có thể cưới vào Tần gia?

Câu nói vừa rồi của Tần Chung đúng lúc đã nhắc nhở Tần phụ.

Mất thấy mục đích sắp đạt thành, Tần phụ lại đột nhiên trở lời. Tần đại bá liền khẩn trương: "Lão tam, cái này... Cái này... Nhưng mà Khả nhi lại coi trọng vị cô nương kia!"

Tần Chung nhẹ nhàng mỉm cười: "Đại bá, bá không cần phải lo, Khả ca tuần tú lại lịch sự, làng trên xóm dưới đều tìm không ra, chắc chắn là do huynh ấy gặp qua quá ít cô nương, đại bá cứ tìm thêm vài người cho huynh ấy, nói sao thì đại bá cũng là phụ thân của Khả ca, Khả ca là một người hiểu thuận, huynh ấy nhất định sẽ không đành lòng nhìn đại bá khó xử!"

Khó xử cái gì? Ta không có khó xử! Đây là cái có thôi mà!

Lúc Tần đại bá đi ra khỏi sân Tần gia, trong đầu vẫn còn nhớ tới vẻ mặt và lời nói thâm thúy của Tần phụ: "Đại ca, tiểu bối có đôi khi không hiểu chuyện, huynh cần phải dạy dỗ nhiều hơn, sao có thể để cho chúng muốn cái gì là được cái đó, chúng nó không phân được nặng nhẹ, thì đại ca huynh cần phải làm người cầm lái, cô nương kia rõ ràng là không thể cưới được, sao có thể để Khả nhi làm xằng làm bậy!"

Khỏe miệng Tần đại bá co rút, hai tay chấp sau lưng, nổi giận đùng đùng mà đi về phía đại môn Tần gia, khi đến cửa còn hừ lạnh một tiếng, rồi mới chịu bỏ đi.

Sau khi Tần đại bá đi rồi, Tần Chung mới nhìn về phía Tần phụ mà nói: "Cha, con thấy đại bá là có tấm lòng của một người cha hiền, nếu như Khả ca không thể thông hiểu cho nỗi khó xử của đại bá, khẳng định sẽ còn tiếp tục kiên trì, hay là cha đi xem thử một chút đi, nói cho cùng thì cưới đâu cũng là đại sự của Tần gia ta, đại bá miệng cứng lòng mềm, cha cần phải đi giúp đỡ một chút."

Tần phụ đột ngột đứng dậy: "Chung nhi nói rất đúng, ta cần phải đi xem thử một chút!" Nói xong, Tần phụ liền vội vàng cầm theo tẩu thuốc ra khỏi cửa, nhìn dáng vẻ kia là đang muốn đuổi theo Tần đại bá.

Tần Chung nhìn theo bóng lưng của Tần phụ, hơi hơi híp mắt, ha, nói cái gì mà đón đầu cần phải có mười lượng, hẳn thật không tin một nhà chuyên đào bới của cải của người khác như nhà đại bá lại chịu tiêu tốn mười lượng bạc để cưới dâu.

Lý Hầu La nhìn Tần Chung, lặng lẽ kéo tay áo xuống, vốn định xoắn tay áo lên làm một trận, không ngờ tiểu trượng phu chỉ nói hai ba câu thì đã thành công giải vây rồi.

Lý Hầu La nghi hoặc mà nhìn Tần Chung, hẳn thật sự lo lắng cho Tần đại bá hay là cố ý nói như vậy? Biểu cảm vừa rồi của Tần Chung không giống giả vờ, khiến Lý Hầu La không nhìn thấu được.

Tần đại bá trở về nhà, rất hiếm thấy không moi được bạc từ chỗ Tần phụ, Tần mẫu vui sướng thở ra một ngụm ác khí* trong lòng, bà đứng dậy, khi phách hăng hái mà nói: "Nhà lão đại, ta lấy cho con mười văn tiền, con đi đến chỗ Trương đồ tể* mua hai cân* thịt heo, buổi tối chúng ta làm văn thán*."

(*ác khí: từ lỏng ám chỉ con giận.

*đồ tể: người giết mổ.

*cân: đơn vị đo cân nặng cổ đại; 1 cân ở VN = 1kg, TQ = 0.5kg, ở cổ đại là 0.6kg = 16 lạng. Vì vậy mới có câu kẻ tám lạng người nửa cân, tức là hai bên ngang bằng nhau.

*văn thán = sủi cảo: chính là món mì thánh mà hủ tiếu gõ bán ấy, độ to nhỏ và nhân bên trong của mỗi viên tùy người gói.)

Trương Thúy Thúy lập tức vâng dạ, Mã Đại Ni từ trong phòng đi ra cũng vội vàng lên tiếng: "Mẹ, để con đi cho, để con đi mua thịt cho."

"Mua cái gì mà mua! Ngươi đi nấu nước cho ta! Đừng cho là ta không biết ngươi có chủ ý gì, nếu để cho ngươi đi mua thịt, thì thịt kia còn đủ hai cân hay sao?" Tần mẫu trừng mắt.

Mã Đại Ni lập tức ủ rũ, cảm thấy không phục mà dẫu môi lên, uể oải đi ra sân lấy củi.

Tần mẫu vui vẻ nhìn Tần Chung: "Chung nhi, hôm nay con có công đầu, đợi đến bữa tối sẽ chia cho con nhiều sủi cảo hơn."

Tần Chung cười ôn hòa: "Mẹ, con thật sự lo lắng cho nhà của đại bá mà!"

Tần mẫu phát phát tay, không thèm để ý mà nói: "Ta biết con dễ mềm lòng, hừ, hai cái nhà kia, mấy năm nay hút máu của nhà chúng ta còn ít chấy!"

Tần mẫu vội đi làm bếp, Tần Chung lại đẩy cửa trở vào phòng, ngồi xuống tiếp tục chép sách.

Lý Hạo La nhìn không được cũng theo sát phía sau Tần Chung trở vào phòng, ngồi cạnh bàn, chống cằm nhìn hân: "Chàng thật sự lo lắng cho nhà đại bá?"

Tần Chung gật gù đầu: "Dù sao cũng là người một nhà!"

Lý Hạo La chán nản, quả nhiên là nàng nghĩ nhiều, tính cách của Tần Chung hiền lành như vậy, lại là người dễ mềm lòng, làm sao có thể cố ý nói những lời đó. Bất quá cũng chỉ là chỗ ngấp phải ruồi mà thôi.

"A ha ha ha....." Lý Hạo La nghĩ đến Tần đại bá lúc này đang đen đui như thế nào, liền nhìn không được mà cười rộ lên.

Hai tay nàng đề lên bàn, cái bàn vốn đã bị yếu mất một chân, bên dưới được kê bằng một cục đá, Lý Hạo La cười như vậy, làm cái bàn cũng lung lay theo.

Tần Chung đang chép sách, cũng vì vậy mà nét bút kéo dài một đường, quyển sách này coi như là vứt bỏ! Lại lấy một quyển sách trắng ra sao chép lại!

Lý Hạo La cũng nhìn thấy: "Phải làm sao bây giờ? Có bị gì hay không?"

Tần Chung bắt đầu đi buông bút xuống, bóp bóp trán: "Quyển sách này không thể lấy được tiền!"

Lý Hạo La nghe xong, trong lòng thấy áy náy không thôi, một quyển sách chính là công sức, tâm huyết của Tần Chung chuyên chú chép suốt hai ngày: "Xin lỗi!" Lý Hạo La cúi đầu nhận sai.

"Không có sao!" Tần Chung phẩy phẩy tay: "Dù sao lúc ta chép sách cũng xem như đọc sách một lần, xem như không uống phí!"

Biết đây là lời an ủi của Tần Chung đối với mình, Lý Hạo La cảm động không thôi: "Tần Chung, sao chàng lại là người tốt đến như vậy chứ? Như thế không được đâu, tính tình này của chàng về sau sẽ chịu nhiều thiệt thòi lắm!"

Tần Chung cười cười: "Không phải nói thiệt thòi là phúc sao? Vậy xem ra ta là người có phúc khí rất lớn!" Tần Chung cong môi cười, chịu thiệt?

Lý Hạo La nhìn Tần Chung dẹp quyển sách kia qua một bên, vội đưa tay thề thốt: "Chàng yên tâm, ta nhất định sẽ kiếm được tiền cho chàng."

"Không cần, hiện tại nàng là thê tử của ta, ta tất nhiên là phải che mưa chắn gió cho nàng." Tần Chung lo lắng nói.

Lý Hạo La còn đang suy nghĩ sau khi kiếm được tiền sẽ trả lại cho Tần Chung, thì bất thành linh nghe thấy lời nói mật ngọt của Tần Chung. Ai ui, tiểu hài tử còn biết nói những lời này! Thật sự muốn nuôi dưỡng hân trở thành trạng phu nhân chính của mình quá đi!

Lý Hạo La ngây người một chút, nhưng sau đó lại nhớ ngay đến Tần Chung đã có người trong lòng. Aiz, bỏ đi, mỹ nhân tuy là tốt, nhưng ép uống thì không hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Sủi cảo

Edit: Sahara

Không bao lâu sau, Trương Thúy Thúy đã mua thịt trở về.

Lý Hạo La vừa thấy, hai mắt liền phát sáng, lập tức đi theo Tần mẫu vào bếp.

"Hạo La, con vào đây làm gì?" Tần mẫu đang phân công việc cho hai đứa con dâu, Mã Đại Ni làm biếng, Tần mẫu sai làm việc không được suông sẽ như là Trương Thúy Thúy, nhưng không phải vì vậy mà bà bỏ mặc, để cho Mã Đại Ni không làm việc. Nếu không, người siêng năng lại bị thiệt thòi, vậy thì còn có ai tận tâm tận lực làm việc nữa đây? Đối với việc quán gia, Tần mẫu luôn có tâm đắc của mình.

"Mẹ, đại tẩu nhị tẩu đều làm việc, con cũng đến giúp một tay!" Lý Hạo La xoắn tay áo lên, đứng bên cạnh bệ bếp.

Tần mẫu nhìn thấy rất hài lòng, tuy rằng bà rất thích đứa con dâu nhỏ này, nhưng cũng không hy vọng Lý Hạo La được yêu thương mà kiêu căng, hiện tại, Lý Hạo La biểu hiện như vậy càng làm Tần mẫu thấy thuận mắt hơn, thật là một đứa con dâu hiền chuyện.

"Được rồi, hôm nay mấy chị em dâu các con cùng nhau nấu cơm chiều. Lão đại, lão nhị cũng sắp về tối, bây giờ bắt đầu chuẩn bị là vừa!" Tần mẫu ra lệnh, mấy đứa con dâu lập tức bắt tay vào việc.

Mã Đại Ni chỉ giỏi ăn, còn tay nghề bếp núc lại không có gì để khen, chủ yếu là do Mã Đại Ni không nhanh nhẹn, quá lười, Tần mẫu và Trương Thúy Thúy đều ghét nhìn thấy Mã Đại Ni vào bếp, nhưng Tần mẫu không muốn để Mã Đại Ni càng thêm lười biếng, cho nên mới an bài công việc trong bếp cho Mã Đại Ni.

Mã Đại Ni giành việc nhóm lửa, Tần mẫu cũng để mặc nàng làm, không nói gì cả.

Nhiều người như vậy, chỉ hai cân thịt tất nhiên là không đủ ăn, nhân sùi cào được trộn thêm nhiều rau dại phơi khô và một ít thổ sản* vùng núi, Lý Hưu La không hề cảm thấy những thứ này không ngon bằng thịt, lúc rửa sạch chúng, Lý Hưu La còn ngửi thấy mùi thơm tươi mát tự nhiên.

(*thổ sản: đặc sản riêng của vùng miền. Tần gia nghèo, cho nên thổ sản ở đây là chỉ những loại thực vật đặc sản riêng trên núi như nấm chẳng hạn.)

Lý Hưu La nhịn không được mà hít hít mũi mấy cái.

Trương Thúy Thúy ở bên cạnh nhìn qua, cảm thấy buồn cười: "Đệ muội, chắc là muội chưa nhìn thấy những thổ sản vùng núi này phải không?"

"Đúng vậy!" Dù là ở trước mặt thế, những đồ vật thuần thiên nhiên thế này cũng rất hiếm thấy.

Trương Thúy Thúy cười cười, không nói gì thêm nữa.

Lý Hưu La cũng không biết thời này là ở cột mốc lịch sử nào, mà hành, gừng, tỏi cái gì cũng có, ngay cả khoai tây, bắp cũng được trồng trọt rất phổ biến. Xem ra chắc cũng gần với thời trung và hậu Minh triều.

(*thời kỳ trung(giữa) và hậu(cuối) của nhà Minh đã xuất hiện người phương tây, một số thực vật mới cũng được du nhập từ phương tây vào.)

Thế nhưng, gia vị lại ít đến đáng thương, ngoại trừ muối ra thì chẳng còn cái gì khác. Ăn sùi cào, làm sao có thể thiếu dấm được? Lý Hưu La trộn đều nhân sùi cào, bỗng nhớ đến cái này, liền quay sang hỏi Trương Thúy Thúy. Trương Thúy Thúy mỉm cười, nói: "Có muối ăn đã là không tệ rồi. Loại đồ như dấm và nước tương đầu phải là thứ mà mấy người nông thôn dân dã như chúng ta có thể ăn nổi. Dấm còn không phải là có vị chua sao? Đệ muội, nếu như muội muốn ăn chua, để lát nữa vớt chút rau ngâm ăn cũng vậy thôi mà!"

(*rau ngâm: giống như món cải chua của VN mình vậy đó.)

Lý Hưu La nhìn theo ngón tay Trương Thúy Thúy đang chỉ, quả nhiên nhìn thấy ngay một vại đồ chua đặt bên cạnh tủ bát.

"Chỉ có một vại thôi à?"

Trương Thúy Thúy khẽ cười: "Đúng vậy, ngâm rau tốn rất nhiều muối, muối rất quý, sao có thể lãng phí được."

Lý Hưu La nghe xong, chỉ đành dần xuống nội tâm đang hưng hực thiêu đốt đòi ăn nỡ thực của mình. Phải kiếm tiền, nhất định phải kiếm tiền, bằng không đừng hòng được ăn ngon. Thời đại này cái gì cũng đều có, nhưng cổ tình nàng lại không được ăn, đây không phải là đang cắt thịt nàng, đâm vào tim nàng hay sao?

Vốn dĩ Lý Hưu La còn định bỏ thêm chút mỡ, nhưng lại nhớ đến Tần mẫu chắc chắn sẽ tiếc mỡ, không nỡ xài, cho nên đành dẹp luôn ý nghĩ này. Cũng may những nguyên liệu này đều là thuần tự nhiên, cho dù không có những gia vị ấy, mùi vị chắc cũng không quá kém.

Đội gói xong hết sùi cào, Tần Phấn và Tần Diệu quả nhiên cũng vừa về tới, phía sau còn có Từ Viễn và Từ Hạo cả người đầy bùn đất như khi vừa đi chơi trở về.

Cái mũi của Từ Viễn cực kỳ nhạy bén, vừa vào sân, hít hít mũi vài cái, liền giống như mèo ngửi thấy mùi tanh mà chạy lon ton tới phòng bếp, phía sau còn có một cái đuôi nhỏ là Tần Từ Hạo.

"Mẹ ơi, tối nay ăn sùi cào à?" Tần Từ Viễn thò đầu vào phòng bếp, chảy cả nước miếng.

"Sùi... Cào à?" Từ Hạo cũng mở to mắt, học vẹt nói theo ca ca, tuy nhiên, Lý Hưu La nhìn cái bộ dáng ngây thơ của bé, đoán chắc tám phần mà nhóc con này hoàn toàn không biết cái gì gọi là sùi cào đâu.

Trương Thúy Thúy thấy hai đứa con nghịch ngợm cả người đều là bùn đất, liền đánh mông mỗi đứa một cái: "Đã dạy là không được làm dơ y phục, giặt nhiều quá sẽ mòn vải, sao con còn dẫn theo đệ đệ đi nghịch bùn như vậy?"

Tần Từ Viễn đã thành thói quen, Trương Thúy Thúy đánh cũng chẳng dùng sức, ngược lại, Tần Từ Hạo đang chuẩn bị khóc òa lên, nước mắt đã dâng lên xong xuôi rồi, chỉ chờ tín hiệu là khóc ngay thôi, thế nhưng ca ca lại không có khóc, mắt của ca ca cứ nhìn chăm chăm vào cái nồi trên bếp, cho nên bé cũng ngoan ngoãn nuốt hết nước mắt trở vào.

"Từ Viễn, Từ Hạo, lại đây, tiểu cô* tắm cho các cháu." Tần Phương đứng trong sân, vẫy vẫy tay với hai đứa bé.

(*tiểu cô: cô nhỏ, VN mình gọi là cô út ấy.)

Lý Hưu La gả vào Tần gia nhiều ngày như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu cô nương này cười. Tuy rằng trên nàng còn có ba ca ca, nhưng Tần

phụ, Tần mẫu lại không hề khác khe với nàng ta. Tuy nhiên, Tần Phuong lại rất thích yên tĩnh, ở trong Tần gia cứ giống như là người vô hình vậy.

Hiện tại Tần Phuong đã mười bốn tuổi, sắp đến tuổi xuất giá. Tần mẫu bắt đầu giao ít việc làm hơn cho Tần Phuong, cho Tần Phuong ở nhà tu dưỡng, hy vọng da dẻ trắng hơn một chút, cũng dễ tìm một hôn sự tốt. Ngoại trừ những chuyện cần thiết bắt buộc phải ra ngoài, thì đa số thời gian Tần Phuong đều ở trong phòng, có đôi khi Lý Hầu La nhìn thấy Tần Phuong cầm kim chỉ thêu thùa, đoán là Tần Phuong đang thêu của hồi môn cho mình.

"Tiểu muội, vậy làm phiền muội rồi!" Trương Thúy Thúy đem hai đứa nhỏ đẩy về phía Tần Phuong.

Tần Phuong cười dịu dàng: "Không thành vấn đề. Từ Viễn, Từ Hạo, mau đi theo cô cô nào!" Tần Phuong nắm tay hai đứa bé, nói chuyện rất mềm mỏng dịu dàng.

Lý Hầu La lúc này mới phát hiện Tần Phuong lớn lên thật xinh đẹp, nhận thấy được trên người Tần Phuong có một cảm giác tương tác quen thuộc, có vài phần giống với những tú nương Giang Nam mà Lý Hầu La đã gặp được ở kiếp trước.

(*tú nương: thợ thêu thùa.)

Chính xác mà nói, người Tần gia không có ai có tướng mạo xấu cả, tuy rằng đa số thời gian Tần mẫu đều xụ mặt, nhưng vẫn có thể nhìn ra, lúc còn trẻ, bà thật sự là một mỹ nhân. Tần phụ thì không cần phải nói, hiện tại nhìn cũng không kém. Mấy đứa con dâu trong nhà, Trương Thúy Thúy tuy rằng không được tính là xinh đẹp diễm lệ, nhưng mặt mày thanh tú, Mã Đại Ni nếu có thể được Tần Diệu coi trọng, hiển nhiên là diện mạo còn xinh đẹp hơn Trương Thúy Thúy mấy phần. Mấy đứa con trai của Tần phụ, Tần mẫu thì không cần phải đề cập tới, hoàn toàn không có chỗ nào để chê. Ngay cả người đôn hậu như Tần Phấn, nhìn bề ngoài cũng là một nam nhân anh tuấn hơn người. Người một nhà này quả là có giá trị nhan sắc mà! Đương nhiên, xuất sắc nhất không ai ngoài Tần Chung. Khuôn mặt còn tinh xảo hơn cả nữ tử, đặc biệt là đôi mắt, trời sinh mang nét phong lưu.

Nhắc nồi sủi cảo xuống bếp, Tần mẫu phân phó cho Tần Chung đi gọi Tần phụ về ăn cơm. Nhưng Tần Chung còn chưa kịp bước ra khỏi nhà nửa bước, thì Tần phụ đã nổi giận dưng dưng trở về.

"Làm sao? Có chuyện gì vậy?" Tần mẫu nhìn thấy Tần phụ đen mặt, liền kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Tần phụ chỉ hừ một tiếng, chấp tay ra sau lưng, nổi giận dưng dưng trở về phòng. Tần Chung nhìn theo bóng lưng Tần phụ, khóe môi hơi hơi cong lên thành một nụ cười nhạt.

Mãi cho đến khi qua giờ cơm chiều, Tần phụ mới chịu kể rõ mọi chuyện. Thì ra sau khi ông đuổi theo Tần đại bá, lại không ngờ rằng Tần đại bá đi nhanh đến như vậy, chờ khi ông đến trước cửa nhà Tần đại bá, liền phát hiện bên trong hình như là đang có khách.

Lúc này mà đi vào cũng không tiện, cho nên Tần phụ định trở về trước, về sau rồi tìm thời gian thích hợp để nói chuyện với Tần đại bá cũng được. Nào có ngờ, ngay thời điểm ông định đi, thì ở bên trong bỗng đề cập đến chuyện sinh lễ.

"Sinh lễ mà chúng ta muốn cũng không nhiều lắm, cứ chiếu theo tục lệ của Tiểu Thanh Thôn mà làm, bốn lượng bạc tiền sinh lễ, cộng thêm một bộ xiêm y cho Tiểu Hồng, của hồi môn của Tiểu Hồng cũng có đến mấy hòm xiềng." Không còn nghi ngờ gì, vị khách bên trong chính là người của nhà gái.

Tần đại bá lại nói: "Bốn lượng bạc có phải là quá nhiều rồi không? Nhà chúng ta thật sự không có nhiều bạc như vậy."

"Bốn lượng bạc cũng đâu có nhiều lắm.."

Câu nói tiếp theo, Tần phụ không còn muốn nghe nữa, ông nhớ lại cuộc trò chuyện hôm nay của Tần đại bá ở nhà mình, liền tức giận đến run cả người, ông thầm nghĩ gọi Tần đại bá ra đây đối chất một phen, nhưng lại sợ chuyện xấu trong nhà truyền ra ngoài. Cuối cùng, một mình ông buồn bực đi dạo một vòng trong thôn, rồi mới ủ rũ trở về nhà.

Lý Hầu La nghe xong, nhìn về phía Tần phụ, nàng nên nói cái gì bây giờ? Là quan niệm tông tộc đã ăn sâu bén rễ quá nặng? Hay là bản thân Tần phụ làm người quá tốt đến mức ngây thơ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Cùng nhau đi

Edit: Sahara

Tần mẫu nghe xong lại không thấy ngạc nhiên chút nào, bà đã sớm nhìn thấu người hai nhà kia là dạng người gì từ lâu rồi. Chỉ có lão già này là cứ thích làm người có mặt như mù thôi.

Không riêng gì Tần mẫu, những người còn lại trong Tần gia đều biết. Tần Phấn nhủ chặt hai mày, chẳng qua từ trước tới giờ Tần Phấn luôn kiếm lời, cho nên lúc này cũng không biết nên nói gì. Còn Tần Diệu vừa nghe xong thì lửa giận bốc lên tận trời. Tần Diệu hấn cực khổ kiếm tiền, đưa lên cho cha mẹ,

đó là chuyện nên làm, nhưng hai nhà kia là cái gì chứ, mấy năm qua chiếm lợi lộc từ nhà bọn họ còn chưa đủ hay sao?

"Cha, cha đã già thì cũng nên nhìn thấu mọi chuyện, đại bá, nhị bá chính là thấy cha dễ bị gạt, cho nên mới làm ra những hành vi như thế. Cha nói thử xem, bọn họ đã lấy của nhà chúng ta hết bao nhiêu tiền rồi? Nói là sẽ trả, nhưng có trả không? Một phân tiền con cũng chưa thấy bọn họ trả. Bản thân chúng ta đói khát chỉ có thể buộc chặt thắt lưng, cháo trắng mỗi bữa cơm đều có thể nhìn thấy cả bóng người. Cha thì rất tốt bụng, đại phát thiện tâm, đem tâm huyết cả nhà cho hết cho người ta... Ấy da!" Tần Diệu còn chưa nói xong, thì đã bị tẩu thuốc của Tần phụ gõ lên đầu.

"Lão tử làm người thế nào, còn cần người đến dạy ta sao?" Tần phụ đứng dậy đuổi theo Tần Diệu mà đánh, Tần Diệu thì vất giò lên cổ mà chạy, hai cha con cứ người đuổi ta chạy vòng vòng trong đại sảnh.

"Ha ha... Gia gia đánh mạnh vào!" Tần Tử Viễn xem cảnh Tần phụ đuổi đánh Tần Diệu thành chơi đùa, vỗ tay cười ha ha không ngừng. Từ Hạo thấy ca ca cười, cũng lớn tiếng cười theo. Ngay cả Từ Như đang ngồi trong lòng Mã Đại Ni cũng hô reo: "Đánh, đánh..."

Tần Diệu vừa chạy vừa tức giận mắng âm lên: "Ba tên tiểu khốn khiếp nhà các người, có lương tâm hay không hả?"

(*khốn khiếp: có truyện chú thích từ này nghĩa là lưu manh, nhưng cái này không chính xác. Vương bát đản là từ chửi có hai nghĩa:

_nghĩa thứ nhất: là đồ trứng rùa, vì vương bát là rùa, đản là trứng. Hoặc thông dụng hơn có thể dịch là đồ con rùa.

_nghĩa thứ hai: là đồ con rùa rút đầu. Lý do chửi như vậy là vì trong tiếng hoa chữ vương (王) + chữ bát (八) + đản (O), do từ đản là quả trứng nên được ký hiệu hình tròn chữ không phải chữ tiếng hoa như vậy nha mọi người. Mọi người vẽ hình tròn quả trứng trước, rồi vẽ chữ bát vào hình tròn, sau đó vẽ tiếp chữ vương vào giữa chữ bát sẽ có hình mai rùa. Nhìn qua giống như là con rùa rút đầu vào mai. Cho nên mới có cách chửi là đồ con rùa rút đầu.

_trong truyện của chúng ta thì có thể hiểu câu mắng của Tần Diệu là: "Ba con rùa con các người, có lương tâm hay không?"

_lý do Sa ko chọn edit câu này ra luôn là vì muốn giữ nguyên nguyên tác, mặt khác là vì sau này các bạn đọc truyện này hay truyện khác cũng sẽ gặp lại từ này rất nhiều, nên mới chú thích hơi dài, bạn nào thấy phiền thì thông cảm nha.)

"Ha ha ha..." Ba đứa bé càng cười vui vẻ hơn.

Những người còn lại nhìn niết nên quen rồi, có thể thấy tình cảnh này đã diễn ra nhiều thế nào. Đuổi đánh một hồi lâu, cuối cùng Tần phụ mệt quá nên dừng lại.

Tần mẫu xụ mặt bảo Tần Phương đi lấy khăn cho Tần phụ lau mồ hôi. Sau đó chờ Tần phụ hết thở dốc rồi mới nói: "Từ từ nói chuyện không được sao? Con trai cũng lớn như vậy rồi, ông còn lấy tẩu thuốc đánh nó."

Tần phụ liếc mắt nhìn khuôn mặt cợt nhả của Tần Diệu: "Bố bà không nghe thấy nó nói cái gì à?"

"Nói cái gì hả? Nói thật sao?" Tiếng nói Tần mẫu rõ ràng hữu lực: "Chẳng lẽ lão nhị nói không đúng? Nhà chúng ta bây giờ đã không giống trước kia nữa rồi, làm gì còn dư dả để cho ông đem đi tiếp tế hai nhà kia, tự bản thân ông cũng nhìn thấy mà. Nhưng ông vẫn không chịu mặc kệ hai nhà bọn họ, bây giờ thì hay rồi, người ta lừa gạt lừa đến tận trên đầu của ông, lão già à, chẳng lẽ ông còn chưa nhìn thấy rõ bọn họ là loại người gì hay sao?"

"Phải đó! Cha, đại bá và nhị bá thành thân, xây nhà, mua đất, có chuyện nào là không phải nhờ gia gia giúp đỡ? Nhưng khi gia gia bị vướng vào kiện tụng, đại bá cùng nhị bá lại trốn nhanh hơn bất cứ người nào. Bọn họ làm người không biết tốt xấu như vậy, sao cha còn phải đào tìm đào phôi vì bọn họ?" Tần Diệu vừa bất mãn nói, vừa lau mồ hôi đầy trên mặt do mới vận động.

Tần phụ trừng mắt với Tần Diệu một cái, rồi lại thở dài bất đắc dĩ: "Bọn họ chung quy* cũng là người Tần gia, là do một tay gia gia các con nuôi lớn, trước khi gia gia các con đi đã căn dặn phải chiều có* bọn họ, cha làm sao có thể mặc kệ không lo?"

(*chung quy: cuối cùng; cũng có thể hiểu là nói gì thì.... Ví dụ: bọn họ nói gì thì cũng là người Tần gia; hoặc có nói gì thì bọn họ cũng là người Tần gia.

*chiều có: đồng nghĩa với chăm sóc.)

"Chiều có cái gì mà chiều có? Đều đã là người già hết cả rồi, con cháu đều có đủ, còn cần ông chiều có cái gì nữa hả? Ông xem người ta là người Tần gia, nhưng người ta lại xem ông là cái chày gỗ, dễ lừa gạt." Tần mẫu nhớ đến mấy năm nay đều tại ý nghĩ cố chấp này của Tần phụ, mà liên tục bị người ta lợi dụng, liền ghen một bụng tức.

"Được rồi, nếu về sau huynh ấy còn gạt ta, thì ta sẽ mặc kệ." Tần phụ hút một hơi thuốc, có vẻ hơi tức giận, nói cho cùng thì có ai bị gạt mà lại vui vẻ được đâu.

Dù Tần phụ nói như thế, nhưng những người còn lại trong Tần gia lại không có một ai vui mừng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì lời nói này bọn họ đều nghe rất nhiều lần rồi. Nhưng còn cách nào nữa chứ, Tần phụ là trụ cột của Tần mẫu, là phụ thân của mấy huynh đệ Tần Chung, ở trong cái nhà này, Tần phụ thường mặc kệ mọi chuyện, nhưng một khi Tần phụ muốn quản chuyện gì đó, thì không ai lay chuyển được quyết định của Tần phụ.

"Được rồi! Đi ngủ hết đi! Đừng có ở đây lãng phí dầu." Dứt lời, Tần mẫu liền đứng dậy, thuận tiện thổi tắt luôn ngọn đèn.

Đêm nay không có trăng, đèn vừa tắt thì trong nhà liền tối đen như mực, người của Tần gia đứng dậy, mò mẫm tìm đường đi về phòng của mình.

"Ai da, ai dẫm lên chân ta vậy?" Mã Đại Ni bỗng hét lên một tiếng.

"Hèn gì ta lại thấy mềm như vậy, mẹ nó* này, có phải gần đây nàng béo lên hay không?" Ngay sau tiếng la của Mã Đại Ni là tiếng thì thầm của Tần Diệu.

(*trong truyện này chồng thường gọi vợ là mẹ nó, nghĩa là mẹ của con mình, không phải từ chửi đâu nhé. Sa không thích từ chửi con mẹ nó,..... Cho nên trong những truyện Sa edit sẽ không xuất hiện từ này.)

"Phụt..." Lý Hầu La phì cười ra tiếng, vừa cười xong liền cảm giác được cổ tay mình bị ai đó nắm lấy dắt đi, tức khắc, nàng liền theo bản năng trở tay ghim giữ lại.

"Hầu La, đi cùng ta!"

Người nắm tay nàng dắt đi là Tần Chung.

Nghe thấy giọng nói Tần Chung, Lý Hầu La cười cười trong bóng tối, mấy năm chịu giày vò trong mặt thể khiến lòng cảnh giác của nàng quá cao, quả nhiên là muốn xóa bớt đi cũng không dễ dàng như thế.

Theo Tần Chung vào phòng, lại được hắt dắt tới cạnh mép giường.

"Nàng mới vào nhà, còn chưa quen thuộc mọi nơi, ta sợ nàng không nhìn thấy đá trứng đồ đạc." Chờ Lý Hầu La ngồi xuống giường rồi Tần Chung mới buông lỏng tay, cũng giải thích một chút về lý do nắm tay Lý Hầu La.

Quyển rũ trong vô hình là vết dao trí mạng nhất, Lý Hầu La gật đầu, gật đầu rồi mới nhớ là trong bóng tối làm sao mà nhìn thấy được, liền lên tiếng nói thêm: "Ta biết! Người chàng thích là tỷ tỷ của ta! Ta sẽ không nghĩ nhiều." Thật đáng tiếc.

Tần Chung im lặng, Lý Hầu La lại cho rằng mình đã nói trúng tâm sự của Tần Chung, bèn nhún nhún vai, sột sột soạt soạt cởi đi áo ngoài, xoay người nằm xuống nửa giường trong, rồi vỗ vỗ nửa giường ngoài theo thói quen: "Mau lên giường ngủ đi."

Trong bóng đêm, Tần Chung nghe Lý Hầu La nói như thế, bỗng có cảm giác lờ lờ này của nàng giống như là tú bà đang mời khách ở thanh lâu. Tần Chung sờ sờ mép giường, rồi cũng cởi áo ngoài ra, vừa mới nằm xuống thì đã được một tấm chăn phủ lên người: "Hiện tại trời lạnh, nên đắp chăn thật kỹ, không lại cảm lạnh." Lý Hầu La đem chăn đắp cho Tần Chung, tấm chăn cũng không lớn, nếu muốn đắp đủ cho cả hai người, thì khó tránh khỏi việc phải nằm sát vào một chút.

Lý Hầu La không cảm thấy gì, đến thời đại này cũng lâu vậy rồi, đồng hồ sinh học sớm đã điều chỉnh theo, rất nhanh thì Lý Hầu La đã chìm vào giấc ngủ. Tần Chung cảm nhận được nhiệt độ ấm áp bên cạnh, nhắm mắt lại thật lâu cũng không tài nào ngủ được, cả người cứng đờ như khúc gỗ, hẳn chưa từng nằm gần ai đến như vậy, cho đến khi tiếng ngáy của Lý Hầu La truyền tới, Tần Chung mới nhẹ nhàng thở ra, cả người cũng từ từ thả lỏng.

Hôm sau, khi tờ mờ sáng, Lý Hầu La đã thức dậy, vừa mở mắt ra thì đã thấy bên cạnh không có ai, Lý Hầu La nói thầm trong bụng: "Sao hôm nay lại dậy sớm thế không biết?"

Cơm sáng vẫn là chén cháo loãng soi được bóng người như thường lệ. Một, hai ngày thì còn được, nhưng ngày nào cũng ăn như vậy, làm cho bây giờ Lý Hầu La nhìn thấy đồ ăn gì cũng thèm đến mức hai mắt phóng ra tia sáng màu xanh lục*.

(*mắt phát tia sáng màu xanh lục, xanh lá cây: trong các truyện TQ thường dùng câu nói này để miêu tả sự thèm thuồng, thèm muốn. Câu miêu tả này thường được áp dụng cho các nhân vật có tính cách ham tiền, tình ranh, ví dụ như nhân vật Kim Kiền trong bộ đến khai phong làm nhân viên công vụ.)

"Mẹ, hôm nay con muốn lên huyện giao sách." Tần Chung ăn xong chén cháo loãng của mình, liền quay sang nói với Tần mẫu.

Tần mẫu cũng biết sau khi bệnh của Tần Chung tốt hơn một chút thì bắt đầu chép sách, nếu không phải bà không cho phép Tần Chung quá lao lực, thì nói không chừng Tần Chung sẽ chép sách từ lúc trời vừa sáng đến tận đêm khuya.

"Được rồi, lát nữa con đi chung với đại ca, nhị ca của con đi. Lão đại, lão nhị, trên đường đi để ý đệ đệ của các con một chút." Tần Chung bệnh nặng vừa khỏi, khó trách Tần mẫu cảm thấy không yên tâm.

Tần Phán gật gật đầu: "Con biết rồi, mẹ!"

Tần Diệu lăm bầm không biết đang nói cái gì.

"Mẹ, con cũng đi, con muốn cùng tướng công lên huyện. Đại ca và nhị ca phải làm việc, không thể đi trễ. Có con đi theo, con có thể chăm sóc cho tướng công. Trên đường có đi chậm một chút cũng không thành vấn đề." Lý Hầu La vừa nghe thấy Tần Chung muốn lên huyện, hai mắt liền phát sáng, vội vã ăn hết chén cháo, giờ tay lên nói.

Tần mẫu nghe xong thấy có lý, nên đồng ý, trước khi đi còn dặn dò Lý Hầu La: "Hầu La, bệnh của Chung nhi vừa mới khỏi thôi, trên đường đi đừng đi nhanh quá, giao sách xong thì lập tức đưa nó về."

"Yên tâm đi, mẹ. Cứ giao cho con!" Lý Hầu La vỗ vỗ ngực.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phường thêu

Edit: Sahara

Không cần đưa Tần Chung đi cùng, Tần Phấn và Tần Diệu liền đi trước. Lý Hầu La bỏ sách vào một cái sọt, mang trên lưng, rồi nhìn Tần Chung, nói: "Đi thôi!"

Vừa ra khỏi cửa, Tần Chung liền đuổi tay: "Đưa cho ta đi!"

Lý Hầu La lắc lắc đầu: "Không sao! Sức của ta rất lớn." Lời này cũng không phải là Lý Hầu La nói quá, tuy rằng dị năng đã tuột về cấp một, nhưng mấy ngày này nàng luôn rèn luyện, sức lực cũng tăng lên không ít.

"Yên tâm, ta sẽ không nói với mẹ đâu!" Tần Chung bóp bóp trán.

Lý Hầu La thấy Tần Chung cứ khẳng khẳng như vậy, liền bỏ cái sọt sách xuống, ai vát mà không được chứ? Thế nhưng, nàng vẫn dặn dò: "Nếu chịu không nổi thì cũng đừng cố làm ra vẻ."

Tần Chung gật gật đầu.

Lúc hai người đi trong thôn, cũng gặp gỡ chào hỏi không ít thôn dân, mấy ngày qua theo Tần mẫu đi nhặt củi, Lý Hầu La cũng nhận biết được hơn phân nửa người trong thôn, Tần Chung còn chưa kịp giới thiệu, thì Lý Hầu La đã lên tiếng trước.

"Thăm, đi giặt đồ à?" (*thăm = thím)

"Chào Tiền Thúc..."

"Chào Vương đại gia...."

Những người được chào cũng thân thiện chào lại, có người còn nói thêm mấy lời như: "Chung ca nhi, cháu cưới được một thê tử thật tốt, thử nhìn mà xem, diện mạo xinh đẹp, miệng lại ngọt, tính tình cẩn mẫn, mẹ của cháu cũng khen không ngớt lời."

Lý Hầu La e thẹn liếc nhìn Tần Chung một cái, hai má đỏ ửng, thẹn thùng mà nói: "Đầu có ạ! Tướng công mới tốt!"

"Nhìn kia, nhìn kia, mới đó đã bênh vực rồi, ha ha...."

Tần Chung cũng mỉm cười đáp lại, trong lòng lại hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là một kẻ lừa đảo, diễn trò còn giỏi hơn hẳn, nếu vị Hầu La cô nương này mà biết thẹn thùng, thì tên của hắn sẽ viết ngược lại.

Đương nhiên, trên đường có nhiều người nhiệt tình, thì cũng có không ít người ghen tị với Lý Hầu La, ai bảo Tần Chung lớn lên tuấn tú như vậy, có thể nói là thiếu niên tuấn tú nhất Tiểu Thanh Thôn, cho nên tất nhiên là chiếm được tâm của rất nhiều thiếu nữ hoài xuân.

(*thiếu nữ hoài xuân: chỉ những cô gái ở độ tuổi mơ mộng, bắt đầu biết yêu.)

Lý Hầu La lại không sợ ai hết, có người nào trừng mắt với nàng, thì nàng lập tức trừng mắt lại, hai mắt còn trừng to hơn, hung dữ hơn đôi phượng.

Chúng thiếu nữ của Tiểu Thanh Thôn: "Tần Chung ca ca vậy mà lại cưới phải một người đàn bà đánh đá."

Ra khỏi cổng thôn, Lý Hầu La liền chóng hong cười rộ lên: "Tần Chung, chàng có thấy không? Thật thú vị quá đi mất." Đột nhiên thoát khỏi cái thế giới lúc nào thân kinh cũng trong trạng thái căng thẳng như mặt thế, ở nơi này, tinh thần Lý Hầu La được thả lỏng rất nhiều, nên cũng phát hiện ra nhiều chuyện thú vị trong cuộc sống, việc mấy tiểu cô nương này trừng mắt, nghiêng răng với mình như thế thôi cũng làm Lý Hầu La thấy rất mắc cười.

Tần Chung lắc lắc đầu, trên mặt cũng đượm ý cười, trong lòng lại cảm thấy hết biết: thật là ngốc nghếch!

Từ Tiểu Thanh Thôn đến huyện độ khoảng nửa canh giờ đi đường, Lý Hầu La còn tưởng Tần Chung vác nhiều sách như vậy sẽ không chịu đựng được bao lâu, không ngờ khi đến cổng huyện, ngoại trừ việc hơi thở dốc một chút ra thì Tần Chung hoàn toàn không có việc gì.

Lý Hầu La vỗ vỗ vai Tần Chung: "Không tệ, không tệ! Thân thể này của chàng còn khỏe hơn so với tưởng tượng của ta rất nhiều."

Tần Chung: "..... Hầu La, ra bên ngoài, lời nói, cử chỉ của nàng nên thu liễm lại một chút."

Lý Hầu La thấy khó hiểu mà nhìn Tần Chung: "Ta làm sao?" Tiếp theo sau đó, Lý Hầu La như chợt hiểu ra cái gì, liền vươn tay chỉ chỉ vừa nhìn Tần Chung bằng ánh mắt chế nhạo.

(*trước đó Lý Hầu La nói thân thể của Tần Chung khỏe hơn tưởng tượng của mình, câu này nghĩ theo nghĩa đen tối là ám chỉ việc đàn ông khỏe mạnh trên giường, Tần Chung bảo Lý Hầu La thu liễm lời nói vì cho rằng lời nói của Lý Hầu La quá mờ ám, thật ra là do đầu óc anh í đen tối quá mà thôi. Vì vậy cho nên Lý Hầu La mới chỉ chỉ rồi nhìn Tần Chung đầy chế nhạo.)

Tần Chung ho khụ một tiếng: "Tối rồi, chúng ta vào thành thôi."

Tên đầy đủ của huyện này là Vân Dương huyện, phạm vi bao gồm mười tám thôn trang ở lân cận. Vân Dương huyện ở cạnh sông Thông Giang, còn xây một bên tàu, huyện thành còn náo nhiệt hơn so với tưởng tượng của Lý Hầu La. Trên đường phố, các cửa hàng san sát nhau, người đi đường qua lại đông nghịt.

Tần Chung thấy Lý Hầu La tò mò nhìn quanh quất khắp nơi, sự nghi ngờ trong lòng càng nhiều, tuy rằng thường nói nữ tử chưa thành thân không bước chân ra khỏi cửa, nhưng nhà Lý chủ bộ ở huyện thành, một năm cũng phải ra ngoài vài lần chứ, nhưng sao nhìn Lý Hầu La giống như là chưa từng nhìn thấy huyện thành?

"Hôm nay trùng hợp mở phiên chợ, nàng cứ xem nhiều một chút." Tần Chung vừa nói vừa nhìn Lý Hầu La.

Hai mắt Lý Hầu La vẫn luôn nhìn ngó khắp nơi, nghe Tần Chung nói cũng chỉ gật đầu đại mà không thêm đề ý.

Đầu tiên, Tần Chung dẫn Lý Hầu La đến tiệm sách, chương quầy tiệm sách là một người trung niên mập mạp, thái độ đối với Tần Chung cực kỳ thân thiết, khuôn mặt ông ấy lúc cười thật giống Phật Di Lặc: "Chung ca nhi, sách chép xong hết rồi à?"

(*Phật Di Lặc: chữ viết thì là Phật Di Lặc, nhưng khi nói chuyện thì mọi người lại thường nói là Phật Di Lặc.)

Tần Chung thả sọt sách xuống, thái độ thân thiết mà không mất phần tôn kính: "Hà thúc, ngày giao sách cũng đã tri hoãn khá lâu, mời thúc kiểm tra lại một chút. Trong này có một quyển sách cháu chép hỏng rồi." Dứt lời, Tần Chung liền mở quyển sách mà ngày đó sơ ý quệt một nét bút ra cho Hà chương quầy xem.

Hà chương xem thử, chẳng qua chỉ là một vết lem nhỏ, nếu Tần Chung không nói, thì ông cũng không phát hiện, trong lòng Hà chương quầy lại càng có hảo cảm với đứa trẻ thành thật này: "Chẳng qua chỉ là một vết lem nhỏ mà thôi, không có sao cả."

"Không, Hà thúc, chuyện gì cũng phải làm theo quy tắc, lúc trước đã nói rõ là sách được sao chép không thể có chút sai sót, bây giờ làm sao có thể xem như không có chuyện gì được?" Giọng điệu Tần Chung tuy rằng ôn hòa, nhưng lại rất kiên định.

"Được rồi, Chung ca nhi, cháu cũng quá thành thật rồi." Hà chương quầy mỉm cười, nhận lấy sách, cầm tiền đưa cho Tần Chung.

Tần Chung nhận lấy tiền, cười nói: "Hà thúc buôn bán trung thực, lại hết lòng chiều cố cháu, tất nhiên là cháu cũng không thể lừa gạt Hà thúc."

Thời đại nào cũng vậy, người làm ăn coi trọng nhất chính là hai chữ thành tín, Tần Chung nói như vậy, lại càng hợp ý Hà chương quầy: "Hiện tại vẫn lãnh tiếp hai mươi quyển hả?"

Tần Chung gật đầu: "Sức khỏe đã khá hơn nhiều, nhưng mẫn thân vẫn lo lắng cháu quá mệt nhọc, làm phiền Hà thúc rồi."

Hà chương quầy thở dài: "Thật đáng tiếc, nếu như cháu không bệnh, nói không chừng đã đỗ tú tài rồi."

Tần Chung nghe xong chỉ cười cười mà không nói tiếng nào, làm cho Hà chương quầy càng thấy đáng tiếc.

Lý Hầu La nghe xong thì thấy hơi bất ngờ, hiểu biết của nguyên chủ đối với Tần Chung không nhiều, chỉ biết Tần Chung là vị hôn phu được đính ước từ nhỏ với Lý Nguyệt Nga, có một khoảng thời gian Lý Nguyệt Nga luôn miệng nhắc đến Tần Chung, nói là tiền đồ gì gì đó, nhưng sau này lại không thấy nhắc đến nữa, bây giờ ngẫm nghĩ lại, chính là từ lúc Tần Chung bị bệnh, thì Lý Nguyệt Nga bắt đầu không nhắc đến Tần Chung nữa.

Thì ra là có chuyện như vậy, nghĩ đến trước đó Lý Nguyệt Nga cũng không có tâm tư hủy hôn, nói cho cùng thì cái gương mặt này của Tần Chung quả thật là quá hút hồn người khác, hơn nữa trước kia Tần Chung còn từng đọc sách, thông qua ký ức mơ hồ của nguyên chủ, có thể thấy được trước khoảng thời gian Tần Chung bị bệnh, Lý gia cũng rất xem trọng tiền đồ của Tần Chung. Thế nhưng khi Tần Chung bị bệnh suốt hai năm thì mọi thứ đều thay đổi. Sức khỏe không tốt, cũng khó có được thành tựu trên con đường khoa cử, hơn nữa, hiện giờ gia đạo của Tần gia sa sút, quả thật là không xứng được Lý gia gả một đích nữ xuất sắc như vậy vào nhà.

"Cháu chép sách rất tốt, những vị khách mua sách do cháu chép đều khen không ngớt lời, về sau mỗi quyển sách cháu chép đều tặng thêm một văn tiền một quyển." Lý Hầu La ở một bên nghĩ đồng nghĩ tây, khi hồi thần lại thì chợt nghe thấy một câu này của Hà chương quầy.

(*nghĩ đồng nghĩ tây: nguyên văn cover là bày nghĩ tám nghĩ, nghĩa là nghĩ ngợi miên man.)

Cho dù ba văn tiền một quyển sách, thì chép xong cũng mất hai ngày không ngủ không nghỉ. Mà một cân thịt đã là năm văn tiền rồi, chiếu theo như vậy mà tính, thì cái giá ba văn tiền một quyển sách này của Hà chương quầy vẫn còn rất thấp.

Lý Hầu La ở bên này thăm chặc lưỡi vì việc kiếm tiền gian nan ở thời đại này, mà Tần Chung ở bên kia nghe thấy Hà chương quầy nói như vậy thì liền nghiêm mặt: "Hà thúc, cháu biết đây là thúc chiều cổ cho cháu, cháu sẽ nhớ kỹ."

Hai mắt của Hà chương quầy vốn dĩ đã rất nhỏ, bây giờ lại cười híp thành một đường thẳng, chẳng qua là ông bán một cái nhân tình mà thôi. Ông rất xem trọng Tần Chung, nếu như tốn chút tiền mà có thể giao hảo* với Tần Chung, tất nhiên là có lời. Lỡ như ông nhìn lầm, vậy cũng không quan trọng, bắt quá cũng chỉ mấy văn tiền mà thôi. Hơn nữa ông cũng không hoàn toàn là vì kết giao, đứa trẻ Tần Chung này vừa lễ phép lại vừa ngoan ngoãn, phẩm hạnh đoan chính*, lương thiện, cứ xem như là ông chiều cổ cho đám hậu bối.

(*giao hảo: tạo mối quan hệ tốt.

*đoan chính: ngay thẳng.)

Đương nhiên, ông nên chiều cổ thì vẫn chiều cổ, nhưng nếu Tần Chung có thể nhớ điểm tốt của ông thì không còn gì bằng. Trong lòng Hà chương quầy nghĩ thế, bàn tay mập mập lại vỗ lên bả vai gầy của Tần Chung: "Không có gì đáng kể, cháu cứ gắng đọc sách cho tốt, thúc tin cháu nhất định sẽ có tiền đồ lớn."

"Mượn lời may mắn của Hà thúc."

(*mượn lời may mắn: một cách nói khách sáo, ẩn ý là hy vọng điều mà người kia nói sẽ thành hiện thực, cũng có thể hiểu là cảm ơn lời chúc.)

Rời khỏi tiệm sách, Tần Chung liền muốn về nhà, nhưng Lý Hầu La làm sao mà chịu, nàng đến Vân Dương huyện cũng không phải là để đi chơi không: "Trong huyện có phường thêu không? Hay là cửa hàng bán đồ thêu chẳng hạn?"

Trước kia Tần Chung đọc sách tại thư viện trong huyện, cho nên cũng biết một chút: "Trong huyện có hai phường thêu, tên là Cẩm Tú Phường và Như Ý Phường. Xung quanh huyện cũng có rất nhiều cửa hàng thêu do hai phường thêu này mở. Sao vậy, nàng muốn mua đồ thêu à?"

Lý Hầu La nghe xong thì thấy rất vui vẻ, một huyện thành mà có đến hai phường thêu, hơn nữa xung quanh còn mở rất nhiều cửa hàng thêu, điều này chứng minh, việc thêu thùa rất được ưa chuộng ở thời đại này, phát triển thành thực.

"Đi, chúng ta đến cửa hàng thêu xem thử một chút."

Cửa hàng thêu do Cẩm Tú Phường và Như Ý Phường mở cũng lấy tên là Cẩm Tú Phô và Như Ý Phô, nhưng lại được chia ra ở thành bắc và thành nam. Điều này cũng có thể lý giải, kinh doanh cùng một nghề, tự nhiên mà muốn tách ra.

Lý Hầu La hưng phấn kéo tay Tần Chung đi đến Cẩm Tú Phô trước, dọc đường đi Tần Chung luôn muốn rút tay ra khỏi tay Lý Hầu La, đáng tiếc, bởi vì Lý Hầu La có dị năng, sức lực quá khỏe, cho nên Tần Chung không rút tay ra được.

Trên phố, mặc dù là phu thê, nhưng hai người cứ nắm tay như vậy, cũng có chút khác người, hai tai Tần Chung đỏ ửng, thế nhưng Lý Hầu La cứ một đường xông thẳng về phía trước, nên không phát hiện ra bộ dáng hiện giờ của Tần Chung, mãi cho đến khi tới Cẩm Tú Phô, tay của Tần Chung mới được buông ra.

Tần Chung nhìn bàn tay bị nắm đến đỏ lên, vốn dĩ là tức giận, nhưng sau đó lại thầm cười một cách bất đắc dĩ trong lòng, việc làm "khác người" của vị cô nương Hầu La này cũng đâu phải chỉ có mỗi một việc.

"Vị phu nhân này, xin hỏi là muốn mua cái gì? Tú nương* của phường thêu chúng ta đều là xuất sắc nhất, nhỏ thì có túi tiền, khăn tay, lớn thì có bình phong, tranh họa, y phục, cần cái gì cũng đều có, phu nhân cứ tùy ý lựa chọn." Tiểu nhị của cửa hàng nhìn thấy Lý Hầu La tuy là còn trẻ, nhưng lại búi tóc phụ nhân*, cho nên mới xưng hô Lý Hầu La là phu nhân, sau đó thì lưu loát giới thiệu về cửa hàng.

(*tú nương: thợ thêu, thường dùng cho nữ, khi đạt tới một cấp bậc nhất định sẽ được xưng hô là đại sư.

*phu nhân: nữ tử đã có chồng.)

"Ta muốn đi xem thử một chút!" Lý Hầu La nói xong, liền bắt đầu xem thử từng món đồ thêu được trưng bày ở tầng này, xác thực đúng như lời tiểu nhị nói, chủng loại đồ thêu ở cửa hàng phong phú đa dạng, quạt, túi tiền, khăn tay, miếng đệm giày, hài thêu, v.v..

Sau khi Lý Hầu La xem qua một lượt, trong lòng cũng đã hiểu biết đại khái, hình thêu trên những món đồ thêu này đều là hoa văn thông dụng, thường gặp, nhưng châm pháp* (kỹ thuật thêu) thành thực, phối màu chỉ tự nhiên, đa dạng phong phú, nói tóm lại, kỹ thuật thêu ở thời này rất phát triển.

Nhưng trong mắt Lý Hầu La thì bấy nhiêu đây còn chưa đủ tiêu chuẩn, trước không đề cập đến dị năng thêu thùa của nàng, chỉ đơn giản là dùng trình độ thêu thùa của nàng ở trước mặt thế để nhận xét, thì kỹ thuật thêu ở đây cũng chỉ tới ngưỡng cửa đủ tư cách, kỹ thuật thượng thừa thì khỏi phải nhắc tới, càng miễn bàn đến cái gì gọi là tính nghệ thuật, số đồ thêu này lộ ra hơi thở khô khan.

"Tiểu nhị ca, vừa rồi huynh nói là còn có những kiện đồ thêu lớn, xin hỏi là để ở đâu vậy?" Lý Hầu La nhìn thấy ở đây chỉ trưng bày những hàng thêu nhỏ, sau khi xem xong hết, Lý Hầu La liền vẫy tay hỏi tiểu nhị.

Tiểu nhị thấy Lý Hầu La xem nhiều như vậy, ngay cả giá cũng không thèm hỏi, rõ ràng là không có ý muốn mua. Lại nhìn Lý Hầu La và Tần Chung, tuy rằng ăn mặc sạch sẽ, nhưng chỉ là vải thô, trong mắt tiểu nhị liền hiện lên vẻ mất kiên nhẫn, bắt quá tiểu nhị che giấu rất tốt, trên mặt vẫn nở nụ cười: "Phu nhân, kiện đồ thêu lớn rất quý giá, tất cả đều đặt ở lầu hai, nếu phu nhân không ngại thì cứ ở lầu một chọn lựa."

Lý Hầu La tất nhiên là hiểu được ẩn ý trong lời nói của tiểu nhị, nhưng là người từng trải qua thời mạt thế, cho nên chỉ cần không động chạm đến lợi ích của mình, thì Lý Hầu La cũng không quan tâm người ta có thái độ gì với mình.

"Ta muốn đi xem thử!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiệm thêu

Edit: Sahara

****tiêu đề chương 13 là phường thêu, nghĩa là nơi sản xuất hàng thêu, đại khái chính là công xưởng, nhưng ở cổ đại đều là hàng thủ công, thêu tay. Còn tiệm thêu chính là cửa hàng bán đồ thêu, là những mặt hàng đã thành phẩm. Phường thêu vẫn có thể mua bán đồ thêu chứ ko phải chỉ sản xuất thôi. Phường thêu là tiệm thêu nhưng quy mô lớn hơn.

**** Xin mọi người dành chút thời gian đọc những lời này trước khi đọc truyện tiếp:

_Bắt đầu từ chương này Sa xin phép sửa lại một số cách xưng hô như sau:

1: giữa Tần phụ và Tần mẫu, khi hai vợ chồng nói chuyện bình thường tôn trọng nhau thì sẽ xưng hô tôi_ông, tôi_bà. Những lúc Tần phụ, Tần mẫu tức giận thì là Ta_ông, ta_bà.

2. Xưng hô giữa các nhân vật trẻ đồng trang lứa trong trường hợp lịch sự, hoặc bạn bè thân thiết lúc vui vẻ hoặc bình thường: tôi_cô, ta_cô, ta_huynh. Lúc giận hay quan hệ mâu thuẫn: ta_người.

3. Xưng hô giữa người lớn tuổi và người trẻ tuổi lúc bình thường: ta_con, ta_cháu... Lúc giận: ta_người.

4. Xưng hô giữa người trẻ với người già có quan hệ thân thiết hoặc tôn trọng bình thường: con, cháu, tôi_ông, bà, thúc, bá...

Lúc giận: ta_ông, bà, thúc, bá.....

5. Xưng hô giữa kẻ thù: ta_người.

6. Những cách xưng hô trên chỉ dùng trong lời thoại của nhân vật.

_Nhiều bạn sẽ cảm thấy cổ đại mà sử dụng từ cô, tôi là không hợp, về chuyện này thì Sa xin giải thích là không có gì mà không hợp cả. Rất nhiều bạn editor cũng có sử dụng cách xưng hô này. Sa cũng đọc 1 bài viết tổng hợp cách xưng hô trong truyện cổ đại ở trang web bách gia trang để tham khảo, ngoài ra Sa cũng có đọc một số tác phẩm nổi tiếng được chuyển của các tác giả như Kim Dung và Quỳnh Dao để tham khảo thêm, trong những bộ truyện ấy, các nhà văn chuyển thể cũng có sử dụng cách xưng hô tôi, cô,... Tất cả bộ phim cổ trang lồng tiếng hoặc vietsub cũng dùng từ cô và tôi rất nhiều.

_So ra thì từ nàng mà các bạn đọc luôn cho rằng hợp với cổ đại lại ít được dùng tới trong những cái mà Sa mới liệt kê ở trên nhất.

_ Lý do Sa quyết định đổi lại thành như vậy 1 là để tránh lạm dụng quá nhiều từ ta và ngươi, từ nàng sẽ đi đôi với từ chàng dùng cho phu thê ân ái và trong lời dẫn truyện. Sa không thích cái gì cũng dùng từ nàng, như một số trường hợp cha nhắc tới con gái mình mà cũng dùng từ nàng, ông già xem một cô nương như con cháu mà cũng gọi là nàng.

_ Tùy theo trường hợp, hoàn cảnh và diễn biến trong truyện mà cách xưng hô sẽ được điều chỉnh.

_ Nếu bạn nào không chấp nhận được cách edit của Sa thì có thể drop trước khi lún hố, ai tình nguyện nhảy hố thì xin đừng comment là dùng từ cô không hợp với cổ đại nữa nha, cảm ơn mọi người đã dành thời gian đọc những lời này!!!!!!

Lý Hầu La nói xong thì đi thẳng lên lầu hai, tiểu nhị cũng bám theo sát gót: "Phu nhân, phu nhân...."

Tần Chung thấy thế, cũng chỉ đành cất bước đi theo.

Vừa lên lầu hai, hai mắt Lý Hầu La liền phát sáng, so với lầu một, thì các món đồ thêu ở lầu hai quả là tinh phẩm* (*hàng chất lượng cao). Bình phong*, tranh thêu, phụ kiện,.... Đẹp rất tinh xảo và xinh đẹp, được phân loại đẳng hoàng. Hơn nữa, tiệm thêu Cẩm Tú Phô còn thiết kế một khu vực riêng, chuyên trưng bày những hàng thêu đặc biệt tinh xảo, đẹp.

(*bình phong: một tấm vách ngăn rời, có thể gấp lại, thường làm bằng gỗ, hoặc khung gỗ bên ngoài, bên trong là tranh thêu.)

Lý Hầu La đi đến trước một tấm bình phong lớn nhất, đây là một bức bình phong thêu đồ án tranh sơn thủy*, theo đánh giá của Lý Hầu La thì tay nghề này cũng được xem là tầm tàm. Cách giấu chỉ thừa* điêu luyện, bố cục cây cối um tùm, suối nước róc rách linh động cũng ra hình ra dáng vài phần.

(*tranh sơn thủy: tranh vẽ phong cảnh.

*cách giấu chỉ: khi thêu hay may đồ, mọi người thường gút 1 đầu chỉ trước rồi mới bắt đầu may, nhưng thợ thêu chuyên nghiệp sẽ không gút chỉ mà sẽ có phương pháp giấu chỉ để chỉ không bị tuột, và không làm xấu tác phẩm.)

Tiểu nhị thấy Lý Hầu La cứ đứng ngắm người một hồi lâu không có phản ứng trước bức bình phong kia, thì trên mặt liền xuất hiện vài phần đắc ý: "Đây là món đồ thêu tinh mỹ nhất của cửa hàng chúng tôi, là do tú nương có tay nghề tốt nhất ở phường thêu thùa nên, tốn hết một năm thời gian để hoàn thành. Trước đó, phu nhân của huyện lệnh cũng nhìn trúng món đồ này, ra giá hai trăm lượng bạc để mua nó. Phu nhân, người cứ việc xem thử, món đồ này rất nhanh sẽ được đưa đến phủ của huyện thái gia."

Ý tứ của tiểu nhị đã rất rõ ràng, cứ việc ngắm, dù sao cũng mua không nổi.

Lý Hầu La càng nghe tiểu nhị nói thì hai mắt càng phát sáng, nàng nhìn về phía tiểu nhị: "Tiểu nhị ca, thường thì có nhiều người mua những kiện đồ thêu lớn như thế này không?"

Tiểu nhị thấy hai mắt Lý Hầu La phát sáng đến dọa người, liền lui về sau hai bước theo bản năng: "Tất nhiên là nhiều, chỉ cần thêu đẹp, thì sẽ có nhiều người mua. Cửa hàng ở kinh thành của chúng tôi ở kinh thành buôn bán rất tốt, không chỉ riêng gì các vị lão gia, thái thái* của Đại Việt, mà ngay cả những quý Tây Dương* ở hải ngoại cũng cực kỳ thích. Cùng một kiện đồ thêu, nhưng khi mang ra hải ngoại bán thì sẽ bán được giá rất cao." Tính cách của tiểu nhị thích khoe khoang, Lý Hầu La chỉ mới hỏi một câu, thì tiểu nhị đã tuôn ra một tràng.

(*thái thái: một cách gọi khác của từ phu nhân.

*quý Tây Dương: chỉ người phương tây, đây là cách gọi của người dân TQ đối với người phương tây thời phong kiến.)

Có thể bán được ở cả hải ngoại?

Trong lòng Lý Hầu La thấy rất kích động.

Thời cổ đại ở thế giới của nàng, hải mậu* không được phát triển, tuy rằng Trịnh Hòa* cũng từng đến Tây Dương, nhưng mục đích của chuyến đi đó là để truyền bá quốc uy của Thiên Triều*, thế nhưng trong chuyến đi ấy, tiền không kiếm được đã đành, mà thể diện còn bị mất đi không ít. Về sau, triều Minh diệt vong, hải vận hoàn toàn bị cấm, triệt để ngăn cách cùng thế giới bên ngoài. Không ngờ ở thế giới này, hải vận lại phát triển đến như thế.

(*hải mậu: mậu là thương mậu, hải mậu là buôn bán bằng đường biển, đồng nghĩa từ hải vận.

*Trịnh Hòa: tên một vị thái giám thời nhà Minh. Ông là người dẫn đầu các chuyến đi đến phương tây vào thời đó, người đời sau thường gọi các chuyến đi đến phương tây của ông là: Trịnh Hòa hạ Tây Dương, hoặc Tam Bảo thái giám hạ Tây Dương. Bạn nào muốn biết chi tiết thì search Google với từ khóa Trịnh Hòa.

*Thiên Triều: người thời xưa của TQ gọi chung các triều đại của họ là Thiên Triều. Triều là triều đại, Thiên là trời. Bởi vì hoàng đế của TQ tự xưng là Thiên Tử tức là con của trời.)

Hơn nữa, theo như lời tiểu nhị nói, thì Đại Việt chẳng những mở ra hải mậu, mà còn phát triển rất tốt.

"Hầu La...." Tần Chung nhìn bộ dáng kích động của Lý Hầu La, thầm thấy khó hiểu mà gọi một tiếng.

Lý Hầu La hồi thần lại, ho khan một tiếng: "Tướng công, không ngờ đồ thêu đẹp lại bán được giá như vậy, về sau ta cũng có thể bán đồ thêu."

Lý Hầu La nói thật lòng, nhưng tiểu nhị lại nhìn không được mà phì cười: "Vị phu nhân này, người cho rằng ai cũng có thể thêu ra được những món đồ thêu đẹp như thế này sao? Mấy vị tú nương kia ở phường thêu của chúng tôi, từ nhỏ thì đã được theo các vị sư phụ học tập, không có công lực mười năm, hai mươi năm thì không thể nào thêu ra được những món đồ thêu này!"

Lời nói này của tiểu nhị rất được Lý Hầu La tán đồng, việc thêu thùa phải nhìn vào tư chất, ở thế giới kia của nàng, phần lớn các thợ thêu thùa đều là nữ, nhưng theo sự phát triển của thời đại, nam giới cũng từ từ bước chân vào lĩnh vực thêu thùa, hơn nữa, còn có rất nhiều gia tộc, bởi vì châm pháp đặc thù mà nam càng dễ dàng học tốt hơn nữ.

Đồng dạng là tú nương, nhưng cấp bậc phân chia trong đó rất khác khe. Tú nương sơ cấp, hay còn gọi là Thêu Muội, là danh hiệu của thợ thêu từ hai năm trở lên, yêu cầu phải nắm vững các loại châm pháp*, sản phẩm thêu ra phải hoàn chỉnh.

(*các loại châm pháp: VN mình thì gọi là các loại mũi thêu, ví dụ như mũi cành cây, mũi xương cá, mũi đâm xô, mũi dây chuyền, v.v...)

Càng về sau, yêu cầu của các danh hiệu sẽ càng khó hơn nhiều, lại càng khó phải nói đến tú nương cao cấp. Tú nương cao cấp còn được gọi là Phượng Nương, yêu cầu căn bản ngoài nắm vững các loại châm pháp và kỹ xảo thêu, thì tác phẩm thêu ra phải là tác phẩm tinh mỹ được tán dương. Nếu nói tú

nuơng sơ cấp và trung cấp là dựa vào nỗ lực để đạt được, thì Phươg Nuơng ngoại trừ nỗ lực còn cần có thêm thiên phú.

(*thiên phú: năng khiếu trời sinh.)

Tiểu nhị thấy bản thân mình rõ ràng là đang cười nhạo Lý Hầu La, vậy mà Lý Hầu La còn gật đầu tán thành, vì vậy mà cảm thấy không còn gì thú vị, liền nói: "Được rồi, những kiện đồ thêu này phu nhân đều đã xem qua, nếu không có ý định mua thì xin mời phu nhân dời bước."

Cần xem đã xem, Lý Hầu La cũng không thích bị người ta xem thường, cho nên kéo tay Tần Chung đi xuống lầu.

Tần Chung thấy Lý Hầu La lại vô thức* nắm tay mình, trong lòng thờ dài bất đắc dĩ, cũng chẳng còn tâm tư rút tay ra, để mặc cho Lý Hầu La nắm lấy.

(*vô thức: làm một hành động gì đó trong vô tình, không có hoặc không kịp suy nghĩ.)

Sau khi hai người Lý Hầu La đi rồi, có một nữ tử mặc một bộ y phục màu đỏ nhạt bước ra từ sau bức bình phong khác, diện mạo rất xinh đẹp, nàng ta đi đến bên cạnh cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy Lý Hầu La kéo tay Tần Chung rời khỏi tiệm thêu.

"Tiểu thư, thật đúng là nhị tiểu thư!" Lời này là do một nha hoàn có khuôn mặt tròn trịa đứng bên cạnh nữ tử kia nói.

Nữ tử có diện mạo xinh đẹp này là đích nữ của Lý chủ bộ, đích tỷ của Lý Hầu La, Lý Nguyệt Nga. Nàng ta thấy Lý Hầu La kéo tay Tần Chung đi trên đường nhưng ánh mắt lại không hề dao động.

Ngược lại, tiểu nha hoàn bên cạnh Lý Nguyệt Nga thì lại tức giận bất bình: "Tiểu thư, tên Tần Chung kia sao lại có thể như vậy được chứ? Người trao đổi tín vật đính ước với hân là tiểu thư, sao hân ta lại có thể thân mật với nhị tiểu thư như vậy được?"

"Câm miệng! Đó là nhị cô gia trong phủ, hân và nhị muội là thanh mai trúc mã, hiện giờ chuyện tốt đã thành, là hi sự của Lý gia, nhớ kỹ chưa?" Lý Nguyệt Nga bình tĩnh nhìn thoáng qua tiểu nha hoàn, giọng điệu thản nhiên nhưng lại dọa tiểu nha hoàn sợ đến cứng đờ cả người, run run đáp: "Nhớ kỹ rồi, thưa tiểu thư!"

Nhìn thấy Lý Hầu La và Tần Chung như vậy, tuy rằng trên mặt Lý Nguyệt Nga không có cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại thầm thấy bức bối, cũng không còn hứng thú dạo chơi trong tiệm nữa, mà lập tức hồi phủ.

Chức chủ bộ ở Đại Việt chẳng qua là một chức quan thấp hèn, công việc là quản lý sự vụ, phụ tá huyện lệnh phân công quản lý những sự vật, sự việc cụ thể. Dù vậy, thì cơ hội đục nước béo cò trong đó cũng không ít, Lý chủ bộ cũng chẳng phải là loại thanh quan hai bàn tay trắng, vì vậy trong nhà hiển nhiên là có không ít của cải.

Lý gia ở thành nam của Vân Dương huyện, các khu nhà ở đây liền kề nhau, có thể xem như là khu giàu có trong huyện. Lý Nguyệt Nga hồi phủ, vừa vào phòng liền cho nha hoàn lui xuống. Nha hoàn vừa ra ngoài thì Lý phu nhân cũng lập tức bước vào.

"Mẹ!" Lý Nguyệt Nga không nhanh không chậm gọi.

"Nguyệt Nga, con thấy kiện đồ thêu mà huyện lệnh phu nhân xem trọng thế nào?" Lý phu nhân vẫy vẫy tay gọi Lý Nguyệt Nga.

Lý Nguyệt Nga gật gật đầu: "Quả thật là bất phàm."

"Đã vậy thì chúng ta lập tức mua nó, tặng cho huyện lệnh phu nhân. Con cũng tặng thêm một vài món đồ thêu do con đích thân thêu, chắc chắn là huyện lệnh phu nhân sẽ phải rửa mắt mà nhìn với con!" Lý phu nhân cười nói.

(*rửa mắt mà nhìn = lau mắt mà nhìn = nhìn bằng con mắt khác: bất ngờ vì sự thay đổi của một người hay vật nào đó so với sự nhận định trước kia. Câu này tùy theo trường hợp mà có thể dùng để khen hoặc cười chê, nhạo báng.)

"Chuyện này thì con biết. Mà mẹ nè, hôm nay con ở tiệm thêu có nhìn thấy Tần Chung và nhị muội." Lý Nguyệt Nga khẽ nhủ mày.

Lý phu nhân nghe vậy liền thu lại ý cười: "Làm sao? Bọn nó gây sự?"

Lý Nguyệt Nga lắc đầu: "Cái này thì không, nhìn quan hệ giữa nhị muội và Tần... Và muội phu hình như rất tốt."

Lý phu nhân nghe xong thì cả người thả lỏng, cười vui vẻ: "Như vậy không phải là rất tốt hay sao? Nhan sắc của nha đầu Hầu La kia cũng xem như là có thể nhìn, dù là thứ nữ, nhưng so sánh với gia đình sa cơ thất thế như Tần gia thì vẫn còn dư dả. Chỉ cần bọn họ không gây sự, chúng ta cũng đừng quản họ làm gì! Tần gia cũng xem như là biết thức thời, không làm lớn chuyện gả thế này."

Trong nháy mắt, Lý Nguyệt Nga bỗng có chút hoảng hốt, trước mắt dường như đang hiện ra khuôn mặt tinh xảo của thiếu niên, còn có một tiếng gọi ôn nhu Lý cô nương.

Lý phu nhân thấy thế, bèn vỗ vỗ tay Lý Nguyệt Nga: "Con à, tục ngữ nói nhà cao cửa rộng gả con gái, cửa thấp cưới phụ*, cũng không phải là lời nói suông, hiện tại, Tần gia không trèo cao nổi với con. Sức khỏe tên Tần Chung kia không tốt, dù có thể đọc sách, nhưng e là khảo thí* xong cũng mất nửa cái mạng, như vậy thì có ích gì chứ? Hơn nữa, chỉ sợ hiện giờ ngay cả tiền nhập học Tần gia cũng không có, Tần Chung kia đã được định sẵn là không có tiền đồ. Con thì mặt nào cũng xuất sắc, lại đẹp như thế, chẳng lẽ thật sự phải bị gả đến Tần gia? Đi theo bọn họ làm ruộng cày bừa, suốt ngày dài nắng dầm mưa?"

(*nhà cao cửa rộng gả con gái, cửa thấp cưới phụ: trước kia Sa từng giải thích câu này nhưng chưa chính xác, giờ Sa xin giải thích lại:

_nhà cao cửa rộng gả con gái: con gái ở đây là chỉ cô gái còn trong trắng.

_cửa thấp cưới phụ: cửa thấp là nhà nghèo; phụ là phụ nhân, đàn bà.

_nghĩa đại khái câu này là nhà giàu thì gả con gái cho nhà giàu, nhà nghèo thì chỉ có thể cưới những người con gái nghèo hoặc là phụ nữ tái giá. Tương tự như câu môn đăng hộ đối.

*Khảo thí: khoa thi.)

Lý Nguyệt Nga lắc lắc đầu, đạo lý này Lý Nguyệt Nga tất nhiên hiểu rõ, cho nên sau khi biết Tần Chung lâm trọng bệnh, đại phu nói sức khỏe hẳn suy yếu rất nhiều, không thể quá lao tâm lao lực, nàng liền đoạn tuyệt ý niệm gả đến Tần gia.

Người đi lên cao, nước chảy xuống thấp, trong lòng Lý Nguyệt Nga nói thầm: Tần Chung, huynh đừng trách ta!

Lý Hàu La hiển nhiên là không biết một màn gặp thoáng qua giữa mình và đích tử, sau khi tham quan cửa hàng Cẩm Tú Phô, nàng lại kéo tay Tần Chung đến cửa hàng Như Ý Phô.

So sánh đại khái thì cả hai cửa hàng đều không có khác biệt gì lớn, nhưng xét về mặt hàng tinh phẩm thì Cẩm Tú Phô tốt hơn một chút.

Lý Hàu La còn dò hỏi thêm hai cửa hàng thêm khác, được biết tiệm thêm không mua hàng ở ngoài, nếu có thì giá cả cũng sẽ bị chèn ép rất thấp. Suy cho cùng thì phường thêm của bọn họ đều đào tạo tú nương riêng của mình, nên làm sao có chuyện để cho người ngoài chiếm lợi từ bọn họ.

(*Chiếm lợi ở đây là ám chỉ danh tiếng, bởi vì mua đi bán lại thì tiệm thêm vẫn có lời, nhưng hàng bán ra còn nhờ vào danh tiếng, danh tiếng càng lớn thì hàng bán ra giá càng cao, đồ thêm do tú nương của họ thêm bán ra tạo danh tiếng cho tú nương của bọn họ là đương nhiên. Nhưng khi họ mua của người ngoài, đồ của người ngoài bán ra với danh tiếng của cửa hàng, sau này người ngoài kia có tiếng tăm không bán đồ cho cửa hàng nữa mà tự mở cửa hàng riêng cạnh tranh thì bọn họ sẽ lỗ.)

Mọi chuyện trong thiên hạ, lấy lợi làm đầu, người khác suy nghĩ cho lợi ích của chính mình cũng là điều dễ hiểu. Lý Hàu La cũng không cảm thấy có gì không đúng, nếu giá cả hợp lý, nàng cũng sẽ bán đồ thêm của mình cho hai tiệm thêm. Tuy nhiên, sau khi dò hỏi xong mới biết giá cả bị bọn họ ép xuống đến phân nửa, mua bán lỗ nặng như thế Lý Hàu La tất nhiên là không làm.

Tham quan tiệm thêm xong, Lý Hàu La lại dạo tới dạo lui trong huyện.

Tần Chung bệnh nặng vừa khỏi, bị xoay vòng vòng lâu như thế, dù sức chịu đựng có lớn đến đâu cũng không chống đỡ nổi, hẳn không nhịn được nữa mà hỏi: "Hầu La, rốt cuộc cô còn muốn đi đâu?"

Lý Hàu La thấy sắc mặt Tần Chung đã hơi tái nhợt, lúc này mới sức nhớ người ta là người bệnh nặng mới khỏi, vội vàng nói: "Xin lỗi, xin lỗi!" Lý Hàu La đảo mắt, trông thấy một tiệm bánh bao gần đó.

"Chúng ta đến đó đi!" Dứt lời liền kéo tay Tần Chung đến tiệm bánh bao ngồi xuống: "Tiểu nhị, cho năm cái, không không, cho mười cái bánh bao thịt."

Hai mày Tần Chung nhú chặt, nhưng thấy bộ dáng nhìn chăm chăm vào lồng hấp bánh bao mà nuốt nước miếng của Lý Hàu La thì lại thả lỏng mày, không nói gì cả, lẳng lặng ngồi yên ở đó.

Hai vắn tiền một cái bánh bao vỏ mỏng thịt nhiều, nguyên liệu thuần tự nhiên, mặc dù không đủ gia vị, nhưng cắn vào miệng một cái vẫn lưu hương đầy miệng.

"Ừm, thật ngon.... Huynh cũng ăn đi!" Lý Hàu La nhét đầy miệng, thấy Tần Chung ngồi yên bất động ở một bên, nghĩ Tần Chung đang thẹn thùng nên trực tiếp cầm một cái bánh bao nhét vào tay Tần Chung.

Tần Chung nhìn đôi mắt hạnh của Lý Hàu La, bởi vì tròn to mà càng thêm tròn xoe. Hai bên má lúc này căng phồng, dường như da mặt cũng bị căng đến mỏng dính. Sau khi Tần Chung nhận được bánh bao, không nhận được mà chột chột cái má căng phồng vì nhét đầy bánh bao của Lý Hàu La: "Ăn từ từ, còn chùng căng đến vỡ ra luôn đấy!"

Đúng lúc Lý Hàu La nuốt xong hết bánh bao trong miệng, nghe vậy cũng không thêm để ý mà xua xua tay: "Yên tâm, ta vẫn còn ăn được!"

Tần Chung cúi đầu cắn một miếng bánh bao: ta đang nói mặt của cô, đâu phải nói cái bụng.

Mười cái bánh bao, Lý Hàu La ăn hết tám cái, Tần Chung chỉ ăn có hai cái. Sau khi ăn xong, Lý Hàu La thỏa mãn cảm thán một tiếng: "Rốt cuộc cũng sống lại." Có trời mới biết, mấy ngày nay nàng thêm thịt đến sắp phát điên rồi! Trải qua thời mệt mỏi nghĩ đến mà kinh, sự chấp nhất đối với đồ ăn của Lý Hàu La đã xâm nhập vào linh hồn, ăn sâu vào xương tủy.

Tần Chung thấy Lý Hàu La đang chuẩn bị vỗ vỗ bụng, liền kéo tay Lý Hàu La lại, nhẹ nhàng lắc đầu: "Bất nhĩ!"

Trong lòng Lý Hàu La thầm cho Tần Chung một cái liếc mắt xem thường, nhưng bên ngoài thì lại ngoan ngoãn gật đầu. Lúc này Tần Chung mới đứng

đây, lấy tiền vừa nhận được từ việc chép sách đi tính tiền.

Lý Hầu La vội ngăn cản: "Đừng đừng, chỗ ta có tiền!" Lý Hầu La giành tính tiền trước, vội móc hầu bao* ra, nằng đếm đếm, bên trong có năm trăm văn, đây là bao đồ lì xì của Tần mẫu cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Công tiểu trượng phu

Edit: Sahara

****Trượng phu = Phu quân = tướng công = lão công = chồng.

Bàn tay cầm tiền còn chưa kịp trả của Tần Chung khựng lại giữa khoảng không, hần liếc nhìn Lý Hầu La một cái.

Lý Hầu La kinh ngạc hỏi: "Làm sao vậy?"

Tần Chung thu tay cầm tiền lại, cười cười đáp: "Không có gì!"

"Đi! Chúng ta đến hiệu cầm đồ đi!" Sau khi ăn no, tinh thần Lý Hầu La vô cùng phấn chấn, nằng ợ nhỏ một tiếng, nụ cười trên mặt đầy thỏa mãn.

"Đến hiệu cầm đồ làm gì?" Tần Chung khó hiểu hỏi.

"Tôi đó rồi biết!" Lý Hầu La đi ở phía trước, Tần Chung không nhanh không chậm theo ở phía sau, đi được một hồi thì khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn, Lý Hầu La quay ngược lại nắm lấy tay Tần Chung kéo đi: "Ta kéo huynh đi, như vậy có thể giúp huynh tiết kiệm được chút sức lực."

So sánh với nữ tử khác mà nói, Lý Hầu La ngoại trừ khỏe hơn, thì tính cách cũng phóng khoáng hơn rất nhiều, Tần Chung nhìn cánh tay đang bị Lý Hầu La nắm lấy, cảm xúc trong mắt lại già tăng.

Vừa đi dạo hết một vòng, Lý Hầu La cũng nắm được đại khái hoàn cảnh ở huyện thành. Trên đường phố có rất nhiều sạp hàng nhỏ, người mua cũng không ít, điều này làm cho Lý Hầu La tràn ngập tin tưởng đối với ý tưởng bán đồ thêu kiếm tiền của mình.

Tới hiệu cầm đồ, dưới ánh mắt nghi hoặc của Tần Chung, Lý Hầu La không chút do dự nào mà lấy ra hai chiếc vòng ngọc cùng một đôi hoa tai, đem đổi được năm lượng bạc.

"Tại sao cô lại phải cầm những thứ này?" Sắc mặt Tần Chung có chút phức tạp.

"Tất nhiên là vì kiếm tiền, những món đồ này chỉ là vật chết, để ở đó cũng không ít lợi gì, ta muốn bán đồ thêu thừa kiếm tiền thì cần phải có vốn." Lý Hầu La nói bằng giọng điệu đương nhiên, nằng cũng không phải hành động mù quáng, nếu việc thêu thừa ở Đại Việt đã phát triển đến một quy mô nhất định, thì nằng không tin đồ mà mình thêu ra lại bán không được. Nhiều nhất là giai đoạn đầu hơi gian nan một chút mà thôi.

Quan hệ giữa Lý Hầu La và Tần Chung hiện tại cũng khó mà nói rõ ràng. Nói là phu thê, thì hai người lại ước định từ trước rằng Lý Hầu La chỉ tạm thời dừng chân tại Tần gia, hai năm sau sẽ hòa ly. Nói không có quan hệ gì, nhưng cả hai đều đã bái đường. Là người sinh ra và lớn lên ở Đại Việt, từ nhỏ đã được hun đúc bởi lễ giáo phong kiến, ở trong lòng Tần Chung, địa vị của Lý Hầu La so ra thì cũng có vài phần bất đồng với những người khác.

Nhưng nếu đề cập đến yêu thương hay trách nhiệm, Tần Chung chỉ có thể xin lỗi, hiện tại hần không có những thứ này. Từ nhỏ thì Tần Chung đã biết tâm địa mình sắt đá, lạnh lùng. Rất ít người có thể tác động tới cảm xúc của Tần Chung. Cho dù là người nhà, nhưng ngoại trừ cha mẹ, thì tình cảm của Tần Chung đối với hai vị huynh trưởng cùng tiểu muội đều giống như nhau. Hần hình như không cần thầy dạy cũng biết làm sao che giấu bản thân, dễ dàng chiếm được lòng tin của người khác.

Lý Hầu La là một người nằm ngoài kế hoạch của Tần Chung, là nữ tử đột nhiên xuất hiện trong sinh mệnh hần. Hành động của nằng xác thật là khiến Tần Chung cảm thấy nghi hoặc, thậm chí là ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ đến đó thôi, không hơn.

Nữ tử này cũng chỉ là một người xa lạ mới vừa quen biết mà thôi, đây là nhận định của Tần Chung đối với Lý Hầu La. Tuy trong lòng không hề để tâm đến Lý Hầu La, nhưng ngoài mặt thì Tần Chung vẫn làm ra vẻ thờ dài: "Có nói thể nào thì đây cũng là của hồi môn của cô, gả đến Tần gia chúng ta đã khiến cô chịu nhiều ủy khuất rồi."

Lý Hầu La thấy Tần Chung lại lâm vào trạng thái tự trách, liền tron trừng mắt: "Đây là chuyện riêng của ta, có can hệ gì đến huynh, đến Tần gia kia chứ? Ta còn phải tạ huynh đã để cho ta tạm thời lưu lại Tần gia nữa kia." Còn một câu phía sau, dù chưa nói nhưng cả hai người đều tự hiểu. Cuối cùng, Lý Hầu La còn tận tình khuyên bảo Tần Chung một câu: "Huynh không cần ôm hết tất cả mọi việc vào người, sẽ hại thân đó!" Người như Tần Chung mà rơi

vào thời mạt thế, thì chắc chắn sẽ bị nuốt chửng đến xương cốt cũng không còn.

Tần Chung cúi đầu nhìn Lý Hạo La, ôn hòa nói: "Ta biết rồi!" Kẻ lừa đảo này, tuy rằng có chút thông minh, nhưng ánh mắt dường như không có nhạy bén lắm.

Lý Hạo La nhìn bộ dáng ngoan ngoãn trả lời của Tần Chung, tâm của người đi bỗng trở dậy, rất muốn giơ tay lên xoa nắn mặt của Tần Chung, thế nhưng nơi này là đường lớn thời cổ đại, nựng mặt nam nhân giữa đường thì quá khác người. Lý Hạo La ho khụ một cái, nói: "Đi thôi! Chúng ta đi mua nguyên liệu."

Nguyên liệu dùng trong việc thêu thùa muốn đơn giản bao nhiêu thì đơn giản bấy nhiêu, muốn phức tạp bao nhiêu cũng có thể phức tạp bấy nhiêu. Hiện giờ Lý Hạo La không có đủ điều kiện, nên chỉ có thể mua những nguyên liệu đơn giản và cơ bản nhất như vải bố, kim, và chỉ thêu.

Lúc bắt đầu, Lý Hạo La chuẩn bị thêu một số phụ kiện nhỏ trước như là khăn tay, túi tiền chẳng hạn. Đến tiệm vải, Lý Hạo La mua một ít vải bông trung đẳng, rồi mua thêm một số vải thừa lụn vụn, màu sắc trang nhã, chừng khoảng nửa rổ, tổng cộng tốn hết một lượng bạc.

Sau đó lại đến tiệm kim chỉ để mua kim và chỉ thêu. Thế nhưng, đến tiệm kim chỉ rồi thì Lý Hạo La mới phát hiện, trong tiệm chỉ có hai loại chỉ thêu mềm và chỉ thêu thô mà thôi: "Chường quây, ở chỗ của các người không có loại chỉ thêu tơ tằm tuyền à?"

"Tơ tằm tuyền?" Chường quây là một vị nữ tử, nghe Lý Hạo La hỏi vậy thì nhũn mày suy nghĩ, rồi không dám chắc chắn mà trả lời: "Khách quan, loại chỉ mà người hỏi có phải là loại chuyên dùng để thêu trên vải bông* và tơ lụa không?"

(*nguyên văn cover ở chỗ này là vải xa tanh. Nhưng thời cổ đại không có tên vải xa tanh, nên Sa xin phép đổi lại thành vải bông nhé.)

Lý Hạo La mỉm cười gật đầu: "Chắc là nó!"

Nữ chường quây ai da một tiếng: "Khách quan, người hiểu biết rộng thật! Nếu không phải tú nương chuyên thêu thùa, ai lại biết đến tơ tằm tuyền? Loại chỉ mà người muốn tìm ở tiệm kim chỉ nhỏ chúng tôi không có đâu! Chỉ có những phường thêu lớn mới có thôi! Cửa hàng nhỏ chúng tôi chỉ có những loại chỉ thường bán cho đại đa số người mua, những loại chỉ thêu quý giá mắc tiền có rất ít người mua. Khách quan đến những tiệm khác tìm thử xem."

Lý Hạo La nghe xong cũng không thấy thất vọng gì mấy, nói cho cùng thì hiện giờ nàng cũng chỉ thêu những phụ kiện nhỏ, chưa cần dùng đến loại chỉ thêu tốt như thế, sau này đi dò hỏi cũng không muộn.

Tuy nhiên chỉ thêu hiện tại so với đời sau mà nói, chất lượng quả là thua kém xa lắc xa lơ, tuy cũng có nhiều màu, nhưng một số màu lại rất thô sơ. Hết cách, thời đại này có giới hạn, trình độ công nghệ không đủ thì đành chịu.

Hiện giờ có thể dùng tạm, nhưng sau này nàng muốn thêu những kiện đồ tinh mỹ hơn, thì bấy nhiêu đây màu là hoàn toàn không đủ.

Sau khi mua đủ những nguyên liệu cơ bản, năm lượng bạc giờ chỉ còn ba lượng. Lý Hạo La định dùng tiền thừa mua chút thịt mang về, nhưng chuyện bán đồ thêu cần bạc nhiều hơn, nên đành phải từ bỏ.

Hai người đi dạo ở huyện thành lâu như vậy, lúc rời khỏi thành đã là giữa trưa.

Tần Chung đi được một đoạn đường, thì bắt đầu thở dốc nặng nề, hôm nay quả là đã vượt qua cường độ chịu đựng của thân thể hắn.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Tần Chung, Lý Hạo La cúi đầu: "Xin lỗi, ta quên mất sức khỏe của huynh còn chưa tốt hẳn, nào, ta công huynh!"

"Cái..." Tần Chung còn chưa kịp nói chữ thứ hai, thì Lý Hạo La đã ôm lấy đùi Tần Chung, nàng hơi khụy gối xuống một chút thôi đã dễ dàng công Tần Chung lên lưng.

"Cô..." Khoảnh khắc bị Lý Hạo La công lên, đầu óc Tần Chung như phát nổ, hắn vậy mà lại để một nữ tử công trên lưng? Hơn nữa, người công còn là Lý Hạo La nhìn có vẻ ốm yếu gầy gò?

"Cô... Cô thả ta xuống đi!" Tần Chung vội vàng nói, lần này là nóng nảy thật sự, không giống như trước đây, nội tâm bình thản nhưng trên mặt lại diễn đủ trò sinh động.

"Yên tâm! Sức của ta rất lớn, công huynh hoàn toàn không có vấn đề gì! À phải, huynh giúp ta cầm cái rổ này đi!" Dứt lời, Lý Hạo La thả Tần Chung xuống, nhét rổ kim chỉ vào tay Tần Chung, rồi xoay người lại tiếp tục công Tần Chung lên.

Trong thời gian ngắn ngủi mà Tần Chung đã phát nổ đến hai lần, lúc hoàn hồn lại thì cái rổ đã nằm trong tay mình từ lúc nào.

"Cô... Cô mau thả ta xuống, việc này còn ra thể thống gì nữa?" Tần Chung cố chịu đựng cảm giác choáng váng, càng vội vàng nói, nếu để người khác nhìn thấy cảnh này, hắn sẽ xấu hổ chết mất.

Lý Hạo La nghe xong, hừ một tiếng: "Thể thống? Ta thấy huynh quá si diện rồi tự làm khổ thân! Ta cũng chẳng phải người ngoài, ta là thê tử của huynh, công huynh thì có làm sao đâu? Lòng tốt lại biến thành lòng lang dạ sói!" Nếu không phải Tần Chung mệt là do nàng đã kéo hắn đi suốt cả ngày, thì chắc hẳn nàng đã mặc kệ hắn rồi. Bộ nhìn nàng giống như rất thích công người khác hả?

Tần Chung hoàn toàn không thể tiếp thu cách nói này, hắn dùng sức giãy giụa, nhưng hai tay Lý Hạo La cứ như vòng sắt, ôm chặt lấy đùi hắn không

buồng lỏng chút nào, sức lực của cô gái này sao lại lớn đến như vậy chứ?

Không biết là do tức hay là do mệt, mà trước mắt Tần Chung bắt đầu xuất hiện đầy sao.

"Đừng nhúc nhích!" Thấy Tần Chung cứ liên tục giẫy giụa, Lý Hầu La đánh cái chát vào hông Tần Chung, âm thanh khá là vang dội: "Huynh càng giẫy giụa càng làm ta mệt hơn!" (**Sa: ôi cười đau bụng chết mất. Đánh vào hông là nguyên văn đấy nhá bà con.)

"Cô.... Cô....!" Dám đánh hấn? Còn là ở chỗ đó nữa chứ! Cảm xúc đầu tiên của Tần Chung là không dám tin, tiếp theo là tức đến khóe miệng run rẩy không ngừng, đôi mắt vốn như chứa nước lúc này càng thêm ướt át.

"Nếu như huynh thức thời, thì ngoan ngoãn nằm yên, bằng không ta sẽ tiếp tục đánh huynh. Yên tâm, đợi khi đến trước cửa thôn rồi thì ta sẽ thả huynh xuống."

Tần Chung hít một hơi thật sâu, cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, sau khi cân nhắc lợi hại, nhận thấy bản thân quả thật không thể chịu nổi việc bị Lý Hầu La đánh thêm một cái, cho nên không nhúc nhích gì nữa.

"Huynh mau vịn vào ta đi! Huynh cứ ngồi thẳng người ngơ ngác như vậy, ta sợ làm huynh té, lúc cõng còn vất vả hơn."

Sau khi Lý Hầu La nói xong, liền có cảm giác cơ thể người đang được cõng trên lưng cứng đờ lại, dù nàng không quay đầu lại nhìn thì cũng cảm nhận được vẻ mặt không tình nguyện của hấn.

"Không vịn? Không vịn thì ta lại đánh!" Lý Hầu La trừng to hai mắt.

Dứt lời, Lý Hầu La lại lần nữa cảm nhận được cảm xúc của Tần Chung đang kịch liệt thay đổi chỉ trong thời gian ngắn. Cơ thể thẳng tắp đang né ra xa, rồi cuộc cõng cũng dựa gần vào, cánh tay không cảm rõ kim chỉ lập đi lập lại nhiều lần động tác vuron ra rút lại một hồi lâu, rồi cuối cùng cũng chịu vịn lên vai nàng.

"Sớm làm vậy có phải tốt hơn không?" Lý Hầu La cười một tiếng, thầm nghĩ, đồ trẻ con, chưa đủ lòng đủ cánh đã bày đặt xem thể diện lớn hơn trời.

Không biết là nhận mệnh, hay là cảm thấy không còn mặt mũi nhìn ai, mà Tần Chung vùi đầu mình lên lưng Lý Hầu La.

"Huynh ngủ rồi à?"

Tần Chung không nói gì cả.

"Mắc cỡ?"

Tần Chung vẫn không lên tiếng.

Nhưng cơ thể đang cứng đờ lại từ từ thả lỏng.

Lý Hầu La nói thêm mấy câu, Tần Chung vẫn không hề đáp lại, chờ lúc đến trước cửa thôn rồi, Tần Chung mới cứng rắn nói: "Tới rồi, thả ta xuống đi!"

Lý Hầu La thả Tần Chung xuống, quay lại nhìn hấn, ngạc nhiên nói: "Ta còn tưởng tính tình huynh vĩnh viễn đều hiền như bột, thật không ngờ huynh cũng biết tức giận!"

Tần Chung: "....." Hừ! (*Sa: ánh hừ thâm trong lòng í mọi người.)

Bị Lý Hầu La cõng suốt chặn đường, sức khỏe Tần Chung đã khá hơn, lúc đi từ cửa thôn về Tần gia, Tần Chung cố tình kéo dài khoảng cách với Lý Hầu La, đi nhanh như bay ở phía trước.

Lý Hầu La nhìn Tần Chung xách rõ kim chỉ đi ở phía trước, bởi vì đi quá nhanh mà búi tóc trên đầu nghiêng trái nghiêng phải, nàng thầm cười trộm trong lòng.

"Chung nhi, sao đến giờ con mới về? Thê tử con đâu?" Tần mẫu đang ở cửa cho gà ăn, nhìn thấy Tần Chung liền hỏi liên thanh*, bà đảo mắt nhìn qua, lập tức thấy ngay rõ kim chỉ trên tay Tần Chung: "Đây là của ai?"

(*liên thanh: nghĩa là liên tục không nghỉ, mọi người chắc đã nghe từ bắn súng liên thanh rồi nh.)

Tần Chung cũng nhìn xuống rõ kim chỉ trên tay, nhất thời ngây dại. Hấn hơi há mồm, rồi lại không biết nên nói cái gì, sau khi lấy lại tinh thần, lập tức nhét rõ kim chỉ giống như củ khoai lang nóng bỏng tay vào tay Tần mẫu, còn bản thân thì vọt thẳng về phòng.

"Mẹ!" Từ xa, Lý Hầu La đã thân thiết cất tiếng gọi Tần mẫu.

Tần mẫu còn chưa kịp nghĩ ra có chuyện gì với Tần Chung thì đã bị Lý Hầu La làm gián đoạn. Tức thì, trên mặt bà liền xuất hiện ý cười: "Hầu La, sao bây giờ các con mới về tới?"

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Ừm!

Edit: Sahara

Lý Hàu La đón lấy rô kim chỉ trong tay Tần mẫu: "Mẹ, con vừa đi xem thử mấy tiệm thêu trong huyện, cho nên định thêu vài món bán lấy tiền."

Tần mẫu hơi có chút do dự, địa phương xa nhất bà từng đi cũng chỉ là huyện thành mà thôi, nơi khác thế nào thì bà không biết, nhưng theo sự hiểu biết của bà, đồ thêu do nữ tử bình thường thêu ra thường thường là để cho mình hoặc người trong nhà dùng, còn muốn đem bán kiếm tiền thì cần có tay nghề cao mới được.

Tần mẫu không muốn đả kích Lý Hàu La. Có nói thế nào thì Lý Hàu La biết nghĩ đến chuyện kiếm tiền phụ giúp trong nhà, thì đã tốt hơn nhiều so với người ham ăn biếng làm như thê tử lão nhị rồi: "Được được, hiện cũng sắp đến mùa đông, thời gian còn rất nhiều, không có việc gì làm thì thêu một chút đồ cũng tốt." Còn về việc kiếm tiền, Tần mẫu cũng không ôm hy vọng quá lớn.

"Con lấy đâu ra tiền mà mua số kim chỉ vài vốc này?" Tần mẫu nhìn một rô kim chỉ, đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

"Con đem hai cái vòng và đôi hoa tai mang theo từ nhà mẹ đẻ đi cầm." Lý Hàu La không mấy quan tâm đến mấy món đồ đó, hai cái vòng và đôi hoa tai kia là nguyên chủ mang theo tới, cũng là mấy món trang sức duy nhất của nguyên chủ. Còn về của hồi môn mà Lý gia cho..... Lý Hàu La cũng từng lục tung mấy cái hòm xiềng kia xem thử, phát hiện ra cũng chỉ là ngụy trang bên ngoài, nhìn vào thì thấy đầy áp, kỳ thực bên trong toàn là chăn nệm được phủ vải đỏ lên trên, một cái rương khác thì đựng một vài bộ y phục và năm ngàn đồng tiền mà thôi.

(*một lượng bạc bằng 2000 đồng tiền, 5000 đồng tiền là 2 lượng rưỡi. Khá kẹo nhỉ!)

Đây chính là của hồi môn mà Lý gia cho!

Lý Hàu La dám cá, việc đưa năm ngàn đồng tiền lẻ này là chủ ý của mẹ cả nguyên chủ, đúng thật là làm người ta ghê tởm mà! Trong trí nhớ của nguyên chủ, vẫn còn hiện rõ gương mặt của vị mẹ cả kia, nói sẽ chuẩn bị của hồi môn cho nguyên thân thật tỉ mỉ. Lý Hàu La đoán chừng, số của hồi môn này cũng là một trong những nguyên nhân khiến nguyên chủ tức chết trong đêm tân hôn.

Lý Hàu La vui vẻ nhận hết, bởi vì muối dù nhỏ thì cũng là thịt!

Tần mẫu nghe xong, thờ dài một tiếng: "Của hồi môn của con thì con phải giữ cho tốt! Nữ nhi khi xuất giá, những thứ thuộc riêng về mình cũng chỉ có điểm này thôi!"

Trong lòng Lý Hàu La kinh ngạc, nàng không ngờ Tần mẫu lại nói như thế, ở cái thời đại này, đều xem nữ nhân như là vật phụ thuộc vào nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng bị nhồi nhét tư tưởng như vậy.

Ấy thế mà Tần mẫu lại có thể nói một câu như thế này, quả thật là nằm ngoài dự đoán của Lý Hàu La. Lý Hàu La cười tươi đến nỗi hai mắt cong vòng, vươn tay ôm lấy cánh tay Tần mẫu: "Mẹ, không có sao, đây cũng là vì để sau này có thể kiếm được nhiều tiền hơn mà."

Tần mẫu bị Lý Hàu La ôm lấy như vậy, tuy rằng so với trước kia thì đã khá hơn, nhưng vẫn có chút không thích ứng được. Bà vừa thích Lý Hàu La thân thiết với mình, vừa thấy ngượng, cả người có chút cứng nhắc, nhưng lại không có rút tay ra.

Tần mẫu cảm thấy nụ cười của đứa con dâu nhỏ này tươi sáng như ánh mặt trời, làm cho bà muốn hoa cả mắt. Tần mẫu ho một cái, giọng nói bất giác cũng hiền hòa hơn: "Vòng tay và hoa tai đều là từ nhà con mang đến, mẹ cho con tiền bù vào, con mau đi chuộc chúng về đi."

Thấy Lý Hàu La cảm động nhìn mình, Tần mẫu có chút không được tự nhiên: "Tần gia chúng ta không phải là người nhòm ngó đến của hồi môn của con đâu."

"Mẹ, người thật sự là quá tốt! Nhưng mà không có sao đâu, đây là chuyện con nên làm. Trong nhà kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, mẹ muốn để cho mọi người trong nhà được ăn no mặc ấm đã rất khó rồi, con làm sao có thể lấy tiền từ của công được!" Cầm tiền của công, dù có lý cũng khó mà nói rõ.

Trong suy nghĩ của Lý Hàu La, Tần mẫu có thể không để ý, nhưng những người khác thì khó nói. Nàng cũng không phải là gì của bọn họ, thì sao họ có thể đảo tìm đảo phổi vì nàng? Cho dù là Tần mẫu, thì bất quá cũng là một lão thái thái không ghét bỏ gì nàng mà thôi.

"Mẹ...." Tần mẫu và Lý Hàu La đang nói chuyện, thì không biết Trương Thúy Thúy đã đứng cạnh cửa từ khi nào, đột ngột kêu lên một tiếng.

Tần mẫu nghiêm mặt: "Con làm ta sợ muốn chết! Đi đường sao không có tiếng động vậy hả?"

Trương Thúy Thúy cảm thấy có chút ỳ ạch, nàng luôn đi đường như thế mà, trước kia Tần mẫu đâu có nói gì! Nhưng Trương Thúy Thúy nào dám nói ra những lời này, chỉ mỉm cười: "Là do mẹ và tam đệ muội nói chuyện quá chuyện chú, cho nên mới không để ý thôi! Hai người đang nói gì vậy?"

Tần mẩu đưa rô kim chỉ cho Trương Thúy Thúy xem: "Đệ muội của con đem cầm vòng tay và hoa tai của nó, muốn thêu một ít đồ bán kiếm tiền. Nói gì thì mấy món đó cũng là do đệ muội con mang từ nhà mẹ đẻ đến, không giống với đồ vật bình thường, những thứ đó có nhiều kỉ niệm. Mẹ muốn lấy tiền bù vào, để nó đi chuộc đồ về."

"Thật à? Vậy thật đáng tiếc!" Trương Thúy Thúy nghe vậy thì ánh mắt chợt lóe, nụ cười có vài phần miễn cưỡng.

Sắc mặt thay đổi của Trương Thúy Thúy đều bị Tần mẩu nhìn vào hết, trong lòng thâm hừ một tiếng. Bà không tin vừa rồi đứa con dâu cả này không nghe thấy gì hết, hai người họ nói chuyện cũng đâu có nhỏ. Bất quá bây giờ nghĩ lại, lấy tiền từ của công quả thật là không ổn: "Thế nhưng đệ muội con không muốn, mẹ ngầm lại cũng thấy không nên mở ra tiền lệ này. Của công là dùng để lo việc ăn uống trong nhà, các con muốn làm gì khác thì phải dùng tiền của chính mình. Kiếm được tiền, chỉ cần nộp vào của công một phần, phần còn lại là của riêng các con." Nếu đã không lấy ra của công thì phải nói cho rõ ràng, tránh cho thế từ lâu đại âm ức, nói bà bất công.

Tần mẩu sống hơn nửa đời người, lúc trước Tần gia còn phong quang thì không nói, nhưng từ lúc sa sút, quả thật là đã nhìn rõ thói đời nóng lạnh. Cả đời của bà, cái khác không dám nói, riêng việc nhìn người thì cũng có vài phần công lực. Thế từ của lão đại bề ngoài thì ôn nhu dịu dàng, ngoan ngoãn hiếu thuận, tuy nhiên, tâm tư bên trong lại hơi nặng. Con dâu thứ hai tuy ham ăn biếng làm, nhưng lại là một người thẳng tính, nghĩ gì nói đó, muốn cản cũng không cản kịp. Còn thế tử của lão tam, Tần mẩu hơi dừng suy nghĩ một chút, ngoan ngoãn, biết chọc cho người khác vui vẻ, tính cách có vài phần rộng rãi. Nhưng bà có thể nhìn ra được, đứa con dâu nhỏ này khác biệt rất lớn với hai đứa con dâu còn lại, rất có chủ kiến!

Bà cũng không tính làm theo những người mẹ chồng khác, xét nét con dâu từng chút một, hơi có chút không vừa ý là đòi đánh đòi mắng. Chỉ cần không gây ra chuyện lớn, không phá hư quy củ của bà, thì bà cũng lười quản nhiều chuyện của chúng nó.

Nghe Tần mẩu nói xong, lúc này nụ cười trên mặt Trương Thúy Thúy mới có vài phần thật lòng: "Đệ muội dù gì cũng xuất thân từ đại gia khuê tú, có thể thêu đồ bán kiếm tiền. Nhưng sao lại có nhiều chỉ đến như vậy?" Vốn dĩ Trương Thúy Thúy chỉ muốn che giấu thái độ mất tự nhiên vừa rồi, tuy nhiên khi nhìn thấy đồ trong rô thì quả thật bị làm cho kinh ngạc.

"Trước kia lúc tàu còn ở nhà mẹ đẻ, cũng có thêu hoa hoa cỏ cỏ này nọ, nhưng chưa từng thấy qua nhiều màu chỉ như thế này, đệ muội, muội mua hết bao nhiêu màu vậy?"

Lý Hầu La cười một cái: "Năm mươi màu!" Đây đã là đơn sơ nhất rồi. Ở kiếp trước, khi thêu một tác phẩm* chuyên nghiệp, bộ chỉ thêu đơn giản nhất cũng có tới bốn trăm màu. Nếu gặp phải những tác phẩm có yêu cầu cao, thì phải dùng đến hơn một ngàn màu chỉ cũng không có gì lạ.

(*Sa: vốn edit là sản phẩm thêu, nhưng Lý Hầu La là thợ thêu cấp bậc đại sư, cộng thêm kĩ năng nên đồ Lý Hầu La thêu ra cũng như là tác phẩm nghệ thuật, vì vậy nên edit thành tác phẩm)

Trương Thúy Thúy ngạc nhiên hô lên một tiếng: "Nhiều như vậy?"

Mấy người bọn họ đứng nói chuyện ở cửa, Mã Đại Ni vừa thấy cũng chạy đến, nàng thích náo nhiệt nhất, nơi nào có nhiều người là sẽ bay tới ngay: "Mọi người đang nói gì thế?" Vừa quay đầu liền nhìn thấy ngay cái rô trong tay Lý Hầu La.

"Đệ muội, muội mua những thứ này để làm gì?" Mã Đại Ni khó hiểu, hỏi.

Trương Thúy Thúy liền nói cho Mã Đại Ni nghe, Mã Đại Ni nghe xong thì bỗng thấy đau như bị cắt thịt: "Đệ muội, sao muội lại ngốc như thế? Có tiền đi mua đồ ăn ngon không tốt hơn sao? Sao lại đi mua những thứ này? Muội thật sự nghĩ đồ mình thêu có thể bán ra ngoài được à?"

Mã Đại Ni là người như thế, nói mà không biết suy nghĩ, miệng còn đang nói thì tay đã thò vào rô: "Cho tẩu xem thử một chút!"

Mã Đại Ni còn muốn nói tiếp cái gì đó thì Tần mẩu đã xụ mặt lên tiếng trước: "Được rồi! Tốt xấu gì thì nhà lão tam cũng biết kiếm tiền, còn người thì chỉ biết có ăn! Vừa rồi sai người đi dọn chuồng gà, đã quét dọn sạch sẽ chưa?"

Mã Đại Ni rụt cổ lại: "Đã dọn sạch rồi!"

"Vào nhà đi! Đừng đứng mãi ngoài cửa!" Tần mẩu lừa mấy đứa con dâu vô nhà giống như là đang lừa gà con, còn bà thì đi thẳng về hướng chuồng gà kiểm tra xem Mã Đại Ni quét dọn thế nào.

"Nhà lão nhị, người lần ra đây cho ta!" Tiếng hét giận dữ của Tần mẩu vang lên thật lớn.

Mã Đại Ni liền trưng ra bộ mặt đau khổ, uể oải đi ra, mãi cho đến khi Lý Hầu La vào phòng mà vẫn còn nghe thấy tiếng răn dạy của Tần mẩu: "Sai người đi dọn chuồng gà, người lại lười biếng....."

Lúc Lý Hầu La vào phòng, thì Tần Chung đang ngồi cạnh bàn chép sách, trên bàn đang bày biện mấy quyển sách, nhưng tầm mắt của hắn thì không biết đang phóng tới nơi nào.

Lý Hầu La giơ tay ra, quơ quơ trước mặt Tần Chung.

Tần Chung vừa hồi thần đã nhìn thấy ngay Lý Hầu La, ầy vậy mà hắn lại lập tức xoay đầu về hướng khác, ngay cả thân mình cũng hơi hơi xê dịch ra xa.

"A, còn đang giận sao? Huynh cũng giận dai thật đó. Được rồi, được rồi, không phải là không có ai nhìn thấy hết à? Đâu có làm tổn hại đến khí khái oai"

hùng của đại nam nhân nhà huynh đâu!" Lý Hầu La đặt cái rổ lên bàn, một bên sắp xếp chỉ, một bên cười tùm tùm nói.

Tần Chung: "....." Cờng thì cứ cõng, nhưng tại sao..... Tại sao.... Còn đánh... Đánh mông hử?

Thấy Tần Chung vẫn không có ý nói chuyện, Lý Hầu La cũng chỉ nhún vai, cũng phải, độ tuổi này đang là độ tuổi dậy thì mà, có tâm lý phản nghịch là bình thường, nàng hiểu!

Lý Hầu La chuyên tâm quần chỉ, chỉ thêu ở trong tay Lý Hầu La giống như là tràn đầy ma lực, y như nhưng binh sĩ sai đâu đánh đó, từng người một ngay ngắn trật tự đứng thẳng cạnh nhau.

Tần Chung vốn đang ngồi nghiêng người, một lúc lâu cũng không nghe thấy âm thanh của Lý Hầu La, cho nên không nhìn được mà lén xoay đầu qua, vừa nhìn một cái liền bị hấp dẫn ngay lập tức.

Ngón tay Lý Hầu La giống như là phần đầu của cọng hành, vừa trắng trơn vừa sáng trong, móng tay đầy đặn tròn trịa, đan xen giữa những sợi chỉ màu tung bay mọi nơi.

Ngày thường nàng luôn nở nụ cười mang theo mấy phần vô lại, nhưng lúc này thần sắc nàng vô cùng nghiêm túc, tầm mắt chăm chú vào các sợi chỉ, Tần Chung có thể nhìn ra được sự vui thích phát ra từ nội tâm trong mắt Lý Hầu La.

Hắn không biết nên hình dung một màn này như thế nào, giống như một bức tranh được vẽ rất sống động, lại giống như một khúc nhạc êm tai làm lòng người mê say, được khảm nên bởi những ngón tay thon dài mềm mại như ngọc....

Tần Chung bỗng thấy bản thân không thể ngồi yên được nữa, thân hình cứng đờ đứng dậy, nói: "Ta đi ra ngoài!"

Lý Hầu La đang chuyên tâm quần chỉ, nghe vậy cũng không thèm ngẩng mặt lên, chỉ đáp: "Ừm, đi đi!"

Phối màu cho việc thêu thùa, nhìn thì đơn giản nhưng kỳ thực vô cùng phức tạp, dù là cùng một tác phẩm, nhưng chỉ cần phối màu khác nhau, thì sẽ tạo ra được những tác phẩm mang những sắc thái khác nhau.

Cảm giác đối với màu sắc càng nhạy bén thì càng giúp ích nhiều hơn cho việc phối màu. Các tác phẩm thêu thùa càng sinh động có hồn thì yêu cầu đối với năng khiếu của thợ thêu cũng càng cao, càng khắc khe.

Trong đầu Lý Hầu La đang phát họa ra nhiều bản thảo đa dạng, số chỉ thêu đơn giản này cũng được Lý Hầu La tận dụng phối hợp ra hạn độ cao nhất.

"Hầu La, ăn cơm!" Lý Hầu La vừa phối màu xong thì Tần Chung cũng vừa đến trước cửa phòng.

Lý Hầu La đứng dậy, bước vài bước đã tới trước mặt Tần Chung, vươn ngón chỏ chỉ chỉ vào Tần Chung chọc ghẹo: "Rốt cuộc huynh cũng chịu nói chuyện với ta rồi hả?"

Tần Chung nhìn Lý Hầu La, lập tức rũ mi xuống, cúi đầu nhỏ giọng ừm một cái.

"Ừm là có ý gì?" Lúc Lý Hầu La hỏi lại lần nữa thì Tần Chung đã xoay người đi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tái sinh!

Edit: Sahara

Hôm nay đến phiên Mã Đại Ni nấu cơm sáng, cháo loãng thì không có gì đáng lo, cái đáng lo ở đây chính là khoai tây xắt sợi, không biết có phải là do không được rửa sạch hay không, mà khoai tây có nhiều đốm đen. Chẳng những thế, Mã Đại Ni còn không gọt vỏ, khoai tây xắt sợi cứng như là khoai tây còn sống, mà sợi khoai tây còn lớn nhỏ không bằng nhau.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy đồ ăn thế kia, Tần mẫu liền giận xanh mặt, lập tức phát hỏa, mắng Mã Đại Ni tối tăm mặt mày.

Lý Hầu La thật không hiểu, tại sao Mã Đại Ni biết rõ mình lười biếng sẽ bị mắng mà vẫn cứ lười? Nhìn Mã Đại Ni cũng không giống như là không sợ Tần mẫu, chẳng lẽ Mã Đại Ni không thể siêng năng hơn một chút được sao?

Làm ăn lười thôi, vốn dĩ thức ăn đã ít mỡ ít muối, bây giờ còn bị nấu thành thế này, làm cho mọi người trong Tần gia phải nhúu mày mà ăn.

Tần phụ gấp một ít khoai tây, thấy trên đó vẫn còn dính bùn, ông lập tức đập mạnh đũa xuống bàn, không thể mắng con dâu, cho nên ông quay sang trách cứ Tần mẫu: "Rốt cuộc bà quản cái nhà này ra sao vậy hả? Nhà lão nhị làm việc như vậy, chẳng lẽ bà không biết giám sát nó à? Không ăn nữa!"

Dứt lời, Tần phụ liền đứng dậy, cầm tẩu thuốc đi ra ngoài.

(*Tần phụ không thể mắng con dâu không phải là không dám mắng, mà là vì thời xưa có câu "nam chủ ngoại, nữ chủ nội", nghĩa là đàn ông lo việc bên ngoài, đàn bà lo việc bếp núc, quản lý trong nhà. Con dâu là do Tần mẫu quản, con trai là Tần phụ quản, chuyện nấu cơm là việc bếp núc nên Tần phụ không thể xen vào vì có câu "quân tử tránh xa nhà bếp". Người thời xưa cho rằng là đàn ông thì không nên vào nhà bếp.)

"Nhà lão nhị, nếu sau này ngươi còn lời thôi lếch thếch như vậy nữa thì cút về nhà mẹ đẻ của ngươi cho ta! Bắt đầu từ hôm nay, ngươi không được ăn cơm tối, cho đến khi nào ngươi sửa đổi tật xấu này mới thôi!" Tần mẫu bị Tần phụ trách mắng không quản lý nhà cửa tốt, ở cái thời đại nam chủ ngoại, nữ chủ nội này mà nói, thì điều này rõ ràng là đã phủ nhận giá trị của Tần mẫu.

Mã Đại Ni luống cuống, trước kia Tần mẫu cũng mắng nhiếc nàng, nhưng chưa từng đuổi nàng về nhà mẹ đẻ, cũng chưa từng xử phạt nặng như thế này: "Mẹ, con sai rồi, sau này con sẽ sửa đổi..." Mã Đại Ni vội vàng nhận lỗi thật nhanh.

Tần mẫu cầm đũa chỉ vào mặt Mã Đại Ni: "Ngươi sửa? Bản thân ngươi đã nói câu này bao nhiêu lần rồi hả? Lão nhị, nếu sau này thê tử của ngươi còn như vậy, ta sẽ tìm người!" Nói xong, Tần mẫu cũng sầm mặt trở về phòng.

"Cha nó, chắc mẹ không có làm thật đâu phải không?" Mã Đại Ni hoảng hốt nhìn về phía Tần Diệu.

Tần Diệu nuốt hết ngụm cháo loãng trong miệng: "Tất nhiên là thật! Nàng nói thử xem, một nữ nhân như nàng tại sao lại có thể lời thôi đến như vậy hả? Nếu không siêng năng cần mẫn một chút, vậy nhà của chúng ta sẽ biến thành cái dạng gì đây? Nàng còn tiếp tục như vậy, cho dù mẹ không nói thì chính ta cũng chịu đựng không nổi." Dứt lời, Tần Diệu cũng bế Tử Như đứng lên đi thẳng về phòng.

"Cũng không phải là không thể ăn, rửa sạch như vậy làm gì chứ?" Mã Đại Ni lẩm bẩm một câu, rồi đồ hết đĩa khoai tây còn lại vào chén của mình dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, sau đó ăn hết vào bụng.

Ở mặt thế, đừng nói là bần, cho dù thức ăn có nổi mốc, ôi thiu thì vẫn có thể ăn được. Vì thế mà Lý Hào La không có bắt bẻ về đĩa khoai tây kia giống như mọi người trong Tần gia. Bất quá, do không có dầu mỡ, lại tiếc muối mà bỏ quá ít, làm cho thức ăn nhạt nhẽo vô cùng. Nếu không Lý Hào La chắc chắn có thể ăn đến hai bát phóng ra ánh sáng màu xanh. Cũng may là lúc ở trong huyện nàng đã ăn mấy cái bánh bao rồi, bằng không hiện giờ chỉ sợ là nàng sẽ không thể chống đỡ nổi.

Lúc Tần Chung ăn cơm đều thông thả ung dung, dù chén cháo toàn nước có thể soi được bóng người thì hẳn cũng có thể ăn bằng vẻ rất cao quý.

Ăn cơm xong thì trời cũng tối, đêm nay không có trăng, sau khi mọi người rửa mặt xong liền thổi đèn rồi về phòng.

Hai người Tần Chung và Lý Hào La lần mò trong bóng tối lên giường, lần này không cần Lý Hào La nhắc, Tần Chung cũng tự mình kéo chăn đắp lại. Lý Hào La có thể cảm giác được Tần Chung đang tận lực kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Khóe miệng Lý Hào La hơi cong lên, rồi có ý nhích lại gần Tần Chung, Tần Chung giống như là bị Lý Hào La làm cho vừa kinh ngạc vừa chần chừ, tức thì, hắn liền xê dịch ra tận mép giường. Trong bóng tối, Lý Hào La tặng cho Tần Chung một cái liếc mắt xem thường: "Huynh không giận?"

Mãi một lúc lâu mà vẫn không nghe thấy Tần Chung trả lời, Lý Hào La thầm mắng trong lòng là tên tiểu tử này không đáng yêu gì cả. Đến khi Lý Hào La xoay người muốn ngủ thì mới nghe một tiếng ừm rất nhỏ.

"Bây giờ mới biết đúng sai à? Ta cũng là vì muốn tốt cho huynh thôi!" Lý Hào La cười hắc hắc mấy tiếng, rồi dưới sự cưỡng ép mạnh mẽ của đồng hồ sinh học, nàng nhắm hai mắt lại, không bao lâu sau thì đã truyền tới tiếng ngáy nho nhỏ.

Trong căn phòng yên tĩnh, tuy tiếng ngáy kia rất nhỏ, nhưng lại truyền vào tai Tần Chung hết sức rõ ràng, cứ như là đang được phóng đại hết mức bên tai hắn. Tần Chung cảm thấy trong cơ thể mình hình như có một con kiến cứ không ngừng bò tới bò lui, nhẹ nhàng gặm nhấm trái tim hắn, từng chút lại từng chút một. Tần Chung chậm rãi xê dịch thân mình vào giường trong một chút, đến khi nhận thấy cánh tay mình đã chạm vào thân thể ấm áp của Lý Hào La, thì cả người liền hốt hoảng mà đình chỉ động tác, nằm yên bất động.

Hắn theo bản năng quay qua nhìn sườn mặt Lý Hào La, lại nghe thấy nhịp điệu tiếng ngáy của nàng không có thay đổi, lúc này mới dám nhẹ nhàng thở phào một hơi.

"Ồ ồ ồ..." Khi trời vừa tờ mờ sáng, thì gà trống của Tần gia liền gáy lên gáy báo thức như thường lệ. Lý Hào La mở mắt ra, nằm trên giường mà vươn vai duỗi lưng, ngủ thật ngon, nàng chưa bao giờ được làm việc và nghỉ ngơi tốt thế này.

Vừa nghiêng đầu qua đã thấy Tần Chung không còn ở bên cạnh nữa. Lý Hào La đưa tay sờ sờ lên giường, vẫn còn hơi ấm: "Kỳ quái, sao mấy ngày nay tên nhóc con luôn dậy sớm như vậy?"

Hôm nay đến phiên Lý Hào La làm việc nhà, sau khi nàng làm vệ sinh cá nhân cho mình xong xuôi thì quen cửa quen nẻo đi thẳng đến phòng bếp, tuy Lý Hào La còn chưa quen với việc nhóm lửa, nhưng trải qua một hồi gặp ghềnh thì cuối cùng cũng nhóm lửa thành công.

Một nồi nước nóng to, là để người Tần gia rửa mặt vào buổi sáng. Ở Tiểu Thanh Thôn, những người có thói quen này giống người Tần gia rất ít, đại đa số mọi người đều dùng nước lạnh rửa mặt, nào có ai đi lãng phí nhiều củi lửa như vậy để nấu nước rửa mặt. Nhưng cái này là do ý của Tần mẫu, bà nói cho dù bây giờ Tần gia gia đạo sa sút, nhưng bà cũng muốn để mỗi người trong Tần gia được thơm mát, sạch sẽ.

Không bao lâu sau, Trương Thúy Thúy ôm một cái chậu gỗ đi vào phòng bếp: "Tam đệ muội, chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng, đại tẩu!"

Chờ mọi người trong Tần gia đều lấy nước nóng rửa mặt hết rồi, Lý Hưu La mới lấy ra một cái ấm sành được ngâm trong nước ấm ra. Nàng mở nắp, đổ cháo loãng trong đó vào nồi, hâm nóng.

Đây là việc thường lệ của người Tần gia, bởi vì trong nhà có hai nam đinh phải đi làm sớm ở trên huyện thành, cho nên cháo đã được nấu sẵn từ tối hôm trước, đợi đến sáng hôm sau hâm nóng lại là có thể ăn.

Lý Hưu La dùng giá khoáy đều cháo, rồi lại không nhin được mà thờ dài, nàng vào cửa Tần gia cũng đã được một tháng, thì suốt một tháng này, bữa sáng đều là cháo loãng. Đồ ăn cũng không thay đổi, hoặc là khoai tây, hoặc là rau phơi khô, điều mấu chốt là một chút mỡ cũng không có, chẳng khác gì là ăn chay cả.

Tuy rằng vẫn có thể ăn no, nhưng tục ngữ nói rất đúng "thiếu cái gì, thêm cái đó", Lý Hưu La cảm thấy, nếu bản thân còn không được ăn thịt, thì chắc chắn nàng sẽ thêm thịt đến chết mất.

Bạc trong tay không thể động vào, việc thuê thùa còn chưa biết đi về đâu, phải giữ bạc lại để đề phòng phát sinh biến cố. Như vậy thì chỉ còn lại một con đường kiếm thịt, đó là lên núi bắt. Mấy ngày nay, dị năng của nàng đã tiến bộ thêm một chút, sắp đầy cấp một rồi, muốn bắt một vài động vật nhỏ là tuyệt đối không thành vấn đề.

Ăn sáng xong, Tần Phần và Tần Diệu bắt đầu đi lên huyện làm việc, những người còn lại trong nhà, ai nên làm gì thì đi làm cái nấy. Lý Hưu La vốn định bắt đầu thuê thùa từ hôm nay, nhưng nàng thật sự quá thèm thịt. Vừa dọn dẹp bát đĩa xong, nàng liền kéo tay Tần mẫu hỏi: "Mẹ ơi, hôm nay có lên núi lượm củi không?"

"Đã đủ củi dùng rồi, không cần đi!"

Lý Hưu La à một tiếng: "Vậy con lên núi đi dạo."

"Lên núi làm gì?" Tần mẫu khó hiểu hỏi, sau đó như là sức nghĩ ra điều gì: "Con lại muốn lên núi bắt thú? Không được! Thú hoang bên ngoài đã hết rồi, sâu trong núi thì con không thể vào được, quá nguy hiểm!"

"Mẹ~, con không đi sâu vào trong núi đâu, con chỉ đi dạo bên ngoài thôi! Nếu như may mắn, biết đâu lại tìm được vài con. Lần trước không phải cũng vậy hay sao?" Lý Hưu La đứng là không định vào sâu trong núi, vất vả lắm mới nhặt cái mạng mình về được, nàng càng quý trọng nó hơn bất cứ ai.

"Con thật sự không vào sâu trong núi?" Tần mẫu lo lắng hỏi.

"Còn thật hơn so với vàng!" Lý Hưu La giơ ba ngón tay lên, trịnh trọng thề thốt.

(*câu thật hơn vàng được dùng rất nhiều trong truyện ngôn tình, đây là câu nói phổ biến của người TQ, dùng trong trường hợp đảm bảo một điều gì đó.)

"Đứa nhỏ này, con là vàng thật à? Được rồi, đi đi, nhưng chỉ được dạo bên ngoài, không được vào sâu trong núi. Chung nhi sẽ đi với con!" Nói đến cùng thì Tần mẫu vẫn không yên tâm, bà thấy sức khỏe của Tần Chung mấy ngày nay đã tốt hơn rất nhiều, hơn nữa tính tình Tần Chung trầm ổn thận trọng, có Tần Chung đi theo, bà cũng yên tâm hơn.

Tần Chung đang ngồi trong sân đọc sách, vừa nghe xong mọi chuyện, không than một tiếng liền lập tức đứng lên đi theo phía sau Lý Hưu La.

Lúc hai người đi trên đường phố Tiểu Thanh Thôn, cũng nhận được không ít lời trêu ghẹo.

"Nhìn kia! Nhìn kia! Đây là tiểu nương tử và tiểu tướng công nhà ai vậy? Sao lại trông xứng đôi như thế?"

Tần Chung mỉm cười, lễ phép chào hỏi, sắc mặt hơi đỏ, nhưng Lý Hưu La thì lại không hề có chút thẹn thùng nào cả: "Đại nương, tướng công của cháu mới thật sự đẹp, mọi người khen chàng là được, không cần khen cháu đâu!"

"Ha ha... Cháu cũng rất đẹp mà."

"Đại nương.... Ánh mắt của đại nương thật sự là rất tốt!"

"Đứa nhỏ này...." Lý Hưu La tự nhiên mà phóng khoáng, nói chuyện lại thú vị, đặc biệt là lúc nàng cười, hai mắt cong lên như là trăng khuyết, nhìn thế nào cũng thấy đẹp mắt. Người của Tiểu Thanh Thôn còn thân thiện với Lý Hưu La hơn cả với Tần Chung.

Tần Chung đi theo phía sau Lý Hưu La, trên mặt vẫn luôn treo nụ cười ôn hòa, nhưng trong lòng thì đang cảm thán kẻ lừa đảo này cũng giỏi thật.

Khi đến chân núi Tiểu Thanh Thôn, Lý Hưu La quay lại nhìn Tần Chung: "Huynh vẫn ổn chứ? Đừng để lát nữa ta phải cõng huynh xuống núi nha~!"

Tần Chung mỉm cười: "Yên tâm đi!"

Lý Hưu La nhìn Tần Chung từ trên xuống dưới một lượt: "Vây được, ta đi ở phía trước....." Lý Hưu La nhìn quanh quất, rồi nhặt một khúc cây dưới đất lên: "Huynh nắm một đầu khúc cây này đi."

Tần Chung hít sâu, mỉm cười nói: "Không cần đâu!"

Lý Hầu La cười há ha, rồi bỗng nghiêm sắc mặt: "Nắm lấy!" Thấy Tần Chung vẫn không chịu nghe, nàng đảo tròn mắt một cái rồi nói: "Nếu huynh muốn giống như lần trước, vậy....."

Lý Hầu La còn chưa nói xong thì Tần Chung đã nắm lấy đầu khúc cây kia.

Lý Hầu La cười khẩy, liếc mắt nhìn Tần Chung như đang nói xem như huynh thức thời.

(*thức thời: lấy từ câu kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Ý là người nhận rõ được thời cuộc, biết linh hoạt thay đổi mới là người tài giỏi. Thức thời có thể hiểu như là biết điều.)

Hai người chậm rãi tìm một vòng dưới chân núi. Cuối thu, trên núi có một ít quả khô, Lý Hầu La cũng không ở không, nhìn thấy cái gì cũng điều hặn không thể nhét hết vào sọt.

Tần Chung nhìn Lý Hầu La xoạch xoạch hai ba cái thì đã leo tuốt lên trên cây cổ thụ hết lần này đến lần khác, bản thân hắn thì chỉ im lặng đứng yên tại chỗ.

"Tần Chung, ta rung cây, huynh mau hứng lấy!" Lý Hầu La đứng trên cây dùng sức rung cây. Gió thu thổi qua, nàng nhìn dãy núi kéo dài, bỗng cảm thấy có chút cảm xúc khó nói thành lời.

Tiếp theo thì nàng nhịn không được mà lớn tiếng cười to, dù đã thoát khỏi cái địa ngục kia được một tháng, nhưng đôi khi nàng vẫn có cảm giác bản thân đang nằm mơ.

Cho đến giờ phút này, cảm nhận được con gió thổi lướt qua mặt, nhìn dãy núi kéo dài không có điểm cuối, còn có..... người thiếu niên đang đứng ở bên dưới nhìn nàng bằng vẻ mặt lo lắng, thì nàng mới xác định đây không phải là giấc mộng, Lý Hầu La nàng.... Tái sinh!

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nhặt của rơi

Edit: Sahara

Lý Hầu La cười một hồi lâu mới ngừng lại, lúc xuống Tần Chung mới phát hiện ra Tần Chung đang dùng ánh mắt nhìn một kẻ thiếu năng nề mà nhìn mình.

Lý Hầu La ho một tiếng, có chút xấu hổ, bám vào thân cây treo xuống, quyết định không nhắc gì đến chuyện vừa rồi: "Chúng ta đi tìm thú hoang đi!"

Tần Chung nhìn Lý Hầu La một cái, gật gật đầu.

Ở phía ngoài núi Tiểu Thanh Sơn có rất nhiều người người đến nhặt củi và lượm hái quả khô. Đám thú hoang nhỏ cũng không phải ngu ngốc, đều biết là không nên chạy đến nơi này.

Lý Hầu La dạo hết một vòng ở rìa ngoài, không tìm thấy gì cả.

"Hay là chúng ta vào sâu bên trong một chút đi?" Lý Hầu La đưa mắt nhìn về hướng sâu trong núi, ánh mắt chứa chút khát vọng.

Tần Chung giữ chặt lấy Lý Hầu La: "Nguy hiểm lắm! Đại Trụ thúc là thợ săn giỏi như vậy mà cánh tay còn bị thương rất nghiêm trọng, thiếu chút nữa là không thể ra khỏi núi."

Lý Hầu La cũng có biết về Đại Trụ thúc mà Tần Chung vừa nhắc đến, người này cao to vạm vỡ, là thợ săn nổi danh trong thôn, do bị thương nặng nên phải ở nhà nghỉ ngơi hết nửa năm.

"À!" Lý Hầu La à lên một tiếng, nếu lấy mạng nhỏ của mình ra so sánh, thì việc ăn thịt có thể tạm thời gác qua một bên.

Lý Hầu La ngoan ngoãn đồng ý dễ dàng như vậy, làm cho Tần Chung cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bèn liếc nhìn Lý Hầu La một cái.

"Chúng ta trở về thôi!" Quả nhiên của rơi không phải dễ nhặt như vậy, bây giờ nàng chỉ có thể hy vọng vào việc thuê thuê, mau chóng thuê xong rồi đem đi bán, kiếm được tiền rồi thì điều đầu tiên nàng muốn là mỗi ngày đều được ăn thịt. Lý Hầu La nắm chặt nắm đấm, trong lòng thầm hạ một chí nguyện to lớn.

Tần Chung nhìn dáng vẻ thất vọng của Lý Hầu La, khẽ nhúc nhích khóe miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng biết nên nói cái gì.

"Này, huynh phải nắm chắc khúc gỗ đi chứ!" Lý Hào La chìa khúc gỗ đến trước mặt Tần Chung, bảo hắn nắm lấy. Lần này Tần Chung không có phản đối, ngoan ngoãn nắm chắc.

Trông thấy bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời này của Tần Chung, Lý Hào La nhin không được mà nhéo nhéo má Tần Chung: "Ngao lắm!"

"Cô..." Tần Chung cực kỳ tức giận, nữ nhân này quả nhiên không phải là người tốt lành gì mà!

Đúng vào lúc này, lỗ tai Lý Hào La bỗng giật giật, khuôn mặt mới vừa rồi còn cười tủm tỉm đột ngột đanh lại, sau đó thờ dài mà nhìn Tần Chung: "Huynh ra sau cái cây kia núp kỹ đi!" Giọng nói bình tĩnh vô cùng, sắc mặt tuy hơi trầm nhưng cũng rất bình tĩnh nhìn chăm chú về phía trước, Lý Hào La cúi xuống nhặt một hòn đá lớn, cầm chắc trong tay.

Tần Chung không hiểu tại sao Lý Hào La đột nhiên kêu hắn đi núp, nhưng hắn biết Lý Hào La không có nói đùa, cho nên hắn không hỏi lại tiếng nào, lập tức nghe lời đi thẳng ra phía sau một thân cây.

Tần Chung nhìn Lý Hào La đứng yên chỗ cũ, trầm tĩnh như đang chờ cái gì đó đến, khí thế nghiêm nghị lúc này cùng với bộ dáng cười tủm tỉm thường ngày hoàn toàn như hai người khác nhau. Đôi mắt Tần Chung bỗng trở nên sâu thẳm, người nữ tử này rốt cuộc là có bao nhiêu mặt? Rồi lại nhìn đến hòn đá lớn trong tay của nàng, còn có cả sức lực lớn đến nỗi làm người ta không cách nào lý giải được....

Nhưng rất nhanh sau đó Tần Chung đã không tài nào tiếp tục suy nghĩ những điều khó hiểu về Lý Hào La được nữa, bởi vì có một con lợn rừng lớn đang lao nhanh ra từ trong bụi cỏ, trên người nó còn mang theo vết máu, vừa nhìn thấy Lý Hào La và Tần Chung, hai mắt nó liền trở nên điên cuồng ngập tràn thù hận, lao thẳng về phía trước như là không muốn sống.

Đôi đồng tử trong mắt Tần Chung co lại, hét lớn: "Hào La, chạy mau!"

Lý Hào La vẫn đứng nguyên tại chỗ, Tần Chung không thấy rõ Lý Hào La đã làm thế nào, chỉ thấy nàng giơ tay lên cao một chút, rồi con lợn rừng kia bỗng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo liền thấy Lý Hào La cầm hòn đá lớn trong tay đập mạnh vào đầu con lợn rừng.

Ngay tức khắc, con lợn rừng liền ngã cái rầm xuống đất, không biết là do bị đánh đến ngất xỉu hay là đã chết rồi.

Lúc này Tần Chung mới nhận ra, vừa rồi hắn đã căng thẳng đến mức quên cả hô hấp.

Sau khi con lợn rừng ngất xỉu, Lý Hào La cũng không có lập tức đến gần nó ngay, mà là đi tìm một hòn đá khác lớn hơn, một lần nữa dùng sức đập vào đầu con lợn rừng.

Rầm! Đầu con lợn rừng nở hoa, máu tươi hòa lẫn cùng óc của nó chảy ra ngoài.

Tần Chung nhìn mà khoe miệng co quắp không ngừng, sống lưng tê dại.

"Ra đây đi!" Sau khi Lý Hào La đánh chết lợn rừng rồi, trên người liền không còn khí thế trầm tĩnh như vừa rồi nữa, nàng cười hi hi vẫy vẫy tay gọi Tần Chung ra ngoài.

Tần Chung đến gần, nhìn thấy đầu con lợn rừng bị đánh nát như, lập tức quay mặt sang chỗ khác.

Ngược lại, hai mắt Lý Hào La lại sáng rõ lên: "Phát tài, phát tài rồi! Lần này có thể ăn thịt no nê!"

"Các người không sao chứ?" Trong lúc Lý Hào La đang suy nghĩ xem có nên cứ như vậy mà khiêng con lợn rừng này về hay không, thì đột ngột có một người chạy ra từ sâu trong núi. Thời tiết đã vào cuối thu, mà người này lại mặc một cái áo ngắn tay, để lộ ra bắp tay cuộn cuộn. Người kia vừa thấy Lý Hào La và Tần Chung thì liền hỏi đầy lo lắng: "Các người có nhìn thấy con.... Lợn....." Còn chưa hỏi hết câu, thì người kia đã nhìn thấy con lợn rừng chết lẳng quay trên đất.

"Đại Trụ thúc!" Tần Chung lễ phép chào hỏi một tiếng.

Người này chính là Lý Đại Trụ, thợ săn nổi danh trong Tiểu Thanh Thôn. Đại Trụ thúc kinh ngạc, đến gần hỏi: "Là ai đánh chết nó vậy? Hai người có nhìn thấy không?" Lý do Đại Trụ thúc hỏi vậy là vì Lý Hào La và Tần Chung không nằm trong phạm vi xem xét của Đại Trụ thúc, một cô nương nhỏ nhắn dễ thương, cùng với một thiếu niên yếu ớt, cả hai mà gặp phải lợn rừng thì e là khó mà thoát thân, nói gì đến chuyện đánh chết được lợn rừng.

Lý Hào La cười tủm tỉm chỉ chỉ vào mặt mình: "Đại Trụ thúc, là cháu đánh nó đó~!" Lý Hào La không dự định sẽ che giấu sức lực của mình, trên đời này cũng không phải là không có người trời sinh đã có thần lực, nếu người khác có biết thì nhiều nhất cũng chỉ là thấy ngạc nhiên mà thôi.

Lý Đại Trụ dĩ nhiên là không tin. Đùa cái gì vậy chứ? Đùi của Lý Hào La còn nhỏ hơn bắp tay của ông, làm sao mà đánh chết được con lợn rừng to như vậy?

Tần Chung nhìn Lý Hào La một cái, thấy nàng không có ý che giấu, lúc này mới gật gật đầu: "Đại Trụ thúc, quả thật là do Hào La đánh!"

Lý Đại Trụ há miệng thở dốc, tính tình của đứa nhỏ Tần Chung này ông hiểu rất rõ, từ nhỏ thì nó đã nổi tiếng trong Tiểu Thanh Thôn rồi, đối với người khác đều hết sức ngoan ngoãn, thành thật, lễ phép, lại còn rất trầm ổn thận trọng. Quan trọng hơn là nó không có nói dối.

"Vậy... Vậy thật sự là quá tốt!" Lý Đại Trụ còn chưa hết kinh ngạc nên câu này ông hơi nói lắp một chút. Tiếp theo đó, ông lại giải thích vì sao con lợn rừng này lại xuất hiện ở đây. Thì ra là Lý Đại Trụ đi sâu vào trong núi, bắt gặp được hai con lợn rừng, ông đánh chết hết một con, con còn lại hoảng loạn nên chạy ra phía ngoài núi, ông sợ nó làm bị thương những người lên núi, cho nên không quan tâm đến việc khiêng con lợn rừng đã chết kia theo mà lập tức đuổi theo con này.

"Đại Trụ thúc, con lợn rừng này là do cháu đánh chết đó nha!" Lý Hầu La bước tới, khiêng con lợn rừng lên.

Lúc này, Lý Đại Trụ mới thật sự tin là Lý Hầu La đánh chết được lợn rừng. Không ngờ thể tử mới cưới của Tần Chung lại có sức mạnh lớn như vậy, hoàn toàn không thua kém gì ông. Nhìn bộ dáng hện không thể lập tức khiêng con lợn rừng kia đi của Lý Hầu La, Lý Đại Trụ phì cười: "Cháu đánh chết nó thì tất nhiên nó là của cháu!"

"Cám ơn Đại Trụ thúc!" Lý Hầu La cười vô cùng ngọt ngào.

Trước đó Lý Đại Trụ chưa từng gặp qua Lý Hầu La, ông chỉ nghe nương tử mình nói đi nói lại mãi là Tần Chung đã cưới được một thể tử rất vui vẻ. Bây giờ nhìn thấy Lý Hầu La cười, trong lòng ông thầm cảm thán, tiểu cô nương này quả nhiên là rất vui vẻ. Lại quay sang nhìn về tuần tú phi thường của Tần Chung, ừm, quả là rất xứng đôi với Chung ca nhi*.

(*chữ ca ở đây không phải là Lý Đại Trụ gọi Tần Chung bằng anh đầu nhà. Người TQ thời xưa thường thêm chữ ca vào sau tên của con trai, chữ tỷ vào sau tên con gái, chữ nhi thì cả trai và gái đều dùng được. Nó là một cách gọi thân mật, có khi người ta lập lại tên của đôi phượng, vd như: Mặc Mặc, Huyền Huyền,.....)

"Có cần ta giúp các cháu khiêng lợn rừng về không?"

"Không cần đâu! Thúc cứ lo việc của mình đi ạ!" Lý Hầu La vừa nói xong thì trực tiếp nắm hai chân sau của lợn rừng, dễ dàng kéo nó vác lên lưng.

Lý Hầu La hùng hổ vác lợn rừng đi ở phía trước, Tần Chung nhắm mắt theo sát phía sau, Lý Đại Trụ nhìn thấy mà buồn cười: "Nhìn Chung ca nhi thật giống như tiểu nương tử!"

Chuyện Lý Hầu La đánh được lợn rừng trong núi lập tức khiến cho Tiểu Thanh Thôn chấn động không nhỏ, nàng khiêng lợn rừng đi trên phố mà không hề có ý né tránh ai, người ở trong thôn đầu tiên là không dám tin, sau đó thì vừa kinh ngạc vừa cảm thán. Ôi mẹ ơi! Thể tử của Chung ca nhi thoát nhìn ốm yếu gầy gò, mà sao sức lực lại lớn như vậy?

Chuyện Lý Hầu La có sức lực lớn, người của Tiểu Thanh Thôn tuy có giật mình kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy có gì kì quái. Tuy rằng người trời sinh có thần lực rất hiếm, nhưng không phải là không có, không cần nói đâu xa, riêng Lý Đại Trụ trong thôn thôi đã có sức mạnh kinh người rồi. Bằng không sao Lý Đại Trụ có thể thường xuyên ra ra vào vào sâu trong núi chứ?

Trong nhà có con trai ngoan lại thêm con dâu giỏi, điều này làm cho các vị phụ nhân* trong thôn hâm mộ không thôi: "Thể tử của Chung ca nhi quả là rất tốt! Lớn lên xinh đẹp, miệng lại ngọt, còn có sức lực kinh người như vậy, Chung ca nhi đúng là có phúc!"

(*phụ nhân: từ gọi những người đàn bà có chồng, tuổi tác trung niên.)

Thế nhưng, các cô nương hâm mộ trung thành đối với Tần Chung thì lại không nghĩ vậy: Tần Chung ca ca cưới nhầm một người đàn bà đánh đá, nói không chừng sau này sẽ phải chịu khổ dài dài.

Chuyện Lý Hầu La khiêng lợn rừng về càng khiến cho người Tần gia chấn động lớn hơn. Lúc ấy, Tần mẫu đang ở trong sân chỉ huy hai đứa con dâu thu rau khô lại, bỗng nhìn thấy thân thể nhỏ bé yếu đuối mong manh của Lý Hầu La đang khiêng một con lợn rừng gần như là hoàn toàn che hết cả người của nàng, làm cho bà sợ đến mức thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Liên tiếp hỏi dồn dập xem bọn họ có bị thương ở đâu không? Sau khi xác định Lý Hầu La và Tần Chung hoàn toàn không có việc gì, Tần mẫu mới thở phào một hơi: "Lá gan này của các con cũng lớn quá rồi đó!" Sau khi hết lo lắng thì Tần mẫu mới bất giác cảm thán với sức lực lớn phi thường của Lý Hầu La. Tầng đá lớn trong lòng Tần mẫu lúc này đột ngột được buông xuống, đại phu nói, sau này không thể để Tần Chung quá mệt nhọc, hoặc làm việc hao tâm tổn sức. Lúc mới cưới Lý Hầu La về, Tần mẫu nhìn thân thể gầy yếu của con trai nhỏ và con dâu nhỏ nhà mình mà lo lắng không yên, bà sợ sau khi mình cùng với lão già đi rồi, Tần Chung sẽ phải dẫn theo Lý Hầu La đi xin ăn. Bây giờ thì tốt rồi, dù cho Chung ca nhi không thể làm việc quá sức, nhưng bằng vào sức lực lớn của con dâu nhỏ, chuyện no bụng hẳn là không thành vấn đề. Nghĩ như vậy, trong lòng Tần mẫu càng thêm hài lòng đối với Lý Hầu La.

Mã Đại Ni thì vui mừng vỗ đùi liên tục: "Ai nha, đệ muội, muội thật lợi hại, không ngờ muội lại có bản lĩnh lớn như vậy, về sau nhà chúng ta không cần lo thiếu thịt ăn nữa rồi!"

Mã Đại Ni vừa nói ra lời này, lập tức làm cho Tần mẫu sầm mặt lại, nghiêm giọng dạy dỗ: "Ăn ăn ăn, người chỉ biết có ăn! Không nghe vừa rồi Hầu La nói là do vận khí tốt sao? Nhờ có Đại Trụ đuổi con lợn rừng này chạy ra ngoài núi nên bọn nó mới gặp được à? Vận khí tốt chỉ có một lần, người đừng có ở đó mà mơ mộng viễn vông!" Sau đó bà quay lại nhìn Lý Hầu La, giọng nói dịu lại: "Hầu La à, con cũng không thể vào sâu trong núi, ở đó rất nguy hiểm." Tần mẫu sợ Lý Hầu La ý vào sức lực lớn, sẽ liều lĩnh chạy vào sâu trong núi.

Lý Hầu La tất nhiên là biết phân biệt tốt xấu, cười cười mà nói: "Yên tâm đi mẹ~! Con còn muốn vĩnh viễn được làm con dâu ngoan của mẹ, hầu hạ mẹ thật tốt, sao có thể tự mình đi tìm chết chứ?"

"Phi, phi, phi!" Tần mẫu vội vàng nhả ba ngụm nước miếng: "Chết cái gì mà chết chứ!" Lời nói của Lý Hầu La rất hợp lòng người, làm cho Tần mẫu cũng

phải lộ ra ý cười.

Tuy nhiên, khi Tần Chung nghe được Lý Hầu La nói muốn vĩnh viễn làm con dâu của Tần mẫu thì hai mắt chợt lóe lên tia sáng khó nhìn thấy.

Ba đứa bé cũng biết là có thịt ăn, cầm đầu là Tần Từ Viễn, theo sau là Từ Hạo chạy loanh quanh trong sân la hét ầm ĩ. Đúng lúc nông nhàn, cho nên mọi người trong thôn đều kéo đến trước cửa Tần gia nhìn xem thử con lợn rừng mà Lý Hầu La đánh được, cũng thuận tiện xem thử người có thể khiêng được lợn rừng..... Mạnh mẽ thế nào!

Tần phụ đang tản bộ trong thôn hiển nhiên là cũng nhận được tin, Lý Hầu La và Tần Chung về đến cửa chưa bao lâu thì ông cũng về tới. Nhìn thấy con lợn rừng nằm trên đất, lại nghe mọi người khen Tần Chung cưới được một thê tử tốt thì rất hài lòng.

Người trong thôn xem náo nhiệt được một lát thì ai về nhà nấy, nói gì thì cũng là thịt của người ta, nhìn nhiều thì càng thêm nhiều mà thôi! Thịt rất khó có được, Tần gia cũng sẽ không hào phóng mà chia cho bọn họ. Cần gì nhìn tiếp để tự mình chịu tội.

Những người khác trong thôn đều về hết, nhưng người của hai phòng khác trong Tần gia thì vẫn còn ở lại.

"Tam thúc, con heo này cũng mập thật!" Người nói chuyện chính là con trai nhỏ của Tần đại bá, cũng chính là người sắp thành thân, Tần Khả. Hắn nhìn con lợn rừng nằm trên đất mà nuốt nuốt nước miếng, trong mắt hiện rõ tham lam không hề che giấu.

"Mọi người ở lại chờ, lát nữa mổ heo, mọi người cũng mang về một ít!" Tần phụ lập tức nói không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Được một tác lại muốn lần một thước

Edit: Sahara

Người của hai phòng khác nghe thấy vậy, không nên được vui mừng, mà sắc mặt của mọi người trong Tần gia thì đều rất khó coi. Bởi vì hai phòng này cầm đi bao nhiêu thịt, thì họ phải ăn ít đi bấy nhiêu.

Nhưng Tần phụ là đại gia trưởng của Tần gia, chuyện mà ông đã quyết định, không ai dám nói chữ không. Đặc biệt thái độ đối xử với người hai phòng khác của Tần phụ, người trong Tần gia đã quen với việc Tần phụ chiều cổ bọn họ vô chừng mực.

Mã Đại Ni bĩu môi, hừ một tiếng: "Đúng là biết hôi của*!"

(*nguyên văn là "thật là nghe tanh miêu!" nghĩa đại khái là mắng người hai phòng khác tham lam lợi dụng, nên Sa edit thành hôi của, từ hôi của là một từ của VN, nghĩa chính xác thì Sa cũng không biết, chỉ biết nghĩa đại khái nó là mắng người tham lam, thích chiếm đồ của người khác.)

Lý Hầu La nhìn thoáng qua Tần phụ, trong lòng thầm thấy buồn cười, ông muốn chiều cổ cho tộc nhân của Tần gia tất nhiên là không thành vấn đề, dù sao cũng không liên quan đến năng, nhưng con lợn rừng này là do năng bắt được, nếu muốn tặng cho người khác, thì ít nhiều gì cũng phải hỏi năng một tiếng chứ?

Nhưng Tần phụ lại chẳng hỏi một tiếng, hẳn là ông không hề ý thức được điều này, Lý Hầu La chỉ cần suy nghĩ một chút liền hiểu được ngay tư tưởng của Tần phụ, con dâu gả vào Tần gia thì chính là người Tần gia, còn ông là đại gia trưởng, hiển nhiên là có mọi quyền quyết định. Đây cũng không phải là tư tưởng của riêng một mình Tần phụ, mà là thước đo chuẩn mực tư tưởng của tất cả mọi người trong thời đại này.

Nếu đã đến thế giới này, tất nhiên Lý Hầu La cũng không muốn bản thân thành một kẻ khác người, vì một chút thịt mà trở mặt với Tần phụ thì không phải là chuyện sáng suốt, năng suy nghĩ một chút, bỏ đi, xem như cho chó ăn, dù sao thì cũng không có khả năng cả một heo đều chui hết vào bụng năng.

Trong thôn có thợ mổ heo, đợi thợ mổ heo lưu loát làm sạch con heo xong, Tần phụ liền ở một bên chỉ huy thợ mổ heo cắt thịt chia cho người hai phòng kia.

Tần mẫu đứng ở một bên với khuôn mặt xám xịt, đám nhỏ trong nhà đều đứng hết bên cạnh bà, Tần phụ thì đang nghiêm túc chia thịt, ngược lại ông đứng gần với người của hai phòng kia hơn.

"Cắt từ chỗ này đến đây, rồi cắt tiếp từ chỗ này...." Tần phụ chỉ chỉ vào con heo.

Thợ mổ heo cười một tiếng: "Tần tam thúc, ông cũng rộng rãi thật, hai miếng khúc thịt này cộng lại cũng đã hết nửa con heo. Trong thôn cũng có rất nhiều người phân gia, nhưng sau khi phân gia rồi mà còn đối xử tốt với nhau như thế thì chỉ có mỗi mình Tần gia ông."

Tần phụ thích nhất là nghe người khác nói Tần gia hòa thuận, trong lòng thấy rất an ủi: "Đều là người một nhà, sao có thể làm mặt lạ với nhau?"

Tần đại bá và Tần nhị bá ở một bên vội vàng lên tiếng phụ họa.

Tần mẫu nghe bọn họ nói xong thì cười lạnh một tiếng, thấy thịt bị cắt đi rất nhiều, tuy sắc mặt bà khó coi, nhưng cũng ráng chịu đựng không nói tiếng nào. Tuy là bị chia rất nhiều thịt, nhưng tốt xấu gì trong nhà cũng còn được một nửa.

Tần Tử Viễn đang nắm tay Trương Thúy Thúy, nghe bọn họ nói như vậy thì lấy làm khó hiểu, liền cất giọng trẻ con hỏi Tần mẫu: "Bà nội ơi, con heo kia không phải là do tiểu thâm thâm bắt về à? Tại sao lại phải chia cho mấy người đại gia gia và nhị gia gia vậy ạ?"

Tần mẫu nghe xong thì lạnh giọng nói: "Bởi vì có một số người luôn thích nhòm ngó đồ của người khác. Tử Viễn, sau này cháu lớn lên thì không được giống như vậy, biết chưa?"

Từ Viễn ngáy thơ mờ mịt dạ một cái.

Hôm nay người của hai phòng đến Tần gia, Tần đại bá có dẫn theo cả con trai lớn Tần Dũng và con dâu lớn Mã thị, con trai nhỏ Tần Khả. Còn Tần nhị bá thì dẫn theo Tần nhị bá mẫu và con trai duy nhất của họ, Tần Bác.

Tần mẫu cố ý nói lớn tiếng, hiển nhiên là những người ở đây đều nghe được hết, họ đều nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của Tần mẫu, đây rõ ràng là đang nói bọn họ lợi dụng, chiếm đồ của Tần gia!

Sắc mặt người của hai phòng đều khó coi, nhưng lại không ai dám lên tiếng tranh cãi với Tần mẫu. Tần mẫu nổi tiếng là có cái miệng lợi hại nhất ở Tiểu Thanh Thôn, mà bà mắng chửi lại không phải là mắng bậy mắng bạ. Tần mẫu mắng một cách nói có sách, mách có chứng, mắng đến nỗi làm người ta không thể ngóc đầu dậy. Nếu không phải Tần phụ luôn đối xử không có giới hạn với người của hai phòng, thì sợ là bọn họ không để gì mà chiếm được lợi của Tần gia.

Người của hai phòng đều không muốn sinh thêm chuyện phiền phức, bọn họ chỉ muốn mau chóng lấy được thịt rồi đi.

Trước kia Trương thị đã lãnh giáo qua sự lợi hại của Tần mẫu, hiện giờ trong lòng vẫn còn sợ, cơ mặt hơi giật giật mấy cái, rồi thực thực vào lưng Tần nhị bá, ý bảo Tần nhị bá mau lên một chút.

Trước kia, Tần mẫu đều đã từng bùng nổ một trận đại chiến chỉ dẫu em chồng cùng với Tôn thị của đại phòng, và Trương thị của nhị phòng. Nhưng Tần mẫu lại chưa từng trút giận lên đám tiểu bối của hai phòng kia.

Mã thị, thê tử của Tần Dũng chớp chớp mắt, rồi đột nhiên nói với Tần đại bá: "Cha, không phải là tháng sau thì tiểu thúc phải thành thân sao? Trong nhà vẫn chưa gom đủ sinh lễ, thiếu chút nữa thì nồi xoong chảo gì cũng phải bán hết. Nói gì thì tiệc cưới vào tháng sau cũng không thể không có nồi một món ăn mặn được, hay là chúng ta mượn thêm ít thịt của tam thúc đi, chờ sau này có rồi lại trả cho tam thúc."

Mã thị không muốn tiêu hết bạc trong của công, bằng không sau này khi phân gia, hai phu thê nàng ta sẽ có được cái gì? Vì thế lúc này mới khuyến khích Tần đại bá đánh chủ ý lên con lợn rừng kia, nếu có thể kiếm thêm ít thịt làm tiệc rượu, vậy thì có thể tiết kiệm được thêm chút tiền rồi.

"Chuyện này....." Về mặt Tần đại bá thoáng xuất hiện chút chần chừ, nhưng lại lập tức chuyển tầm mắt về phía Tần phụ: "Lão tam, đệ xem... Chuyện này..."

Thợ mổ heo nghe xong mấy lời nói của người đại phòng, thì chỉ lặng lẽ lắc đầu, đại phòng Tần gia quả là không biết xấu hổ mà, dù muốn chiếm đồ người khác thì cũng không thể làm ngang nhiên như vậy.

Tần phụ cau mày hút một hơi thuốc: "Các người không thể tìm được cách nào đãi tiệc rượu sao?"

Tần đại bá than một tiếng haiz: "Lão tam, dẫu phải đệ không biết tình trạng trong nhà của ta, lần trước ta đi mượn bạc của đệ, cũng là muốn đãi tiệc rượu tươm tất một chút. Dù sao cũng không thể để mất thể diện người Tần gia chúng ta, nhưng bây giờ, haiz..."

(*Sa: tiếng thờ dài, than thờ là ai, hay hai, nhưng viết thuận viết thì sợ nhiều khi mọi người lầm lẫn, nên Sa thêm chữ z vào phía sau, hơi hiện đại một chút, mọi người thông cảm nhé.)

Hai mắt Tần Khả lập tức đỏ lên: "Cha, tam thúc đã giúp chúng ta rất nhiều rồi, sao chúng ta có thể làm vậy được? Tiệc rượu làm không tốt thì cứ không tốt đi, người khác muốn nói gì thì cứ mặc họ nói."

Tần phụ trừng mắt, nói: "Sao có thể như vậy được? Tần gia chúng ta là người có quy củ, dù bây giờ có nghèo thì cũng không thể làm ra chuyện mất mặt được! Đại Bảo, nào, ngươi hạ đao từ chỗ này, cắt nhiều hơn một chút đi." Nói với Đại Bảo xong, Tần phụ quay sang nhìn Tần đại bá: "Đại ca, mọi người cầm lấy miếng thịt này đi, nhất định phải làm tiệc rượu tươm tất một chút."

(*Sa: Đừng ai thắc mắc tiệc rượu một tháng sau mới đãi thì thịt hư mất tiu rồi nhé, người cổ đại có rất nhiều cách có thể bảo quản thức ăn.)

Người của đại phòng Tần gia nghe xong đều không giấu được vui mừng. Mã thị vốn chỉ muốn thử vận may, lại không ngờ mọi việc thành công dễ dàng như vậy.

Người nhị phòng nhìn thấy cảnh này thì nôn nóng không yên, nhưng Trương thị không dám tự mình lên tiếng, chỉ đành kéo kéo tay áo Tần nhị bá. Ngược lại, Tần nhị bá vẫn còn biết chút xấu hổ, hơn nữa con heo đã chia cho đại phòng, nên bây giờ ông còn đòi hỏi, vậy không phải là Tần phụ không còn được chút thịt nào sao?

Thấy Tần nhị bá không chịu lên tiếng, Trương thị thầm giận trong lòng, đang định mở miệng nói vài câu với Tần mẫu, nhưng ai ngờ lại có người lên tiếng trước cả bà ta.

"Đại bá, vốn dĩ số thịt heo này là do cháu liều mạng đánh về, nhưng ai bảo mọi người là người của Tần gia kia chứ? Như vậy đi, ở ngoài bán năm văn tiền một cân thịt heo, cháu thấy mọi người mua nhiều, nên tính bốn văn tiền thôi!" Lý Hầu La đột nhiên cười tủm tỉm nói, bộ xem nàng là không khí thật hả? Trước đó Tần phụ nói muốn chia thịt heo cho người của hai phòng, nàng vì muốn giảm chút phiền phức nên lười lên tiếng. Vậy mà bây giờ bọn họ lại muốn mang hết thịt heo đi? Lý Hầu La giận quá mà phì cười, nếu như tình trạng này mà diễn ra ở mặt thế, không có bản lĩnh còn dám mơ tưởng tới đồ trong tay người khác, vậy cứ chờ chết đi là vừa!

Người của đại phòng Tần gia lập tức biến sắc, Mã thị nhìn Lý Hầu La, ai da một tiếng: "Đây chắc là thê tử của Chung ca nhi, đáng vẻ thật xinh đẹp! Đệ muội, chắc là vừa rồi muội nghe lầm, ý của tam thúc là số thịt này đều cho đại phòng chúng ta, không lấy tiền!"

Lý Hầu La chỉ a một tiếng, rồi quay sang nhìn Tần phụ: "Cha, thật là như vậy à? Nhưng mà quy củ của Tần gia chúng ta không phải là ai kiếm được gì thì là của người đó sao? Con còn tưởng con heo này là do con bắt về, thì nó là của con chứ." Dứt lời, Lý Hầu La liền nhỏ tiếng nói thầm bằng âm lượng mà tất cả mọi người trong viện đều có thể nghe rõ: "Nếu biết trước bắt được heo đem về căn bản là để cho người khác, vậy mình cần gì phải liều mạng như vậy chứ!"

Lý Hầu La vừa nói ra lời này, bất luận là sắc mặt của Tần phụ, hay là sắc mặt của người hai phòng khác thì đều khó coi như nhau. Người ta liều mạng bắt được lợn rừng, bây giờ lại bị người khác lấy đi gần hết cả con heo, có nói thế nào thì cũng không thông.

"Sao... Sao mà có quy củ này được chứ? Muội đã gả đến Tần gia, vậy tất nhiên là người của Tần gia." Mã thị nói bằng vẻ mặt cứng đờ.

"Hầu La nói không sai! Nhà chúng ta thật sự là có quy củ này! Đây là quy củ do lão nhân gia lập ra. Chỉ cần nộp đủ vào của công, thì những thứ còn lại đều là của riêng người đó. Con lợn rừng này là do Hầu La bắt được, muốn xử lý thế nào thì cũng là do Hầu La quyết định. Lão già, chuyện trước kia tôi không nhắc lại, nhưng bây giờ ông vẫn không biết xấu hổ mà cầm đồ của con dâu đi tặng cho người khác hả?" Tần mẫu nhìn chăm chăm vào Tần phụ.

Tần phụ lại kéo một hơi thuốc, đúng là có quy củ này, vừa rồi ông hoàn toàn làm theo thói quen mà quên mất. Ông luôn miệng tự xưng là người có quy củ, tất nhiên là không thể lật lọng. Tần phụ nhìn về phía Lý Hầu La, hy vọng Lý Hầu La sẽ tự mình nói đưa thịt cho đại phòng. Dù gì thì cũng đâu có con dâu nhà ai dám tự mình làm chủ, tất nhiên là người lớn trong nhà nói cái gì thì là cái đó!

Đáng tiếc, Lý Hầu La đâu phải là người thường, vừa nghe thấy Tần mẫu nói thế, nàng liền cười lên hai mắt cong vồng, ôm lấy tay Tần mẫu nũng nịu: "Vẫn là mẹ tốt!"

Lúc này, Tần Chung đứng ra đối mặt với Tần phụ: "Cha, ban đêm Hầu La nằm mơ cũng thấy được ăn thịt. Vừa rồi ở trên núi, vì muốn bắt được con lợn rừng này mà thiếu chút nữa bị nó đâm trúng. Trên đường trở về vẫn còn sợ đến mức hai chân mềm nhũn." Ý chính là con dâu suýt chút nữa mất cả mạng mới bắt được con lợn rừng này về, một người làm cha chồng như ông lại không biết xấu hổ mà hào phóng đem đồ của con dâu tặng không cho người khác?

Hình tượng trầm ổn, thận trọng, thành thật của Tần Chung đã ăn nhập sâu vào lòng mọi người, cho nên Tần phụ không hề nghi ngờ lời của Tần Chung. Động tác hút thuốc của ông hơi khựng lại: "Là như vậy à? Cha còn tưởng rằng...."

Tuy rằng bị Tần Chung chụp cho cái mũ tham ăn cũng rất khó chịu, thế nhưng Lý Hầu La vẫn biết lúc này không thể, mà cũng không nên phản bác lại lời của Tần Chung. Nàng buông tay Tần mẫu, chạy tới núp sau lưng Tần Chung, thò đầu ra nhìn về phía Tần phụ: "Cha, là sự thật! Con thật sự là bị dọa cho sợ muốn chết! Nếu không phải suốt đường đi về tưởng công không ngừng trấn an con, thì khẳng định là ngay cả xuống núi con cũng không xuống được." Trên khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay của Lý Hầu La lộ ra vẻ nghĩ đến mà sợ, cả người còn phối hợp thêm động tác hơi run run.

Tần phụ không có chứng kiến cái cảnh Lý Hầu La khiêng lợn rừng về, bây giờ nhìn thấy bộ dáng này của Lý Hầu La thì đã tin hơn phân nửa.

"Cha, tuy lúc nhìn thấy con lợn rừng này con rất là sợ hãi, nhưng trong lòng lại nghĩ, con lợn rừng này mập như vậy, nếu có thể bắt nó đem về, vậy người trong nhà cũng được bồi bổ thật tốt! Cha, người nhìn thử mấy đứa nhỏ Từ Viễn, Từ Hạo, Từ Như mà xem, gầy đến nỗi cái cầm có thể biến thành cái dùi luôn rồi." Lý Hầu La vừa nói vừa vẫy vẫy tay với bọn nhỏ.

(*cái dùi: là dùi đánh trống, ý nói bọn nhỏ rất gầy, chỉ còn da với xương, xương ở cầm cũng nhỏ xú như cái dùi.)

Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni tận mắt chứng kiến hành động vĩ đại, khiêng cả con lợn rừng một cách vô cùng nhẹ nhàng của Lý Hầu La, lúc Lý Hầu La bước vào nhà, hai mắt còn phát sáng, làm gì có dáng vẻ sợ hãi như lời lão tam nói. Nhưng các nàng cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên là biết không nên vạch trần lời nói dối của Tần Chung và Lý Hầu La. Ngược lại, Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni còn rất phối hợp mà đẩy ba đứa nhỏ đến chỗ Lý Hầu La.

Từ Viễn chớp chớp mắt, dẫn theo hai bé con chạy lon ton tới cạnh Lý Hầu La.

"Cha, người nhìn xem đi! Ai nha, Từ Viễn, Từ Hạo, Từ Như, đáng thương quá! Người còn nhỏ như vậy, mỗi ngày lại chỉ được ăn cháo loãng, nhìn xem các con gầy thành thế nào rồi này! Ôi, thật là làm cho tiểu thẩm thẩm đau lòng chết mất!" Lời của Lý Hầu La cũng không phải hoàn toàn đều là nói dối, Tần gia mỗi ngày đều chỉ được ăn cháo loãng, tuy rằng ít khi bị đói, nhưng không được ăn thịt ăn cá, mấy đứa nhỏ làm sao có thể lớn lên tốt cho được.

Nhìn bàn tay của bọn nhỏ, chẳng khác gì là chân gà. Từ Viễn ngẩng đầu, chép chép miệng, tròn mắt nhìn Tần phụ: "Gia gia, con muốn ăn thịt!" Đáng vẻ kia khỏi phải bàn là có bao nhiêu đáng thương.

"Đại bá, nhị bá, lần trước cháu nhìn thấy mấy đứa cháu của hai người chạy chơi trong thôn, chúng nó vừa trắng trẻo vừa mập mạp, đáng yêu vô cùng. Nhìn lại đám Từ Viễn, aiz..., thật là tội nghiệp..." Lý Hầu La giống như là nói ra một cách vô tình, tại sao bọn Từ Viễn lại đáng thương, lại tội nghiệp? Còn không phải là do có một gia gia không biết chừng mực hay sao? Người lớn, trẻ nhỏ trong nhà thì phải thắt chặt lưng quần, vậy mà ông còn hào phóng đem đồ trong nhà tặng không cho người ta.

(*thắt chặt lưng quần: là vì đói quá phải cột chặt lưng quần, làm cho bao tử nhỏ lại để chịu đựng cơn đói.)

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thịt kho tàu

Edit: Sahara

Tần phụ nghe Lý Hầu La nói xong, ông nhìn ba đứa cháu nội gầy gò, lại nhìn con trai, con dâu đang đứng bên cạnh Tần mẫu, tất cả đều dùng ánh mắt không thể hiểu nổi mà nhìn ông, trong lúc nhất thời, Tần phụ ngậm ngẩn.

Lại nhớ đến lời Lý Hầu La vừa nói, cháu của đại ca, nhị ca quả thật lớn lên tốt hơn cháu của ông à? Tần phụ nhíu nhíu mày, là thật vậy sao? Ông chưa từng chú ý qua điều này! Ở Tiểu Thanh Thôn, họ Tần chỉ có mỗi ba phòng bọn họ. Điều là người Tần gia, Tần phụ tự nhiên là muốn chăm sóc lẫn nhau. Ông không cảm thấy tiếp tế cho đại ca và nhị ca là có gì sai.

Nhưng mà....., Tần phụ lại dời mắt về phía mấy đứa bé, trước kia ông không để ý, bây giờ nhìn lại, cháu của mình đúng là rất gầy.

Từ Hạo không biết có chuyện gì đang diễn ra, bé chỉ biết ở đó có thịt, thịt nấu chín có thể ăn, cho nên bé vừa mút ngón tay vừa nhìn chăm chú vào thịt heo trên thớt.

"Gia gia, con muốn ăn thịt...." Trong lúc Tần phụ đang nhíu mày suy tư, thì Từ Viễn bỗng chạy tới bắt lấy tay Tần phụ, nhìn ông bằng ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Tìm Tần phụ bỗng bị thất lại một chút, tuy rằng ông đối với chuyện của đại phòng và nhị phòng trước giờ luôn không có giới hạn, nhưng ông không phải là không biết thương cháu của mình: "Được, ăn thịt, gia gia cho Từ Viễn ăn thịt!" Cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay bé xíu đang nắm lấy tay mình, lại nhớ đến lần trước, Tần đại bá lừa gạt ông mười lượng bạc tiền sinh lễ, trong lòng Tần phụ cuối cùng cũng dâng lên một chút tức giận, có lẽ nên cho đại ca và nhị ca một bài học để nhớ dai hơn một chút.

"Đại Bảo, cắt từ chỗ này thành một khối, rồi lại cắt từ chỗ này thành một khối. Đại ca, nhị ca, hai người cầm hai khối thịt này mang về đi!"

"Làm ngay đây!" Vị thợ mổ heo mập mạp của Tiểu Thanh Thôn này tên là Hi Khánh, nữ danh là Đại Bảo, vừa nghe Tần phụ nói xong thì lập tức hạ đao vô cùng lưu loát nhanh nhẹn, trong lòng còn thầm cười nhạo người của đại phòng và nhị phòng Tần gia ăn trộm gà không được còn để mất năm gạo. Số thịt được chia lại lần này còn ít hơn cả lúc đầu.

Sắc mặt của người hai phòng kia cũng lập tức suy sụp.

Mã thị không nhịn được, lên tiếng ngay: "Tam thúc, sao thịt còn bị chia ít hơn cả vừa rồi? Vậy tiệc rượu của tiểu thúc phải làm thế nào bây giờ?"

Tần phụ đúng là thiên vị một cách quá đáng đối với đại phòng và nhị phòng, nhưng trong lòng ông, đó điều là vì muốn tốt cho Tần gia, là được thành lập dựa trên yếu tố bản thân ông tự nguyện. Ông cảm thấy đều là người nhà, có thiệt thòi một chút cũng không sao! Nhưng hiện tại ông lại bị một tiểu bối chất vấn, cho nên sắc mặt ông liền trở nên rất khó coi: "Sao? Người chê ít? Vậy thì đừng lấy nữa!"

Mã thị còn muốn nói gì đó, nhưng Tần Khả lại nghiêm mặt ra hiệu, sau đó thì cười lấy lòng với Tần phụ: "Tam thúc, thúc đừng hiểu lầm, là đám tiểu bối chúng cháu không hiểu chuyện! Trước kia thúc giúp chúng cháu nhiều như vậy, chúng cháu vẫn còn chưa báo đáp cho tam thúc! Nếu Từ Viễn và Từ Hạo thích ăn thịt như vậy, vậy thì cứ giữ lại nhiều một chút cho chúng đi..." Sở dĩ bọn họ có thể thường xuyên chiếm lợi từ chỗ của Tần gia, đó đều là do Tần phụ, nếu như để Tần phụ phật lòng, vậy sau này muốn có được chỗ tốt gì cũng sẽ rất khó khăn.

Tần phụ nghe xong, lúc này mới cười cười: "Nói cái gì mà báo đáp với không báo đáp chứ? Nếu như các cháu có thể có tiền đồ tốt, giúp cho Tần gia chúng ta có thể đi lên một lần nữa, thì đó mới là báo đáp tốt nhất đối với ta!" Đây là nguyên nhân mà Tần phụ luôn giúp đỡ đại phòng và nhị phòng, ông có nằm mơ cũng mơ thấy Tần gia khôi phục lại vinh quang của ngày xưa! Ông dụng tâm lương khổ như thế, nhưng người trong nhà không ai hiểu cho ông, bao gồm cả lão bà tử. Điều này làm cho trong lòng Tần phụ có chút khổ sở, ông nhịn không được mà thầm than thở trong lòng.

(*dung tâm lương khổ: hao tổn sức lực và trí lực để suy tính hay làm một việc gì đó.)

Trương thị thấy Mã thị nói xong, thịt còn bị chia ít hơn lúc trước, thì trong lòng cảm giận không thôi. Nhưng bà cũng biết không nên gây chuyện vào lúc này. Sở dĩ Tần mẫu chịu để yên cho bọn họ chiếm lợi, tất cả đều là vì Tần phụ. Hiện tại Tần phụ đã quyết định như vậy, nếu bà còn lên tiếng, thì nói

không chừng ngay cả chỗ thịt ít ỏi đó cũng không còn.

Chuyện cứ như vậy mà kết thúc, cuối cùng người của hai phòng kia đều mang theo số thịt được chia ít hơn lúc đầu ra về. Tần mẫu thấy vậy thì con giận trong lòng cũng giảm đi không ít. Tuy rằng vẫn bị đám người kia chiếm lợi, nhưng so với trước đây thì đã khá hơn rất nhiều: "Nhóm lửa, nấu cơm!"

"Thịt, thịt, thịt, ăn thịt!" Tần mẫu vừa ra lệnh, mấy đứa con dâu liền vui sướng bắt tay vào làm việc, ba đứa nhóc thì hò hét chối tai thịt thịt thịt!

Tần Chung đứng nguyên tại chỗ, nhớ đến giọng điệu và vẻ mặt tình cảm phong phú vừa rồi của Lý Hầu La, khóe miệng hơi cong lên một chút, trong mắt cũng đượm đầy ý cười.

Trong phòng bếp, Tần mẫu mang theo khí thế hùng hồn mà nói: "Hôm nay chúng ta nói rộng bụng ăn, nhà lão đại, các con ra sức mà nấu!"

"Dạ, mẹ!" Trương Thúy Thúy lớn tiếng đáp lại, rồi nhanh nhẹn rửa thịt.

"Hầu La, lợn rừng này là do con bắt được, trong nhà giữ lại một nửa, phần còn lại mang đi bán, tiền thuộc về con!" Tần mẫu nhìn Lý Hầu La đang mang tạp dề mà nói.

Động tác của Trương Thúy Thúy và Mã Đại Ni không khỏi bị khựng lại, chỉ có Tần Phương là tiếp tục vui đùa nhóm lửa.

Lý Hầu La mỉm cười, nói: "Mẹ, mẹ nói gì vậy? Trước đó con nói như thế, chẳng qua là không muốn để cho đại bá và nhị bá lấy hết thịt đi! Con thật sự có lòng muốn bồi bổ cho mọi người trong nhà, thì sao có thể mang thịt đi bán được? Khoang nói tới bọn Tử Viễn, mẹ thử nhìn mẹ và cha trước đã, còn có đại tẩu, nhị tẩu nữa, có ai không gây đến đáng thương đâu? Thịt này một lượng cũng không bán, để lại cho nhà chúng ta ăn. Chúng ta a~, cũng phải nếm thử mùi vị ăn thịt đến phát ngán mới được!" Từ đầu thì Lý Hầu La đã không định bán con lợn rừng này, hơn nữa cũng không có khả năng ăn một mình, vậy thì chỉ bằng cứ tạo một chút tiếng thơm cho mình.

(*một lượng hay còn gọi là một lượng = 100gr.)

"Đứa trẻ ngoan!" Tần mẫu vỗ vỗ tay Lý Hầu La.

Trương Thúy Thúy lại cúi đầu tiếp tục rửa thịt, Mã Đại Ni thì dần không được vui sướng trong lòng, nhiều thịt như vậy, bây giờ không bán nữa thì sẽ có thể ăn được lâu hơn.

"Hôm nay các con cứ nấu món sớ trường của mình đi, nguyên liệu không hạn chế!" Có lẽ là do hai phòng kia không chiếm được bao nhiêu lợi, cũng có lẽ do lời tri kỷ, hiểu thấu lòng người của Lý Hầu La, cho nên Tần mẫu rất vui vẻ, bà vung tay, cười nói. Tuy nhiên, bà đảo mắt qua Mã Đại Ni: "Người thì không cần phải nấu, miễn cho đồ ăn đến tay người thì trở nên dơ dáy bẩn thỉu."

Mã Đại Ni bị mắng cũng không thêm để bụng, hắc hắc, không cho nàng nấu không phải càng tốt hơn sao? Nàng ước gì mỗi ngày đều chỉ ăn không làm!

Lý Hầu La chuẩn bị nấu món thịt kho tàu. Từ sau khi mặt thế đến, những món ăn dầu mỡ, thịt cá mà nàng ghét trước kia cứ thường xuyên xuất hiện trong mộng của nàng. Sau khi xuyên đến Tần gia thì hoàn cảnh sống cũng không khá hơn bao nhiêu, đừng nói là thịt kho tàu, ngay cả một giọt mỡ cũng không dễ dàng gì thấy được. Ngày đêm mơ tưởng đến đồ ăn ngon quả thật đã trở thành chấp niệm của nàng.

Muốn làm được món thịt kho tàu đẹp mắt, mấu chốt chính là nước màu. Nghe Lý Hầu La nói làm món này cần dùng đến đường, Tần mẫu hơi có chút đau lòng, bất quá nhớ đến con dâu nhỏ là một đứa hiểu chuyện, tốn chút đường thì tốn chút đường vậy!

Tần gia không có đường phèn, chỉ có đường cát, hơn nữa đường cát không biết đã được Tần mẫu cất giữ bao lâu rồi mà màu của nó đã sẫm đi.

Nhưng với điều kiện như vậy, Lý Hầu La cũng không cách nào bắt bẻ được gì.

Đầu tiên là cắt thịt ba chỉ ra thành từng khối, rồi trụng sơ qua nước sôi, sau đó thì đổ đường vào nồi, không ngừng đảo qua đảo lại cho đến khi đường hòa tan hoàn toàn.

(*cái này gọi là thần đường caramen đầy mọi người, nấu ra nước đường có màu nâu cánh gián là ngon, nhưng không cẩn thận thì rất dễ khét, để nguội sẽ bị đóng cục, nên thần xong là phải đem ướp thịt ngay, khi kho thịt không muốn dùng nước màu thì có thể dùng đường caramen thay thế, mùi vị cũng rất ngon, còn ngon hơn cả nước màu.)

Không biết có phải là do nơi này không biết cách nấu này của thịt ba chỉ hay không, mà tất cả mọi người trong phòng bếp đều ngạc nhiên nhìn động tác thành thạo của Lý Hầu La. Mã Đại Ni nhìn không được lên tiếng đầu tiên: "Đệ muội, muội đang nấu món gì vậy? Quá phí công rồi, còn tốn nhiều đường như vậy?"

"Chờ lát nữa nhị tẩu nếm thử thì biết!"

Thần nước đường xong, Lý Hầu La đổ thịt vào nồi trộn đều cho thấm màu, đợi màu sắc từng khối thịt đồng đều rồi, lại cho thêm ít gia vị, sau đó bắt lên bếp xào.

"Tiểu muội, lát nữa để lửa nhỏ lại một chút!" Khi thịt xào được khoảng hai phút, Lý Hầu La liền căn dặn Tần Phương.

Tần Phương nhỏ giọng đáp, rồi nhanh nhẹn rút bát củi ra để giảm lửa.

Lý Hầu La đi vòng qua xem thử, rồi cười cười với Tần Phương: "Độ lửa này rất vừa vặn, tiểu muội, muội nhóm lửa giỏi như vậy, sau này nhất định phải dạy cho tỷ đó!"

Trong tích tắc, sắc mặt của Tần Phương liền ửng đỏ, hơi có chút thẹn thùng đối với người tẩu tử thân thiện dễ gần này: "Dạ được!"

Thịt được hầm bằng lửa nhỏ một khoảng thời gian, ước chừng thời gian đã đủ, Lý Hầu La liền đi tới mở nắp nồi, ngay tức khắc, một mùi thơm nức mũi liền xông thẳng vào mặt. Lý Hầu La nhìn nồi thịt có màu đỏ nâu, thịt mềm nhưng không nát, rất hài lòng mà gật gật đầu.

Một nồi to khác là canh xương hầm do Tần mẫu nấu, bên trong có huyết heo cùng với dưa chua, đợi khi Lý Hầu La làm xong món thịt kho tàu, thì bắt đầu hầm canh đến sáng sớm mai là vừa.

Nguyên liệu thiên nhiên, đã phát huy triệt để mùi vị của thịt heo rừng. Nắp nồi vừa mở, thì mùi thơm liền thông qua mũi chui vào ngủ tạng lục phủ. Làm Lý Hầu La thêm đến mức suýt chảy cả nước miếng.

Mới sáng sớm thì ba đứa nhóc đã đông quân trước cửa phòng bếp, lúc này mùi thơm từ trong bếp bay ra ngoài, làm cho mấy đứa nhóc cứ nuốt nước miếng ừng ực.

Lý Hầu La gấp một khối thịt, rồi vẩy vẩy tay với mấy đứa nhỏ.

Từ Viễn biết hôm nay có thể được ăn thịt, tất cả đều là nhờ vị tiểu thẩm thẩm khi cười lên vô cùng xinh đẹp này. Lý Hầu La vừa vẩy tay một cái, nhóc con liền y như chim hoàng yến chờ được mớm mồi, há cái miệng nhỏ, xoa xoa hai tay mà chạy đến trước mặt Lý Hầu La.

Lý Hầu La cũng không có dứt nguyên một khối thịt hoàn chỉnh cho Từ Viễn, mà dùng đũa phân nhỏ ra làm ba, thổi thổi một chút, sau khi xác định thịt đã nguội thì mới dứt một miếng nhỏ vào miệng Từ Viễn.

Thịt vừa vào miệng, Từ Viễn liền gấp gáp nhai nhồm nhoàm. Mùi vị béo béo thơm ngon tràn ra trong miệng, Từ Viễn tất nhiên không biết nên dùng từ gì để diễn tả cái mỹ vị này, chỉ có thể tròn tròn hai mắt, làm cho đôi mắt vốn đã không nhỏ bây giờ càng thêm tròn xoe, hơn nữa còn tăng nhanh tốc độ nhai của cái miệng đang căng phồng.

"Như thế nào hả? Ăn có ngon không?" Lý Hầu La vỗ vỗ lưng Tần Từ Viễn, sợ nhóc con ăn nhanh quá rồi bị sặc.

Từ Viễn không mở miệng, sợ vị thịt trong miệng sẽ tan mất, cho nên chỉ gật đầu lia lịa y như gà con mổ thóc.

Từ Hạo và Từ Như thấy ba ca ăn thịt, cũng vội vàng chạy tới: "Tiểu thẩm thẩm..." Từ Hạo bám lấy gấu quần Lý Hầu La, miệng kêu liên thanh, hai mắt thêm thường mà nhìn chăm chú Lý Hầu La. Từ Như còn chưa nói rành, cho nên chỉ có thể a a mãi.

Đây đều là trẻ con! Lúc mặt thể kéo tới, người lớn còn không thể tự lo nỗi cho mình, thì sao có thể mang theo bọn trẻ làm gánh nặng? Vì thế mà trẻ con càng ngày càng ít. Về sau, trẻ con đều sẽ được các căn cứ an toàn tìm về bảo vệ, để tránh bọn chúng bị chết đói, hoặc là bị người ta ăn thịt. Trẻ con mới thật sự là tương lai, là hy vọng!

Lý Hầu La mỉm cười: "Đùng nóng, đều có hết!"

Có lẽ là do bản thân Lý Hầu La thân thiện, lại dễ gần gũi, hoặc là do nàng dứt thịt cho mấy đứa nhóc này ăn, cho nên bọn chúng cứ bám dính lấy Lý Hầu La.

Tần Từ Viễn đặc biệt thích Lý Hầu La, ánh mắt nhóc con nhìn Lý Hầu La đầy vẻ hồn nhiên vui tươi: "Tiểu thẩm thẩm, người thật là lợi hại!"

"Thẩm lợi hại thế nào?"

"Người có thể cho tụi con ăn thịt a~!" Từ Viễn đáp không chút do dự.

"Ha ha ha..." Lý Hầu La nhin không được cười phá lên, đúng là trực tiếp thẳng thắn thật!

Đợi lúc Tần Phấn và Tần Diệu trở về ăn cơm, mấy đứa nhóc mới chịu tản ra khỏi Lý Hầu La, từng đứa từng đứa được cha mình bế lên bàn ngồi ăn.

Tần Chung không biết đã đến bên cạnh Lý Hầu La từ lúc nào, mang ý sâu xa hỏi: "Cô rất thích trẻ con?"

"Thích!" Trẻ con vừa đơn thuần, lại vừa đáng yêu.

Tần Chung nghe xong thì có vẻ suy tư điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Lý Hầu La là dạ xoa ăn thịt người

Edit: Sahara

Sau khi Tần Phấn và Tần Diệu về nhà, biết được con lợn rừng này là do Lý Hầu La bắt về, thì dùng loại ánh mắt vô cùng kinh ngạc mà nhìn Lý Hầu La. Đệ muội nhìn vừa nhỏ vừa gầy, không ngờ lại có sức mạnh lớn đến như vậy.

Tần gia đã lâu không được ăn thức ăn mặn, cho nên bữa cơm này, tất cả mọi người đều ăn rất nhiệt tình, ngay cả Tần Phương luôn luôn thẹn thùng cũng ăn say mê đến nỗi không nhớ ngẩng đầu dậy.

Tuy nhiên, trên bàn ăn lại có một người ngoại lệ. Mã Đại Ni bị Tần mẫu phạt không cho ăn cơm tối, nàng ta chỉ vừa đuổi đòi bữa tối thì đã bị Tần mẫu quát: "Ta đã nói, chừng nào ngươi sửa được cái tật lười biếng thì mới được ăn cơm!" Lời quát như búa tạ đánh mạnh vào chuông cổ, tuy Mã Đại Ni sợ Tần mẫu như là chuột sợ mèo, nhưng lại không nhớ dai, vì thế Tần mẫu quyết định phải dạy cho Mã Đại Ni một bài học nhớ đời! Mã Đại Ni không phải rất thích ăn à? Đánh rắn phải đánh vào đầu! Thế cho nên Tần mẫu muốn bỏ đói Mã Đại Ni mấy bữa, đặc biệt là thời điểm thấy thịt mà không được ăn, có vậy Mã Đại Ni mới chịu sửa đổi.

Mã Đại Ni nghe Tần mẫu quát như sét đánh ngang tai: "Mẹ....." Đây không phải là đang muốn mạng của nàng sao?

"Nhìn ta làm gì? Đồng ý cho ngươi uống canh, ăn dưa chua, nhưng còn thịt thì nghỉ cũng đừng nghĩ tới!" Tần mẫu không hề có ý châm chọc một chút nào.

Mã Đại Ni ôm vẻ mặt đau khổ nhìn về phía Tần Diệu, Tần Diệu liền cho Mã Đại Ni một ánh mắt ra hiệu, Mã Đại Ni dường như hiểu ra cái gì đó, im lặng nhìn Tần mẫu một cái, rồi nhận mệnh, chỉ dám múc canh.

Trên bàn ăn, món ăn được hoan nghênh nhất là món thịt kho tàu của Lý Hầu La. Cắn một cái liền cảm nhận ngay được hương vị vừa mềm mại, vừa thơm ngọt, vào miệng là tan. Mấy đứa nhóc đặc biệt thích vô cùng, nhất là Tử Viễn, ngay cả chút nước thịt trong chén cơm cũng bị nhóc liếm sạch.

Bữa cơm này, người của Tần gia đều ăn no căng bụng, Tần phụ cũng hí hóp mắt ngồi ôm bụng, ngay cả thói quen hút vài hơi thuốc sau khi ăn cũng bị ông quên mất.

Bữa cơm hôm nay được nấu sớm, hiếm khi thấy ăn cơm xong mà sắc trời chưa tối. Lý Hầu La và Tần Chung ngồi ở vị trí gần cửa, ăn no rồi thì đuổi lưng một cái, cả người đều lộ ra vẻ lười biếng. Tần Chung lặng lẽ ngắm nhìn bên mặt của Lý Hầu La, ánh hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt giào hoạt kia, làm nó như phát ra một tầng sáng nhu hòa. Không có lý do, Tần Chung chỉ đơn giản là cảm thấy bộ dáng hí hóp mắt thỏa mãn này của Lý Hầu La thật giống một con mèo nhỏ đáng yêu. Hành động đuổi người kia như là đang cào nhẹ vào lòng hắn.

Tần Chung ho một tiếng, vội quay đầu đi, trong mắt có chút mê mang, hắn không biết tại sao vừa rồi lại đột nhiên có một sự xúc động muốn cắn một cái lên má Lý Hầu La. Đưa tay lên sờ sờ mặt mình thì thấy có hơi nóng, thật sợ có người phát hiện ra sự khác thường của mình. Tuy nhiên Tần Chung luôn rất giỏi việc khống chế biểu cảm của bản thân, vì thế, hắn tỏ ra rất bình tĩnh, từ từ thả tay xuống. Cũng may lúc này trời đã hơi tối, nên không ai nhìn thấy lỗi tai ửng đỏ của Tần Chung.

"Tiểu thẩm thẩm, khi nào thì thẩm lại nấu món thịt đỏ đỏ kia nữa?" Trương Thúy Thúy đang ôm Tần Tử Hạo, Tần Tử Viễn liền ngồi trong lòng cha mình, nhàm chán chơi đùa mấy ngón tay, trùng hợp là Lý Hầu La cũng ngồi đối diện với nhóc. Khi Tần Chung vừa ngoảnh đầu lại, thì Tần Tử Viễn đã lon ton chạy đến trước mặt Lý Hầu La, ngẩng cao khuôn mặt nhỏ lên mà hỏi.

Lý Hầu La rất thích mấy đứa trẻ của Tần gia, bọn nhỏ tính tình rất hoạt bát, nhưng lại không có ý vào việc bản thân là trẻ con mà nghịch ngợm gây chuyện không biết kiêng nể ai.

Lý Hầu La mỉm cười, néo néo gương mặt gầy nhỏ của Tần Tử Viễn: "Chờ tiểu thẩm thẩm kiếm được tiền rồi sẽ nấu một bữa nữa cho con ăn!"

"Thật không?" Hai mắt Tần Tử Viễn sáng lên, dứt khoát nhào vào lòng ngực Lý Hầu La.

"Đương nhiên là thật!" Trước khi mặt thể kéo tới, thì Lý Hầu La đã hai mươi tám tuổi, nàng một lòng dồn hết tâm tư vào việc thủ thỉ, chưa từng có hứng thú với chuyện hôn nhân con cái. Khi mặt thể tới, sinh mạng bản thân còn như chỉ mỏng treo chuông, nói gì đến chuyện nuôi con. Nhưng nữ nhân thường càng lớn tuổi thì lại càng không có sức chống cự đối với loại sinh vật tên là trẻ con.

Linh hồn một bà đi đã ba mươi mấy tuổi, vừa nhìn thấy đứa trẻ ngoan ngoãn như Tần Tử Viễn, liền không nhịn được mà ôm lấy cơ thể nhỏ xíu của nhóc con.

"Tử Viễn, tiểu thúc dẫn con đi ra sân chơi!" Ngay lúc một lớn một nhỏ ôm nhau chơi đùa vui vẻ, thì Tần Chung đột nhiên đứng lên kéo Tần Tử Viễn ra.

Tần Tử Viễn theo bản năng dựa sát hơn vào người Lý Hầu La, tuy rằng vị tiểu thúc này của nhóc thường xuyên mỉm cười rất hiền lành, nhưng mà nhóc vẫn luôn có cảm giác tiểu thúc có chút đáng sợ. (*Sa: bởi ta nói, cảm giác của "chê con" đâu có sai!!!)

"Tử Viễn, nào, buổi chiều ăn cơm quá no, chúng ta đi dạo trong sân một chút để tiêu thực nào!" Tần Chung ôn hòa nắm lấy tay nhỏ của Tần Tử Viễn.

"Đứng rồi! Đi dạo một chút! Tránh cho ăn không tiêu!" Lý Hầu La cảm thấy vẫn là Tần Chung cẩn thận, cho nên lập tức đẩy Tần Tử Viễn tới chỗ Tần Chung. (*Sa: tỷ giao trứng cho ác rồi! Chương trước mới nói trẻ con là tương lai là hy vọng mà tỷ lại hủy diệt tương lai cùng hy vọng. ~.~)

Nước mắt Tần Tử Viễn là chỗ chờ khóc, trước giờ tiểu thúc chưa bao giờ chủ động gần gũi với bọn nó, nhưng không hiểu sao lúc này lại muốn dạt nhóc đi dạo. Thấy Lý Hầu La gật đầu đồng ý rồi, Tần Tử Viễn vội vàng nhìn về phía cha mình, ai ngờ Tần Phấn lại cười ngây ngô mà nói: "Đi đi, Tử Viễn, chăm sóc cho tiểu thúc thúc của con, sức khỏe tiểu thúc thúc của con không tốt!"

Tần Tử Viễn dẫu cái miệng nhỏ lên, rất không tình nguyện mà đi theo Tần Chung.

(*dấu miệng: là biểu cảm chu mỏ lên đầy bất mãn ấy.)

Một lớn một nhỏ cùng nhau đi tới đi lui trong sân để tiêu thực, Lý Hầu La chống cằm, nhìn bộ dáng ôn nhu của Tần Chung đang cong khóe miệng cúi người nói gì đó với Tần Tử Viễn, trong lòng nằng thắm nghĩ, sau này Tần Chung nhất định là một người cha tốt.

Nếu Tần Chung muốn dỗ một ai đó vui vẻ, thì chỉ là chuyện nhỏ chẳng tốn chút công sức. Ban đầu, Tần Tử Viễn còn có chút không tình nguyện, vậy mà chẳng được bao lâu thì nhóc đã bị Tần Chung làm cho cười đến không khép miệng nhỏ lại được.

Hai người đi đến một góc trong sân, nơi khuất tầm mắt của mọi người trong đại sảnh, Tần Chung ngồi xổm xuống đối diện với Tần Tử Viễn, mỉm cười nói: "Tử Viễn, con thích tiểu thắm thắm không?"

"Thích!" Tần Tử Viễn gật đầu không chút do dự.

"Con có thể thích tiểu thắm thắm, nhưng không thể nhào vào lòng tiểu thắm thắm giống như vừa rồi được! Kể cả việc nắm tay, nắm y phục, hay lại gần tiểu thắm thắm cũng không được!"

"Tại sao ạ?" Tần Tử Viễn không hiểu, hỏi.

"Bởi vì tiểu thắm thắm của con chuyên ăn thịt trẻ con, nếu con đến gần tiểu thắm thắm, tiểu thắm thắm sẽ ăn thịt con! Đây là bí mật, không thể nói với người khác, có biết không? Nếu con nói ra, tiểu thắm thắm cũng sẽ ăn thịt con!" Tần Chung xoa xoa đầu Tần Tử Viễn, mỉm cười dịu dàng. (*Sa: Chung ca, ca có biết xấu hổ là gì ko? Biết ko? Biết ko? =.=)

Tần Tử Viễn bị dọa sợ đến run bần bật, dường như sắp khóc đến nơi, nhưng lại sợ khóc xong sẽ bị Lý Hầu La phát hiện, cho nên phải ráng dằn nén, cất giọng nói run run: "Con biết rồi!"

Trong thôn cũng lưu truyền rất nhiều lời đồn về chuyện ăn thịt trẻ con, đại đa số đều là người lớn nói để hù dọa những đứa trẻ không nghe lời, ví dụ như nếu con không nghe lời thì sẽ bị thứ gì đó ăn thịt. Chính vì vậy mà Tần Tử Viễn không hề nghi ngờ lời nói của Tần Chung một chút nào, thậm chí còn lo lắng ngược lại cho Tần Chung: "Tiểu thúc thúc, vậy còn thúc thì sao?" Nhóc có thể không đến gần tiểu thắm thắm, nhưng mà tiểu thúc thúc thì phải ở chung một phòng với tiểu thắm thắm, lỡ như bị tiểu thắm thắm ăn mất thì phải làm thế nào bây giờ?

Ý cười trong mắt Tần Chung càng tăng thêm, dùng giọng điệu mềm mỏng nhẹ nhàng mà nói: "Không sao! Thúc chuyên ăn tiểu thắm thắm của con!"

Ngay tức khắc, Tần Tử Viễn liền nhìn Tần Chung bằng ánh mắt đầy sùng bái đến tột đỉnh, tiểu thúc thúc thật là lợi hại a!

Lúc trời đã tối đen, Tần Chung mới dắt tay Tần Tử Viễn vào đại sảnh, tuy nhiên, mới vừa rồi Tần Tử Viễn còn như hồ dĩnh muốn dán chặt vào Lý Hầu La, bây giờ lại hận không thể dựa thật sát vào chân tường. Sau khi nhóc nhào vào lòng Tần Phấn, thì không hề nên được sợ hãi mà lén lút liếc nhìn Lý Hầu La, lúc tiếp xúc với ánh mắt của Lý Hầu La, lại giống như bị bỏng nước sôi, lập tức quay đầu đi.

Tần Chung thấy vậy, ý cười bên khóe miệng càng sâu, trẻ ngoan!

Lý Hầu La thì lại không có để ý đến sự thay đổi đột ngột của Tần Tử Viễn, trời đã tối, thời gian làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày từ khi đến thế giới này làm cho nàng có chút buồn ngủ, liền đứng dậy lấy nước nóng rồi đến tịnh phòng rửa mặt.

(*tịnh phòng: phòng tắm.)

Tần gia cũng là hộ gia đình độc nhất xây một tịnh phòng riêng biệt dùng để tắm ở Tiểu Thanh Thôn. Những hộ gia đình khác đâu có nhà nào lại đi xây một tịnh phòng như thế này. Khi trời nóng, nam nhân thường cỡi trần tắm rửa ở con sông trong thôn, nữ nhân thì thường tắm trong bồn gỗ đặt trong phòng.

Tịnh phòng của Tần gia được xây bên cạnh sân, thấy Lý Hầu La đi vào tịnh phòng, Tần Chung cũng theo ra khỏi đại sảnh, đi tới đi lui trong sân.

Trương Thúy Thúy ở trong đại sảnh thấy thế thì khẽ cười một tiếng: "Mẹ, mẹ xem, tam đệ đối với tam đệ muội thật tốt, tam đệ muội vào tịnh phòng, tam đệ còn ở ngoài canh giữ."

Tần mẫu hài lòng gật đầu: "Hầu La là thế tử của nó, nó không tốt với Hầu La thì tốt với ai đây?" Tần mẫu không phải là người nhỏ nhen, đi ghen tuông với con dâu của mình. Sức khỏe của Tần Chung không tốt, không thể quá lao碌, Lý Hầu La thì lại rất khỏe, nói không chừng cuộc sống sau này của Tần Chung còn phải dựa vào Lý Hầu La, cho nên Tần mẫu còn ước gì quan hệ giữa cặp vợ chồng son này cứ mãi ngọt ngào như đường với mật.

Lý Hầu La tắm xong, vừa bước ra khỏi tịnh phòng liền nhìn thấy Tần Chung đang đứng trong sân cách đó không xa: "Huynh cũng muốn tắm à? Chờ chút, ta đi gánh nước cho huynh!"

Nhìn Lý Hàu La chạy nhanh như bay vào phòng bếp, Tần Chung há miệng, nhưng không kịp nói gì, cuối cùng đành im lặng ngậm miệng lại.

Ngày hôm sau, Lý Hàu La bắt đầu thuê thùa.

Bước đầu, Lý Hàu La dự tính là sẽ thuê khăn tay và túi tiền, chia làm hai loại, loại tốt sẽ mang lên huyện bán cho mấy tiểu thư hay thái thái* nhà giàu, hoặc là những nha hoàn có thể diện. Loại bình thường hơn thì trực tiếp bày bán trên phố. Hôm đó, lúc trên phố nàng đã có quan sát tỉ mỉ, những nữ nhân trên phố bất luận là ăn mặc gấm vóc lụa là hay là vải thô đi nữa, thì mỗi người đều mang theo khăn tay bên mình. Lý Hàu La thầm nghĩ, có lẽ đây cũng là một thói quen tương tự với người hiện đại, mang theo khăn tay một là vì thực dụng, hai là vì yêu cái đẹp.

Nhưng muốn kiếm tiền từ phương diện này cũng không phải dễ! Bởi vì việc may vá thuê thùa đối với nữ nhân ở thời đại này là bản lĩnh cơ bản. Mấy loại phụ kiện nhỏ như khăn tay hay túi tiền này nọ, người có tiền thì có thể mua đồ tốt ở bên ngoài, nhưng nếu điều kiện không được rộng rãi thì sẽ tự mình làm lấy. Nếu nàng muốn khiến bọn họ động tâm với đồ thuê của nàng, thì phải biết cách tân, sửa cũ thành mới, làm cho người khác vừa nhìn là hai mắt phát sáng lên.

Nghĩ như vậy, động tác tay của Lý Hàu La bỗng nhanh hơn, nàng cắt một cây vải thượng đẳng ra thành từng miếng vải nhỏ, ước chừng được khoảng một trăm miếng. Còn những vật liệu thừa dùng để làm túi tiền thì tạm thời chưa động tới.

Vì muốn có đủ ánh sáng, nên Lý Hàu La dời bàn nhỏ đến trong sân.

Tần mẫu biết Lý Hàu La làm chuyện nghiêm chỉnh, nên cố ý dặn dò những người khác không được đến làm phiền Lý Hàu La. Đúng lúc Tần Phuong cũng đang thuê của hồi môn cho mình, hơn nữa, Tần Phuong quả thật là rất thích thuê thùa, thích từ tận đáy lòng, nàng thấy tiểu tẩu tử dễ gần, cho nên lấy hết can đảm đứng ở một bên xem Lý Hàu La làm việc.

Bàn tay trắng như ngọc của Lý Hàu La không ngừng múa may trên mặt vải, nhưng lại không thấy nàng đo đạc, cứ thế mà hạ kéo cắt không chút do dự. Đôi tay như cánh bướm đang nhẹ nhàng nhảy múa, vốn dĩ chỉ là những động tác bình thường, nhưng lại được Lý Hàu La làm thành vô cùng xinh đẹp, đến mức không thể nói thành lời. Trong nhất thời, Tần Phuong xem đến ngây ngốc.

Cắt xong vải rồi, Lý Hàu La ngẩng đầu lên mới phát hiện ra, Tần Phuong đã lặng yên không một tiếng động mà đứng ở bên cạnh từ lúc nào.

Tác giả có lời muốn nói: Nhiều năm về sau, Tần Tử Viễn tang thương gào thét: "Con đường dài nhất ta phải đi qua chính là do tiểu thúc sắp đặt!"

****Sa: chú thích với cả nhà là cái phần tác giả có lời muốn nói ở trong truyện là lời của tác giả Lão Nạp Bất Động Ái, được viết ra luôn trong nguyên tác, không phải là lời của Sa nha. Thử 2 là Sa là editor, không phải tác giả, rất nhiều bạn cứ nhầm, lúc hỏi chương cứ kiu tác giả ời chừng nào có chương mới???

Mọi người có thể kiu Sa, hoặc kiu bạn ơi khi nào có chương chứ đừng kiu nhầm là tác giả nữa nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bắt đầu thuê thùa

Edit: Sahara

Tần Phuong đỏ mặt, có chút ngưng ngừng: "Tam tẩu, muội có thể ở bên cạnh xem không? Tẩu yên tâm, muội sẽ không học trộm đâu!" Ở thời này, có một số tay nghề được xem là rất quý giá, ví dụ như là những tay nghề riêng thuộc về nhà mẹ đẻ, đây cũng được xem như là một phần của hồi môn của con dâu khi về nhà chồng, nhà chồng tuyệt đối không thể tơ tưởng đến.

Tuy nhiên, Lý Hàu La có bao giờ để ý đến những thứ này, kiếp trước, đại đa số kỹ thuật thuê thùa đều được công khai, chỉ có một số ít thế gia là giữ riêng vài bí pháp mà thôi, cho nên ai muốn học cũng được. Nhưng, điểm mấu chốt là, muốn học giỏi việc thuê thùa, không có mười năm, hai mươi năm công lực, thì căn bản không được xem là nhập môn. Người bình thường mấy ai có được nghị lực này? Càng miễn bàn tới việc khó khăn hơn là xem xét tính nghệ thuật của tác phẩm thuê. Điều này yêu cầu người thuê phải có đủ năng khiếu và nội lực.

"Không có gì! Muội muốn xem cứ xem, muốn học cũng không thành vấn đề!"

"Thật không?" Hai mắt Tần Phuong phát sáng.

Lý Hàu La đến Tần gia lâu rồi, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ kích động đến như vậy của Tần Phuong, liền mỉm cười gật đầu: "Đương nhiên!"

Tần Phương ôm tâm tình nhỏ đầy kích động, an tĩnh ngồi xuống bên cạnh Lý Hào La. Tuy rằng còn chưa nhìn thấy tiểu tẩu từ thêu thùa, nhưng dựa vào việc cắt vải thoăn thoắt vừa rồi thôi, thì Tần Phương cũng có lòng tin rất lớn rằng tay nghề của tiểu tẩu từ tuyệt đối không thấp.

Lý Hào La muốn thêu khăn tay, còn là trong lúc mùa đông đã cận kề, cho nên đại đa số loại vải mà nàng chọn đều là loại mềm mại. Còn về loại vải gấm vóc thì hiện tại nàng mua không nổi.

Miếng vải nhỏ với màu sắc trang nhã được Lý Hào La căng lên khung thêu, sau đó, nàng lấy tiếp số chỉ loại bình thường mà trước đó đã được nàng quấn thành cuộn. Mỗi một màu chỉ đều được Lý Hào La tách nhỏ ra làm ba mươi hai sợi chỉ mỏng như sợi tóc.

(*Sa: chỉ thêu khác với chỉ may, chỉ may được sản xuất thành cuộn có lõi cứng. Chỉ thêu thì sản xuất thành tép, giống như là chỉ thêu của tranh thêu chữ thập ấy. Mỗi sợi chỉ đều được quấn lại từ nhiều sợi chỉ nhỏ, thợ thêu phải tách chỉ ra, sợi chỉ tách ra dày hay mỏng còn dựa vào tay nghề của thợ thêu. Thời xưa kỹ thuật thô hơn, nên chỉ thêu cũng không đa dạng về cả màu sắc và chất lượng như hiện giờ.)

Tuy rằng Tần Phương thích việc kim chỉ, nhưng lại chưa từng nhìn thấy phương pháp tách chỉ nào như thế này, chỉ mỏng như vậy, lát nữa làm sao mà thêu? Vì thế mà không đành lòng được, than một tiếng.

Lý Hào La không biết ngành nghề thêu thùa ở thời đại này phát triển thế nào, nhưng nhìn vẻ yêu thích trên mặt Tần Phương cũng không giống giả vờ, cho nên vừa cắt chỉ vừa giải thích cho Tần Phương: "Sợi chỉ mỏng trong tay tẩu là được tách ra từ một cọng chỉ lớn, tổng cộng tách được ba mươi hai sợi nhỏ, mỗi một sợi được gọi là một tia!" (*Sa: đừng hỏi Sa làm sao tách một cọng ra làm 32 sợi mỏng được nha. Sa ko biết đâu. Có thể chỉ thêu này đặc biệt hơn loại chỉ thêu phổ thông mà chúng ta biết.)

"Còn có cách tách chỉ nào khác nữa không?" Tần Phương nhin không được hỏi.

"Đương nhiên là còn! Tùy theo yêu cầu, cũng có thể tách chỉ thành tám và mười sáu sợi!"

"Tẩu tẩu, vậy chắc là tách chỉ càng mỏng thì càng khó có phải không?" Tần Phương hít sâu một hơi, chỉ mỏng như vậy, đừng nói là thêu, chỉ cần lúc tách hơi không chú ý một chút thì sẽ kéo đứt mất thôi.

"Ừm, đại khái là vậy! Nhưng một kiện đồ thêu không phải chỉ dùng đến chỉ sợi mỏng không thôi, mà cần phải phối hợp dày mỏng tương xứng, mới đạt được mức độ tự nhiên, đồ thêu ra mới có thể sống động như thật." Lý Hào La vừa nói chuyện, vừa cắt chỉ nhẹ nhàng uyển chuyển nhanh như bay. Mười ngón tay nhẹ điểm, đầu vào đây, mà còn tràn đầy mỹ cảm không gì sánh bằng.

"Thì ra chỉ thêu còn có nhiều cách dùng như vậy!" Tần Phương ngắm bàn tay Lý Hào La cắt chỉ, ngắm đến hai mắt mê ly: "Tam tẩu, tay của tẩu thật đẹp! Đẹp nhất là lúc cắt chỉ, giống như... Giống như là sinh mạng riêng vậy."

Lý Hào La bị cách so sánh của Tần Phương làm cho bật cười.

Mà nhìn một màn này đến nỗi thất thần không phải chỉ có mình Tần Phương, còn có cả Tần Chung đang đứng bên cạnh cửa sổ. Cái bàn nhỏ của Lý Hào La trùng hợp được đặt đối diện với cửa sổ phòng Tần Chung, cảnh tượng bàn tay ngọc của Lý Hào La múa may bị Tần Chung nhìn không sót một chút nào. Quyển sách trong tay Tần Chung còn đang dừng mãi ở một trang, rất lâu chưa lật qua trang khác, bởi vì ánh mắt mờ mịt của Tần Chung đang đặt trên người Lý Hào La mất rồi.

Trực giác nhạy bén giúp Lý Hào La cảm giác được có người đang nhìn mình, thậm chí ánh mắt ấy dường như còn rất nóng bỏng, nàng đột ngột ngừng đầu lên, nhìn về phương hướng mà nàng cảm nhận được ánh mắt kia, nhưng chỉ thấy có mỗi mình Tần Chung đang đứng bên cửa sổ chuyên tâm đọc sách.

Lý Hào La lẩm bẩm: "Là mình cảm giác sai sao?" Tiếp đó, nàng nhún nhún vai, thầm trách bản thân nghi thần nghi quỷ. Xem ra dù mình đã thoát khỏi mặt thể đi đến nơi này, nhưng lòng cảnh giác được rèn luyện ở nơi đó thì không dễ dàng vứt bỏ được.

"Tam tẩu, tẩu làm sao vậy?" Tần Phương vội hỏi.

Lý Hào La quay đầu nhìn lại thêm một lần, xác định là không có ai, lúc này mới lắc lắc đầu nói: "Không có gì!"

Cắt chỉ xỏ kim xong xuôi, Lý Hào La bắt đầu lót nền (*lót nền: 1 bước đầu cơ bản của thêu thùa), giống như là đang dùng bút trực tiếp phát thảo hình dáng yêu cầu thêu lên vải, nhưng cái mà Lý Hào La dùng lại là kim chỉ, không phải bút. Không mất bao nhiêu thời gian thì nàng đã phát thảo xong bản nền.

Tần Phương nhìn thấy mà kinh ngạc, xong rồi lại cảm thán. Lúc mà nàng thêu, chỉ ước lượng đại khái kích cỡ, lại còn thô như mèo cào, nào được nhẹ nhàng thoải mái như tam tẩu vậy.

Rất nhanh, Lý Hào La đã bắt đầu chính thức thêu.

Nàng không có dùng đơn độc một cây kim, mà là mười cây kim cùng một lúc. Tiếp theo, Tần Phương chỉ có thể cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, Lý Hào La đồng thời đâm mười cây kim lên xuống mặt vải, các sợi chỉ màu cũng tung bay cùng một lúc trên mặt vải. (*Sa: có thể trong truyện nói hơi quá, nhưng các thợ thêu chuyên nghiệp thêu một lúc nhiều kim là bình thường nhé!)

Tần Phương xem đến hoa cả mắt, tay Lý Hào La thoăn thoắt thêu ra hình, Tần Phương căn bản là không thể nào nhìn rõ được, rốt cuộc thì nhiều kim nhiều chỉ như vậy, làm sao mà đâm xuống đâm lên mặt vải? Tần Phương chỉ nhìn thấy mặt vải xuất hiện hình dáng họa tiết thêu rất nhanh, dần dần được

hoàn thiện.

Tần Phuong nhìn ra được đây là một đóa hoa màu đỏ, dường như đang e thẹn mọc lên từ trên mặt vải màu xanh lá non, sau đó từ từ nở rộ thành một đóa hoa đỏ ướt át kiều diễm.

Quá đẹp! Tần Phuong che kín miệng, sợ âm thanh mình phát ra sẽ làm giáng đoạn đóa hoa đang nở.

Tuy nhiên, Lý Hàu La vẫn còn đang tiếp tục thêu, chẳng qua toàn bộ kim chỉ lúc này không đâm lên xuống trên đóa hoa kia, mà là ở dọc theo đóa hoa kéo dài xuống, tạo thành cành và lá.

Còn phải thêu tiếp à? Đã rất đẹp rồi mà! Chỉ liếc mắt một cái thôi mà Tần Phuong đã yêu thích đóa hoa đỏ thắm vừa nở rộ này. Nàng nghĩ, nếu như mình mà nhìn thấy chiếc khăn tay này trên phố, thì chắc chắn sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế mà mua nó về cho bằng được. Nàng cảm thấy Lý Hàu La thêu đóa hoa này quá hoàn mỹ, thêm một đường kim nào lên trên cũng thành dư thừa.

Tần Phuong sắp nhịn không được nữa, muốn kêu Lý Hàu La ngừng tay.

Thế nhưng Lý Hàu La vẫn còn đang chuyên tâm thêu tiếp.

Rất nhanh, ánh mắt Tần Phuong lại thay đổi. Trong lòng nàng thầm thấy may mắn vì vừa rồi không có xen ngang công việc của Lý Hàu La. Khi Lý Hàu La vừa thu kim, Tần Phuong liền không kiềm được mà nghiêng người vươn tay về phía trước.

Trên cánh hoa được Lý Hàu La thêu thêm một giọt nước. Tần Phuong có cảm giác, giọt nước kia sắp rơi xuống khỏi cánh hoa. Mãi đến khi Lý Hàu La thấy khó hiểu gọi nàng một tiếng tiểu muội, thì Tần Phuong mới hồi thần lại.

Nhận ra bản thân mình vậy mà lại vươn tay muốn hứng giọt nước kia, mặt của Tần Phuong liền đỏ lên: "Tam tẩu, muội..." Tần Phuong thấy quần bách đến muốn khóc.

Lý Hàu La cười cười: "Không sao! Không sao!" Thấy dáng vẻ Tần Phuong như thế, Lý Hàu La liền hỏi: "Tiểu muội, muội cảm thấy có người mua khăn tay này không?"

"Có! Đương nhiên là có!" Tần Phuong chưa bao giờ nói lớn tiếng như vậy, bởi vì quá kích động mà lòng ngực cũng phập phồng lên xuống: "Tam tẩu, muội... Muội không biết nên nói thế nào! Tẩu thêu thật sự rất đẹp! Giống như, giống như lúc sáng sớm đóa hoa này vừa mới nở, trùng hợp muội lại ở ngay bên cạnh nhìn thấy nó, muội giống như, giống như là có thể ngửi được cả mùi thơm của nó vậy!"

Lý Hàu La cười cười vỗ vỗ lưng Tần Phuong, dị năng của nàng ngoại trừ việc tăng lên trình độ thêu thùa, thì một trong những tác dụng khác chính là truyền sức sống cho đồ thêu. Ví như đóa hoa này, sở dĩ Tần Phuong cảm thấy bản thân như đang nhìn thấy một đóa hoa thật sự, một phần là do kỹ thuật thêu vô cùng cao siêu của nàng, một phần khác chính là tác dụng của dị năng.

Tuy nhiên, dị năng của Lý Hàu La mới chỉ là cấp một, nhiều nhất cũng là thêu hoa trên gấm* đối với những món đồ thêu nhỏ nhỏ. Muốn thêu được những kiện đồ thêu lớn thì phải đợi dị năng thăng cấp.

(*thêu hoa trên gấm: tô điểm thêm cho những thứ đã tốt hoặc đẹp sẵn rồi.)

"Thích không? Khăn tay này tặng cho muội!" Thêu một chiếc khăn như vậy, Lý Hàu La chỉ dùng nửa canh giờ (*1 tiếng đồng hồ), trông thấy Tần Phuong thật sự thích, nên nàng tặng nó cho Tần Phuong.

Tần Phuong liền xua tay: "Không được! Tam tẩu, cái này là để bán kiếm tiền, thêu đẹp như vậy, sao muội có thể lấy được?"

"Cầm đi! Muội cũng không phải là không nhìn thấy ta thêu nhanh như thế nào?"

Tần Phuong còn muốn từ chối, nhưng Lý Hàu La đã nhét khăn tay vào tay nàng: "Muội cầm lấy mang theo ra ngoài, đi dạo vài vòng trong thôn, để cho mấy tỷ muội của muội nhìn thấy, cũng xem như là tạo danh tiếng cho tẩu." "

Tần Phuong thật sự rất thích chiếc khăn tay này, nghe Lý Hàu La nói thế, cuối cùng cũng không thể chống đỡ được ham muốn trong lòng mà nhận lấy khăn tay, sau đó lại ấp úng nói: "Nhưng mà... Nhưng mà muội cũng không có quen nhiều người trong thôn."

Lý Hàu La hơi khựng lại, nàng biết tính cách của Tần Phuong hướng nội. Ngày thường hoặc là chăm chỉ làm việc, hoặc là ở yên trong phòng. Cái này mà đặt ở thời hiện đại, thì chính là một trạch nữ chính tông.

"Không sao! Tẩu nghĩ ở trong thôn cũng không có mấy người muốn mua khăn tay. Mấy lời vừa rồi của tẩu, muội không cần quá để ý!"

"Dạ!" Tần Phuong đỏ mặt, nhỏ giọng đáp một tiếng. Lại không nỡ nắm chặt khăn tay, sợ bản thân sẽ bóp nát mất cánh hoa.

Kế tiếp, Lý Hàu La lại căn cứ theo màu sắc vải nền mà thêu ra đủ các loài hoa đa hình đa sắc, có đỏ yêu diễm, có trắng say lòng người,....

Khi Lý Hàu La đem mười chiếc khăn tay thêu trong buổi sáng đặt lên bàn, Tần Phuong bỗng có ảo giác bản thân vừa lạc vào biển hoa muôn màu muôn sắc, chớp mắt tựa hồ còn được bao bọc bởi hương hoa.

"Tam tẩu, tẩu lợi hại quá!" Tần Phụng hoa mắt, mê say, nhìn Lý Hầu La bằng vẻ mặt mê muội.

Lý Hầu La xoa xoa bả vai, mỉm cười thu hồi kim chỉ.

Hôm nay đã dùng hết dị năng rồi, tiếp tục thêu nữa cũng không có tác dụng gì, Lý Hầu La dự định ngày mai sẽ thêu nốt phần còn lại.

Lúc Lý Hầu La mang dụng cụ thêu vào phòng, Tần Chung vẫn còn đang ngồi cạnh khung cửa nghiêm túc đọc sách. (*Sa: ca có đọc được chữ nào đâu! Xạo thấy sợ!)

Thấy Lý Hầu La vào, Tần Chung ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi: "Thêu xong rồi?"

"Hôm nay tạm thời thêu bao nhiêu đó thôi!" Lý Hầu La đặt rõ kim chỉ lên bàn, lấy một chiếc khăn tay thêu hình hoa cúc trải ra trước mặt Tần Chung: "Thấy ta thêu thế nào?"

Lúc này Tần Chung ở bên cửa sổ cũng đã nhìn thấy, nhưng hiện tại nhìn gần thế này, thì mới hiểu được tại sao tiểu muội luôn kiêu lời nhà mình hôm nay lại kích động đến như vậy.

Đóa hoa cúc vàng nhạt trước mắt này quả thật mê người, mỗi một cánh hoa dường như đang đung đưa theo gió. Trong mắt Tần Chung chứa đầy sự kinh diễm nồng đậm. Hắn không hiểu việc thêu thùa, nhưng hắn cảm thấy đóa hoa cúc đơn giản trước mắt này không hề thua kém những bức danh họa nổi tiếng một chút nào.

"Rất đẹp!" Tần Chung mỉm cười, đưa khăn tay lại cho Lý Hầu La.

Lý Hầu La thất vọng: "Chỉ vậy thôi?" Phản ứng của tiểu muội nhà huynh mới là bình thường đó.

Tần Chung tăng thêm ý cười: "Rất đẹp! Ta cảm thấy chỉ cần là ai xem qua thì đều khó mà cảm thấy không thích! Cánh là quán quanh, hoa khoe sắc, say lòng người!"

Lý Hầu La cười đến khóe mắt cong vồng, trong lòng cũng vui vẻ không kém: "Khăn tay này huynh không dùng được, đợi ngày mai làm túi tiền, ta sẽ giữ lại cho huynh một cái."

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, bàn tay đang cầm sách của Tần Chung bỗng nắm chặt, làm xuất hiện một nếp nhăn nhưng bị hắn xem nhẹ, khẽ cúi đầu mỉm cười.

Những người khác trong Tần gia nhìn thấy khăn tay của Tần Phụng, nam nhân thì không nói, nhưng mấy vị phụ nhân thì yêu thích đến không nỡ buông tay. Ngay cả Tần mẫu cũng phải kinh ngạc cảm thán: "Trước đó Hầu La nói muốn bán đồ thêu, mẹ còn chưa có lòng tin mấy, bây giờ nhìn lại thì quả là mẹ đã xem thường Hầu La rồi. Nhìn đóa hoa này mà xem! Trời ạ! Nếu không phải đích thân sờ thử, mẹ còn tưởng là nó sẽ mọc lớn hơn nữa trên cái khăn này."

Tác giả có lời muốn nói: Tần Chung: Hầu La tặng ta tín vật đính ước....

Bạn đang đọc truyện *Phu Thê Nhà Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.